FASCIST VOICES

ESSAYS FROM THE 'FASCIST QUARTERLY' 1936-1940

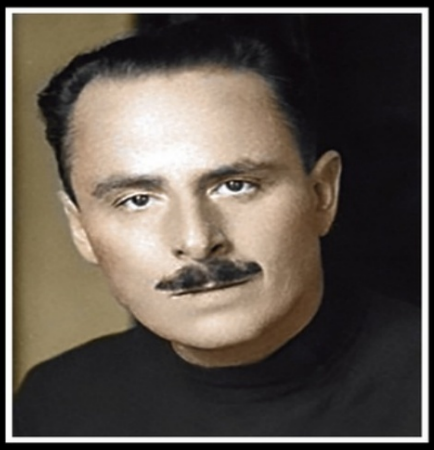
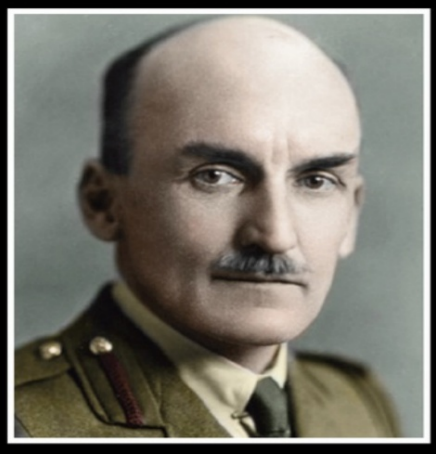

Volume One

Machine Translated by Google

Voces fascistas

Ensaios do "Fascist Quarterly" 1936-1940

Volume un

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Voces fascistas

Ensaios do "Fascist Quarterly" 1936-1940

Volume un

Copyright © 2019 Sanctuary Press Ltd.

Todos os dereitos reservados. Ningunha parte deste libro pode ser reproducida en ningunha forma por ningún medio electrónico ou mecánico, incluíndo fotocopias, gravacións ou almacenamento e recuperación de información sen o permiso por escrito do editor.

Sanctuary Press Ltd
Rúa Shelton, 71-75
Covent Garden
Londres WC2H 9JQ

www.sanctuarypress.com
Correo electrónico: info@sanctuarypress.com

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

VOCES FASCISTAS - VOLUME UN

Esta edición contén ensaios de:

Xoán Beckett

James Drennan

Norah Elam

Xeneral Franco

Maior Xeneral J. F. C. Fuller Joseph

Goebbels J. K.

Heydon Max

Hunger Jorian

Jenks William

Joyce Dr. Robert

Ley Francis Mcevoy

Sir Oswald Mosley

Ezra Pound Vidkun

Quisling Alfred

Rosenberg Arthur

Reade Anne Seelig-

Thomann Claud

Sutton Alexander Raven

Thomson A.

Yusuf Ali

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Índice

Voces fascistas

A filosofía do fascismo por Sir Oswald Mosley Alemaña e as súas mulleres por Anne Seelig-Thomann Que é o socialismo? por Joseph Goebbels Filosofía mundial e política exterior por Alfred Rosenberg Fascismo, mulleres e democracia por Norah Elam Precious Acres por Jorian Jenks O Berchtesgaden de Hitler, un idilio da nova Alemaña por Joan Morgan Unha federación nórdica mundial por Vidkun Quisling Unha interpretación do fascismo por Claud Sutton A guerra en España polo xeneral de división JFC Fuller O discurso do xeneral Franco cara a unha ortoloxía económica por Ezra Pound Causas da recesión por A. Raven Thomson A revolución traizoada por Ezra Pound O marxismo, a doutrina da decadencia por Francis Mcevoy O inimigo é o liberalismo por J.K. Heydon Thomas Carlyle - Nacionalsocialista por William Joyce William Morris - Nacionalsocialista por Arthur Reade O mito xudeu por “Scepticus”

O mundo musulmán e Palestina por A. Yusuf Ali O fascismo e a dialéctica por A. Raven Thomson Os desherdados do solo por Francis Mcevoy Economía corporativa por A. Raven Thomson O movemento nazi en perspectiva por James Drennan A socialdemocracia en decadencia por John Beckett Fascismo e guerra polo xeneral de división JFC Fuller Adiante no fascismo por Oswald Mosley Forza a través da alegría por Dr. Robert Ley O traballo de socorro alemán no inverno por Max Hunger

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

A filosofía do fascismo, de Sir Oswald Mosley

Conferencia pronunciada por Sir Oswald Mosley na English Speaking Union o mércores 22 de marzo de 1933.

Os vosos opoñentes alegan que o fascismo non ten antecedentes históricos nin filosofía, e a miña tarefa esta tarde é suxerir que o fascismo ten raíces profundas na historia e que foi sostido por algúns dos mellores voos da mente especulativa. Son consciente, por suposto, de que non hai moita filosofía relacionada coas nosas actividades nas columnas da prensa diaria, e cando lestes que ía dar unha conferencia sobre "A filosofía do fascismo", probablemente moitos de vós dixestes: "Que ten que ver este gánster coa filosofía?". Non obstante, confío en que creades que eses grandes espellos da mente pública non sempre dan un reflexo moi preciso, e aínda que só ledes sobre os momentos máis conmovedores do noso progreso, hai outros momentos que teñen certa profundidade no pensamento e na concepción construtiva. Ata agora é certo, ata certo punto, que a filosofía fascista non asumiu unha forma moi concreta e definida, pero debedes lembrar que a fe fascista só existe desde hai pouco máis de dez anos: é un crecemento da última década. Non obstante, o seu trasfondo filosófico xa é susceptible dalgunha formulación, e iso ocorreu nun espazo de tempo moito máis curto que un desenvolvemento correspondente en calquera outra gran fe política da historia. Do mesmo xeito que o propio movemento fascista, en varios grandes países, avanzou cara ao poder a unha velocidade fenomenal, a fe e a filosofía fascistas como concepción permanente, unha actitude ante a vida, avanzaron moito máis rápido que as filosofías das relixións máis antigas. Tomemos o liberalismo: transcorreu un intervalo moi longo entre os escritos de homes como Voltaire e Rousseau e a formación final do credo liberal nas mans de estadistas ingleses a finais do século XVIII e principios do século XIX.

De feito, estes grandes movementos políticos e convulsións psicolóxicas só cristalizaron moi lentamente nun sistema definido de pensamento, así como nun sistema de acción; e no caso fascista, probablemente sexa bastante pronto esperar que, ao cabo de dez anos, asuma unha forma cristalizada concreta. Non obstante, creo que a filosofía fascista pode expresarse en termos intelixibles e, aínda que fai unha contribución totalmente nova ao pensamento desta época, pódese demostrar que deriva tanto a súa orixe como o seu apoio histórico do pensamento establecido do pasado.

En primeira instancia, suxiro que a maioría das filosofías da acción derivan dunha síntese de conflitos culturais nun período anterior. Onde, nunha era de cultura, de pensamento, de especulación abstracta, atopas dúas grandes culturas en marcada antítese, normalmente atopas, na seguinte era de acción, algunha síntese na práctica entre esas dúas marcadas antíteses que leva a un credo práctico de acción. Esta concepción pode parecerche que suxire, ata certo punto, unha perspectiva spengleriana; e é ben certo que o gran filósofo alemán probablemente fixo máis que calquera outro para pintar no amplo contexto do pensamento fascista. Pero é un contexto moi amplo. É un gran contexto de historia mundial do que xorde unha suxestión fascista.

Non moito máis ca iso. E posiblemente o seu pesimismo innato lle impida achegarse ao tema, o cal, á súa vez, suxeriría humildemente que xorde da súa total ignorancia da ciencia moderna e do desenvolvemento mecánico.

Se miras a través das lentes spenglerianas, seguro que chegarás á conclusión de ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

pesimismo extremo porque ocultan o factor que por primeira vez pon nas mans do home a capacidade de eliminar por completo o problema da pobreza. E creo que é a incomprensión deste inmenso novo factor por parte do noso filósofo alemán o que o leva á súa conclusión pesimista. Non obstante, iso non invalida en absoluto a súa enorme contribución ao pensamento mundial.

Deducirás con razón que a miña suxestión do matrimonio de culturas aparentemente antitéticas que conducen na seguinte era de acción á produción dun fillo filosófico do período, que se expresa na acción, ten algunha derivación do pensamento spengleriano. Pero creo que podo mostrarche como na práctica real esa tese funciona no caso fascista. Suxeriríache que no século pasado, a principal loita intelectual xurdiu do tremendo impacto do pensamento nietzscheano na civilización cristiá de dous mil anos. Ese impacto só se realizou moi lentamente. As súas plenas implicacións só hoxe se están a desenvolver. Pero vaias onde vaias no pensamento moderno, atoparás os resultados desa loita colosal polo dominio da mente e do espírito do home. Houbo unha relixión que, no que respecta a Occidente, dominara amplamente o pensamento humano durante moitos séculos. E de súpeto, por primeira vez, esa relixión e ese pensamento foron desafiados eficazmente, e os seus fundamentos, polo menos por agora, foron abalados. Foi denunciada con furiosa enerxía e cun xenio extraordinario, denunciada fundamentalmente.

Non estou eu mesmo —como veredes máis tarde— a expoñer o caso contra o cristianismo, porque vouvos mostrar como creo que as doutrinas nietzscheana e cristiá son susceptibles de síntese. Pero neste punto é necesario que examine as diferenzas esenciais entre estes dous credos e vexa onde se acumularon as diferenzas e onde xorden as semellanzas. Nietzsche desafiou, como sabedes, todos os fundamentos do pensamento cristián. Dixo, en efecto: «Esta é a relixión do escravo e do débil. Esta é a fe da xente que fuxe da vida, que non se enfronta á realidade, que busca a salvación nun máis alá soñado, unha salvación que non teñen a vitalidade nin a virilidade para apoderarse de si mesmos aquí na terra. Deriva dun espírito de debilidade e de rendición». Denunciouna nunha gran frase, se recordo ben, como «a relixión que encadeara e debilitara á humanidade».

E no lugar desta fe creou a concepción do superhome, o home que se enfronta á dificultade, ao perigo, avanza a través das cousas materiais e das dificultades do ambiente, para lograr, para gañar e para crear, aquí na terra, un mundo propio. Foi un desafío a toda a base, non só do pensamento senón tamén da vida. E sacudiu ata os seus alicerces o pensamento do mundo. Debeulles parecer, a aqueles que estaban seriamente preocupados por esa controversia naquel momento, que un ou outro deses credos debía saír vitorioso e un ou outro debía morrer; que calquera combinación, calquera síntese desas doutrinas contraditorias estaba completamente fóra de cuestión.

Agora creo, como ocorre tantas veces na vida cotiá, que os credos que parecen ser tan diferentes son, de feito, susceptibles dalgunha reconciliación cando se examinan máis de cerca, e mesmo dunha certa síntese; e creo que podo mostrarvos que, en realidade, na doutrina fascista actual, atopades unha unión completa das grandes características de ambos os credos. Por unha banda, atopades no fascismo, tomado do cristianismo, tomado directamente da concepción cristiá, a inmensa visión do servizo, da abnegación, do autosacrificio na causa dos demais, na causa do mundo, na causa do voso país; non tanto a eliminación do individuo, senón a fusión do individuo en algo moito maior ca el mesmo; e tedes esa doutrina básica do fascismo (o servizo, a entrega) ao que o fascista debe concibir como a maior causa...

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

e o maior impulso do mundo. Doutra banda, atopas tomado do pensamento nietzscheano a virilidade, o desafío a todas as cousas existentes que impiden a marcha da humanidade, a abnegación absoluta da doutrina da rendición; a firme capacidade de loitar con e superar todos os obstáculos. De feito, tes a creación dunha doutrina de homes de vigor e de autoaxuda que é a outra característica destacada do fascismo.

Polo tanto, atopamos —creo que podo afirmar— unha certa unión desas dúas grandes doutrinas que se expresa no credo práctico do fascismo actual. E iso, de feito, funciona en toda a nosa actitude ante a vida. Podemos reducila aos detalles máis pequenos da existencia xeral. Desde a concepción máis ampla e abstracta podemos chegar ás cousas máis detalladas da vida cotiá.
Esiximos de todo o noso pobo unha concepción primordial do servizo público, pero tamén lles concedemos a cambio e cremos que na concepción fascista o Estado debería conceder liberdade absoluta. Na súa vida pública, un home debe comportarse como un membro axeitado do Estado, en cada acción súa debe conformarse co benestar da nación. Por outra banda, recibe do Estado a cambio unha liberdade completa para vivir e desenvolverse como individuo. E na nosa moralidade —e creo que posiblemente podo afirmar que é a única moralidade pública na que a práctica privada coincide por completo coa protesta pública—, na nosa moralidade, a única proba de calquera cuestión moral é se impide ou destrúe dalgún xeito o poder do individuo para servir ao Estado. Debe responder ás preguntas: «Esta acción prexudica á nación? Prexudica a outros membros da nación? Prexudica a miña propia capacidade para servir á nación?». E se a resposta é clara a todas esas preguntas, o individuo ten liberdade absoluta para facer o que queira; e iso confire ao individuo, con moita diferenza, a maior medida de liberdade baixo o Estado que calquera sistema baixo o Estado ou calquera autoridade relixiosa xamais lle conferiu ao individuo.

A aproximación máis próxima a esa proba moral foi posiblemente a aproximación da civilización grega, que en canto á organización tiña, por suposto, unha concepción do Estado non moi inferior á concepción fascista actual.

Esa actitude, ese trasfondo filosófico impón ao fascista certas regras de conduta social moi claras, que equivalen a un desafío detallado á orde das cousas existente, aínda que non afondaremos neste detalle, máis alá de mostrar que estes amplos principios son susceptibles de redución a detalles. Por exemplo, consideramos ridículo un sistema no que un home pode ser multado se arrisca mesmo a danos por tomar unha bebida despois da hora en que é legal facelo, pero que, na súa capacidade pública como figura pública maior ou menor, pode con total impunidade tomar medidas que poden ameazar toda a estrutura do Estado. Se arrisca o máis mínimo dano a si mesmo, toda a forza da lei mobilízase contra el; con todo, na súa capacidade pública pode ameazar toda a vida da Nación: pode ameazar os propios piares do Estado.

O principio fascista é a liberdade privada e o servizo público. Iso impónnos, na nosa vida pública e na nosa actitude cara aos demais homes, unha certa disciplina e unha certa moderación; pero só na nosa vida pública; e debería argumentar con moita contundencia que a única maneira de ter liberdade privada era mediante unha organización pública que trouxese algo de orde ao caos económico que existe no mundo actual, e que tal organización pública só pode garantirse mediante os métodos de autoridade e disciplina que son inherentes ao fascismo.

Voltando ao lado filosófico, con todo, atopamos que a súa filosofía impón ao fascista unha certa disciplina na súa vida, un atletismo ordenado, como eu o chamaría, e un sentido de confianza no liderado, unha crenza na autoridade, que son alleos a outros movementos. E aquí chocamos de inmediato cos principios fundamentais do socialismo e do liberalismo.
O socialismo difire, por suposto, marcadamente do liberalismo na súa concepción da organización económica;
******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

mais en filosofía creo que hai poucos socialistas ou liberais que non estarían de acordo en que realmente teñen unha orixe común se nos remontamos o suficiente á actitude de vida de Voltaire-Rousseau; e sobre todo a esta última. Agora, permítome suxerirche a diferenza fundamental que xorde aquí entre o liberalismo e o socialismo, por unha banda, e o fascismo, pola outra? Rousseau, na nosa opinión, ou cometeu un gran erro ou foi moi malinterpretado. Rousseau dixo igualdade. Respondemos: se te refires á igualdade de oportunidades, si; se te refires á igualdade do home, non. Iso é un absurdo. Eu persoalmente creo que, se se lle le correctamente, Rousseau referíase á igualdade de oportunidades, que o principal ataque de Rousseau estaba dirixido, e con razón, ao sistema decadente baixo o que vivía. Dixo, en efecto: «É absurdo que esta nobreza ociosa e decadente de Francia» (como sen dúbida o era naquel momento) «reclame para si privilexios que están a estrangular a vida da nación. A igualdade de oportunidades é algo fundamental. Que gobernen aqueles que estean aptos para gobernar. Que ninguén goberne porque o seu avó demostrou estar apto para gobernar». Foi unha revolta contra os privilexios, unha afirmación de que o home de talento e capacidade debería ser o home que dirixise os asuntos dunha gran nación. Pero esa doutrina foi adoptada polos seus discípulos posteriores no sentido da igualdade do home, de que todos os homes eran iguais.

Desa construción xorde toda a falacia, tal e como a vemos. É un absurdo manifesto e claro. Un home, en mente e físico, difire inmensamente doutro. Non se trata, como adoitan dicir os socialistas, de igualdade moral ou espiritual. Iso é algo totalmente diferente. Moral e espiritualmente, o home que varre o chan dunha gran empresa pode ser moi superior ao xerente dese negocio. Pero a cuestión é, que home está capacitado para facer cada traballo. Cal é a función axeitada que ten que desempeñar? Algunhas persoas son boas nunha cousa e outras noutra.

Certamente eliminamos por completo a concepción de clase social do fascismo porque esta se basea na casualidade da herdanza; pero si dicimos que certas persoas están preparadas por natureza para facer certas cousas e outras non. E unha vez que adoptas esa base de pensamento, cuestionas toda a concepción da democracia.

Vostede cuestiona a crenza de que calquera persoa, por complicada que sexa, pode resolver calquera persoa, por inexperta que sexa; e, de feito, visto desde ese punto de vista, é absurdo que un técnico do Goberno ou de calquera outra cousa poida ser instruído por persoas que examinan o tema durante uns cinco minutos ao ano. Se eu entrase nun taller de enxeñaría, observase o enxeñeiro facendo o seu traballo e logo comezase a dicirlle como facelo, diríame (e con razón) que son un presuntuoso. Do mesmo xeito, que se espere que un home que non estudou en absoluto os problemas do país deixe a súa xarra de cervexa enriba do mostrador, camiñe ata o colexio electoral e dea instrucións detalladas sobre como se gobernará o seu país durante os próximos catro anos, parécenos unha idea absurda. «Todos os homes son iguais e todos os homes están igualmente cualificados para opinar sobre calquera tema, sempre que sexa un tema tan complicado como o goberno dun país»: esa é a interpretación que a socialdemocracia lle dá aos escritos de Rousseau, e esa concepción é evidentemente absurda. Non obstante, é a base filosófica de todo o sistema democrático. Polo tanto, desafiamos esa concepción básica de que todos os homes son iguais para xulgar todos os problemas. Asumimos e facemos nosa a igualdade de oportunidades e opoñémonos (e debemos opoñernos) á concepción da herdanza privilexiada.

Cando un home demostrou o seu valor, pode chegar aos postos máis altos do país, e todo o noso sistema educativo debe estar deseñado para iso. Pero non estará no cumio só porque o seu pai ou o seu avó estiveran alí antes ca el. E así, por unha banda, desafiamos o privilexio da dereita e, pola outra, desafiamos a doutrina absurda da esquerda de que todos os homes por don da natureza son iguais. Agora podes dicir, e quizais dicir con certa razón, que

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Estas doutrinas xa foron escoitadas antes, que esta foi a base do bonapartismo, ou para remontarnos aínda máis á súa orixe, foi a base do cesarismo.

É certo, por suposto, que o fascismo ten unha relación histórica co cesarismo, pero o mundo moderno difire profundamente das formas e condicións do mundo antigo. A organización moderna é demasiado vasta e demasiado complexa para descansar só nun individuo, por moi talentoso que sexa. O cesarismo moderno, como todas as cousas modernas, é colectivo. A vontade e o talento do individuo por si sós son substituídos pola vontade e a capacidade dos miles disciplinados que compoñen un movemento fascista. Cada camisa negra é unha célula individual dun cesarismo colectivo. A vontade organizada de masas devotas, suxeitas a unha disciplina voluntaria e inspiradas polo ideal apaixonado da supervivencia nacional, substitúe a vontade de poder e unha orde superior do superhome individual. Non obstante, este cesarismo colectivo, armado coas armas da ciencia moderna, mantén a mesma relación histórica que o antigo cesarismo coa reacción por unha banda e coa anarquía pola outra. O cesarismo opúxose ao espartaquismo por unha banda e ao Senado patricio pola outra. Esa posición é tan antiga como a historia dos últimos dous mil anos. Pero carecían, naqueles tempos, das oportunidades para o logro construtivo que están presentes hoxe, e a única lección que podemos derivar das evidencias previas desta doutrina é simplemente esta: que sempre que o mundo, baixo a influencia de Espartaco, derivaba cara ao colapso e ao caos completos, sempre foron os que Spengler chamou os "grandes homes de feitos" os que extraeron o mundo do caos resultante e lle deron á humanidade, a miúdo, séculos de paz e orde nun novo sistema e unha nova estabilidade. E fixérono, e fixérono, os movementos fascistas modernos, "recoñecendo certos feitos fundamentais da política e da filosofía. De novo, hai unha certa unión de dúas doutrinas aparentemente contraditorias. A miúdo acúsanos de tomar algo da dereita e algo da esquerda. Ben, é algo moi sensato tomar prestado doutras fes; descartar o que é malo e conservar o que é bo; e en canto te afastas da vella mentalidade parlamentaria, por suposto ves a sabedoría de calquera curso deste tipo. E o fascismo, por suposto, toma algo da dereita e algo da esquerda, e engade novos feitos para satisfacer a era moderna.

Nesta nova síntese do fascismo, achegándonos bastante máis á nosa situación inmediata, atopamos que tomamos o gran principio de estabilidade apoiado pola autoridade, pola orde, pola disciplina, que foi atributo da dereita, e o casamos co principio de progreso, de cambio dinámico, que tomamos da esquerda. O conservadorismo —por chamalo polo nome co que se coñece neste país— cre na estabilidade e apóiaa pola súa crenza na orde; pero onde o conservadorismo sempre fallou no mundo moderno é na súa incapacidade para percibir que a estabilidade só se pode conseguir a través do progreso: que unha resistencia ríxida ao cambio precipita a situación revolucionaria que o conservadorismo máis teme. Por outra banda, a esquerda sempre non se decatou, grazas ao seu complexo de Rousseau, de que a única maneira de conseguir progreso é adoptar os instrumentos executivos polos que só se fai posible o cambio.

Polo tanto, chegamos a esta conclusión: que só podedes ter estabilidade se estades dispostos a levar a cabo cambios ordenados, porque para manter a estabilidade debedes adaptarvos aos novos feitos da nova era. Por outra banda, só podedes ter o progreso que desexa a esquerda se adoptades os instrumentos executivos do progreso, é dicir, a autoridade, a disciplina e a lealdade, que sempre se consideraron pertencentes só á dereita. Ao unir estes dous principios, logramos a base da fe fascista e da organización fascista.

De novo diredes: «Isto é unha vez máis cesarismo ou bonapartismo. Deixou de ser unha cuestión de liderado puramente individual. A maquinaria coa que estamos a tratar é demasiado grande para que calquera individuo a poida manexar por si só. Así que se converteu nun cesarismo colectivo...

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

liderado dunha masa organizada e disciplinada, unida nunha disciplina voluntaria polos ideais de rexeneración nacional e mundial que a inspiran apaixonadamente. Mais os principios básicos seguen sendo os mesmos; e, polo tanto, aínda que o voso movemento fascista poida cumprir o propósito que o cesarismo xa cumpriu antes, poida sacar orde do caos que evocou o conflito entre Espartaco e a reacción, poida durante uns anos ou uns séculos dar unha gran paz ao mundo, aínda leva en si a súa propia decadencia e non consegue realmente o que cremos necesario.

Creo que a resposta a ese caso, que é o único caso realmente válido, é que sempre antes faltaba o factor da ciencia moderna. Agora tedes un factor completamente novo. Se podedes introducir no voso sistema de goberno unha nova eficiencia, e todo o mundo admite que tales movementos cando chegan ao poder son polo menos eficientes: se podedes levar ao goberno aínda que sexa durante uns poucos anos un poder executivo e unha eficiencia que faga que as cousas se fagan, podedes liberar (e liberaredes) o xenio aprisionado da ciencia para realizar a tarefa que ten que realizar no mundo moderno. Sexan cales sexan as nosas opinións diverxentes sobre a estrutura do Estado e a economía, creo que todos debemos estar de acordo en que sería posible, mediante unha organización sensata do mundo, co poder da ciencia moderna e da industria, producir, resolver de vez o problema da pobreza e abolir, de vez, a pobreza e os peores atributos da enfermidade e o sufrimento do mundo.

Polo tanto, se é posible ter unha forma de goberno eficiente, tedes dispoñible para tal sistema, por primeira vez na historia, un instrumento polo cal a face da Terra podería cambiar para sempre. Unha vez que o esencial estea feito, unha vez que a ciencia e a técnica modernas sexan liberadas e teñan cumprido a súa tarefa, unha vez que cambiedes o voso sistema político e filosófico dunha base transitoria e política a unha permanente e técnica, xa non haberá necesidade da política nin das controversias que distraen o mundo actual. O problema da pobreza resolverase, os principais problemas serán desterrados como sexa posible, e como todo o mundo sabe que poden ser, se a ciencia moderna se mobiliza axeitadamente. Entón a humanidade liberarase para as cousas da vida que realmente importan.

Polo tanto, aínda que quizais sexa certo que certos destes fenómenos nos eternos retornos da historia xa foran vistos no mundo antes, e con gran beneficio para a humanidade, nunca antes os grandes movementos executivos tiveron a oportunidade de completar a tarefa que a ciencia e a invención modernas lles confiren.

Nun momento de gran crise mundial, unha crise que ao final inevitablemente se agravará, xorde un movemento dun contexto histórico que fai inevitable a súa aparición, portando certos atributos tradicionais derivados dun pasado moi glorioso, pero enfrontándose aos feitos de hoxe armado cos instrumentos que só esta era lle conferiu á humanidade. Mediante esta nova e marabillosa coincidencia de instrumento e de acontecemento, os problemas desta era poden superarse e o futuro pode asegurarse nunha estabilidade progresiva. Posiblemente esta sexa a última gran onda mundial do inmortal, o movemento cesárea eternamente recorrente; pero coa axuda da ciencia e coa inspiración da mente moderna, esta onda levará á humanidade á outra beira.

Entón, por fin, o «cesarismo», a emanación máis poderosa do espírito humano nun esforzo elevado cara a un logro duradeiro, terá cumprido a súa misión mundial, terá expiado o seu sacrificio na loita das eras e terá cumprido o seu destino histórico. Unha humanidade liberada da pobreza e de moitos dos horrores e aflicións da enfermidade para o gozo dun mundo renacido a través da ciencia, aínda necesitará un movemento fascista transformado co propósito dunha nova e máis nobre orde da humanidade; pero non precisarás máis dos homes estraños e inquietantes

******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

que, en días de loita e de perigo e en noites de escuridade e de traballo, forxaron o instrumento de aceiro polo cal o mundo pasará a cousas máis elevadas.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Alemaña e as súas mulleres, de Anne Seelig-Thomann

DURANTE a miña última visita a Inglaterra, moitas mulleres inglesas preguntáronme pola situación das mulleres no Terceiro Reich. Segundo os contos que escoitaran, parecían pensar que non eramos máis que escravas. De feito, dixérono abertamente e engadían que nos compadecían dende o fondo dos seus corazóns. Gustaríame contarvos como nos sentimos as mulleres alemás sobre o Novo Reich, e comezarei coas esposas e nais.

Todos sabemos pola historia que cada revolución vai seguida de novas formas constitucionais e, debido ao levantamento que produciu estas novas formas, xeralmente tamén atopamos cambios fundamentais na vida social do pobo. O novo sistema en Alemaña, o "nacionalsocialismo", chegou como un cambio benvido para millóns de familias, que sufriran terriblemente as consecuencias da guerra, que convertera a vida nunha carga para moitas nais e os seus fillos.
A tarefa de Adolf Hitler era axudalos e acabar coa desastrosa idea de que «é mellor non ter fillos».

Non debemos esquecer que o egoísmo era a base do antigo sistema antes de que o Führer viñese construír o novo Reich. Foi el quen fixo que as mulleres alemás cresen unha vez máis que a familia é a unidade esencial do Estado, e nela a nai é o símbolo vivo da supervivencia nacional a través da crianza de fillos sans. A maternidade e a feminidade recuperaron o seu antigo significado e gloria.

SERVIZO PARA NAIS

En 1934, a Liga Nacional Socialista de Mulleres reuniuse por primeira vez para un traballo cooperativo serio e fundou o Servizo do Reich para as Nais. Este servizo é administrado por todas as ramas da Liga e consiste en cursos especiais de instrución abertos a todas as mulleres, casadas ou non, novas e vellas. Desde 1934, non menos de 600.000 mulleres alemás asistiron a estes cursos e recibiron instrución en administración doméstica, cociña e costura, así como en elementos de hixiene e coidados. Ademais, como nós, as alemás, pertencemos a unha nación sen colonias, temos que ter coidado con todo tipo de materia prima, e nestes cursos as mulleres aprenden a converter cousas aparentemente inútiles nun propósito útil. Por regra xeral, cada curso abrangue dez noites, cun total de vinte e catro horas de instrución.

O custo dun curso deste tipo varía entre dous e tres marcos no campo e entre tres e cinco marcos na cidade. Espérase que as persoas que poidan pagalo paguen a súa totalidade, pero a Sección Feminina da Fronte Laboral e a Organización Nacional de Benestar Socialista achegan cantidades suplementarias para aquelas que non poidan afrontar estes pagamentos. Moitas veces, o empresario paga a suma total para unha moza que se xubila en breve do traballo por matrimonio. Hai varios centos de Escolas de Nais deste tipo establecidas permanentemente en Alemaña, que atopan unha vocación para miles de traballadores voluntarios como titores, profesores de benestar público, líderes xuvenís, etc.
É un traballo coma este o que lle dá a cada muller alemá a oportunidade de participar activamente na vida do Estado Nacional Socialista, porque cada muller decátase de que debe tomar a súa parte xunto aos homes coa mesma responsabilidade polo futuro da nosa nación.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

A MULLER TRABALLADORA

Nada foi máis debatido por outras nacións que a posición das mulleres profesionais e traballadoras no Terceiro Reich. Os opositores ao nacionalsocialismo insistiron en que, desde o momento en que Adolf Hitler chegase ao poder, todas as mulleres traballadoras serían retiradas pola forza das súas ocupacións e substituídas por homes. De feito, nada podería ser máis contrario á verdade, xa que todas as mulleres activas na industria e nas profesións están organizadas dentro da Fronte Laboral, e aquelas mulleres que non estaban empregadas previamente, pero que desexaban axudar na construción do Novo Reich, entraron voluntariamente na Liga de Mulleres, baixo a dirección nacional de Frau Scholz-Klink. Nestas dúas organizacións atopamos a ama de casa, a mestra, a enfermeira, a matrona, a artista, a doutora e todas as mulleres con títulos universitarios.

Como o ideal do nacionalsocialismo é preservar a familia como unidade esencial do Estado, é certo que a Fronte Laborista conseguiu a retirada das mulleres do traballo nas fábricas, que non é axeitado para o físico feminino, substituíndoas por homes desempregados. Non obstante, a estas mulleres atopáronse traballos máis axeitados noutros lugares.

As mulleres alemás aínda traballan en todos os oficios relacionados coa roupa, e millóns ademais son mestras, enfermeiras e criadas, mentres que hai varias médicas, arquitectas, no escenario e no cine, non só como actrices, senón tamén como produtoras destacadas, como a famosa Leni Riefenstahl, que se encarga de toda a fotografía en importantes reunións do Partido e nos Xogos Olímpicos. Ademais, millóns de mulleres traballan na industria en xeral, formando unha sección especial, como xa dixen, da Fronte Laborista. Certamente non se pode dicir que as mulleres alemás foran empurradas ao fogar.

SERVIZO DOMÉSTICO

Mesmo aquelas que, como criadas ou amas de casa, están peculiarmente restrinxidas ao ámbito doméstico recibiron unha atención especial. Cando Adolf Hitler chegou ao poder, a Liga de Mulleres recibiu a tarefa especial de superar o prexuízo universal de que o traballo doméstico é só unha ocupación para as clases baixas. Agora, todas as nenas, ricas ou pobres, ao saír da escola teñen que aprobar un rigoroso exame sobre as tarefas domésticas e, ademais disto, a maioría das nosas nenas aos dezaoito anos, antes de comezar a súa propia profesión, ofrécense como voluntarias para o Servizo de Traballo Feminino, que con frecuencia implica tarefas domésticas para relevar a algunha nai traballadora.

A participación da muller na nova orde social non se planificou sobre a base do antigo lema dos "Dereitos da Muller", senón en relación co servizo que a muller pode prestar á comunidade no seu conxunto: a nación. Dado que a influencia da muller sempre foi maior na configuración da vida social íntima da nación, non nos preocupa tanto onde se presta o noso servizo, senón como se presta.

A rapaza alemá

Xa na escola, a moza alemá únese á BDM (Bund Deutscher Mädel), que é a maior organización do seu tipo no mundo. Afiliada ao Movemento da Xuventude Hitleriana, a BDM recibe instrucións detalladas sobre a formación e, especialmente, sobre a inculcación dunha filosofía de vida saudable (Weltanschauung) do líder nacional da xuventude, Baldur von Schirach.
Construíronse corenta escolas en todo o país co único propósito de instruír as nenas como

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

líderes xuvenís sobre estes principios.

Como futuras nais, médicas, economistas, mestras, avogadas, etc., todas as nenas alemás teñen a obriga de empregar os seus dons para o mellor propósito nacional, pero primeiro deben obter, como base, unha formación social segura. Onde se pode conseguir isto mellor que na camaradería da organización de nenas alemás, a BDM? A primeira necesidade é o adestramento físico e, polo tanto, cada nena ten que someterse a un desenvolvemento sistemático dos seus estándares físicos segundo a idade. Ao mesmo tempo, impártese instrución en primeiros auxilios e enfermaría. Hai campamentos da BDM onde as nenas aprenden a axudar na terra e escolas domésticas para a formación como enfermeiras infantís, dietistas e outras tarefas domésticas.

Cando as nenas deixan a escola, anímaselles a pasar un ano no "Servizo do Ano da Terra", facendo traballos útiles na terra. Trátase dunha organización paralela ao "Servizo de Traballo" para os mozos, e realiza traballos útiles que non compiten coas ocupacións normais. De feito, atopouse traballo de gran valor económico na substitución de mulleres incapacitadas por enfermidade e dándolles unhas vacacións axeitadas para recuperarse. Isto foi particularmente vantaxoso no caso da nai sobrecargada, cuxo traballo doméstico foi asumido por nenas do "Servizo de Traballo", mentres que os seus fillos son coidados nun "xardín de infancia" local.

Aínda que as meras estatísticas desta xigantesca organización de mulleres de Alemaña son bastante impresionantes, o verdadeiro valor reside nos estándares morais creados. A moza alemá no seu BDM e no "Servizo Anual da Terra" non só adquire unha gran experiencia, senón que tamén adquire un sentido de responsabilidade social, xa que recibe conferencias e instrucións sobre problemas políticos e económicos exactamente semellantes ás dos mozos das súas organizacións. Calquera que visitou un campo de traballo feminino quedou encantado coas mozas fortes e ben formadas, cos ollos brillantes de saúde e felicidade. Moitas das miñas amigas inglesas preguntáronme aquí: "Como é que toda a atmosfera dos vosos mozos está tan chea de limpeza e do resplandor da forza e a vida?".

"Como o conseguiches?" Só pode haber unha resposta: "O espírito de Adolf Hitler"!

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Que é o socialismo?,

de Joseph Goebbels

E Unha concepción política moderna moi razoada xira, sexa recoñecida ou non, arredor do factor central de todo desenvolvemento futuro: o problema social.

A angustia social é máis que unha cuestión pan comido. Se non fose máis que iso, o marxista tería razón. O proletario non é internacional por ningún amor á mestura internacional, senón pola tráxica constatación de que, antes, non había unha solución nacional para o seu problema da existencia. O egoísmo burgués e a competencia xudía traballaron xuntos, consciente e inconscientemente, e produciron aquilo que lle rouba ao pobo a luz e o alento da vida: a loita de clases.

A angustia social xera a paixón pola Seguridade. No fondo do proletariado dorme un amor polo Fogar, a Terra e a Patria, que se expresa tanto en formas boas como malas, sempre disposto ao sacrificio máis nobre. Mesmo baixo o marxismo, o proletariado non sente odio pola Patria, senón só por esa perversión burguesa da Patria: o Sistema. Este Sistema creou, de feito, unha condición na que o nacionalismo e o capitalismo eran unha soa cousa. A loita contra o internacionalismo nunca se pode gañar con frases. A angustia social só se pode resolver mediante a acción social. O proletariado seguirá pensando internacionalmente mentres non teña participación na Nación. Como se pode amar e respectar algo que non se coñece?

O Problema Social é unha cuestión de facer que o proletariado-cidade internacional volva ser consciente da súa relación fundamental co solo. O home só pode enraizar no seu propio solo.
Só se sente emparentado co que lle pertence. A única loita eficaz contra o bolxevismo é a eliminación do capitalismo.

Demostra a falta de instinto político nas clases medias o feito de que se identificasen co capitalismo, co que, despois de todo, tiñan pouco que ver. O capitalismo é a distribución inmoral do capital. O capitalismo na economía é o mesmo que a democracia na política: é dicir, a distribución inmoral do poder dentro do Estado. Ambos factores, o capitalismo e a democracia (a súa relación é de fillo a pai) son os inimigos declarados dunha nova organización social do Estado. Ata o presente, conformáronse con ignorar o problema social e evadírono na medida do posible mediante unha hipócrita profesión de filantropía. Esa é a traxedia do liberalismo, a filantropía: un conglomerado de covardía burguesa, sentimentalismo, sadismo e medo. Toda a historia da "mellora" social desenvólvese ante os nosos ollos como un terrible exemplo da incapacidade liberal para abordar o problema social, e moito menos para comprender as súas profundidades. O problema social non ten nada, absolutamente nada, que ver co sentimentalismo e a "caridade". É un problema de necesidade nacional. Non é o simple feito de que algúns millóns de persoas pasen fame o que lle dá a este problema a súa importancia política mundial, senón que pode causar o colapso da nación. Só iso dá continuidade ás ideas sociais. O sentimentalismo e a "caridade" son totalmente pouco fiables por si mesmos. Só a necesidade nacional crea o fanatismo e o impulso feroz da fe. Así é como o problema social está fundamentado na estrutura dos futuros desenvolvementos políticos e dálle á mocidade novos deberes e novas tarefas.

Desta comprensión xorde un concepto verdadeiramente social do Estado, que ten tan pouco que ver con

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Marxista-proletario como coas nocións liberais-democráticas. Penso nun sentido social cando desexo para as clases oprimidas dos meus compatriotas a consecución dos seus dereitos naturais, como dereitos, e non como agasallos máis ou menos voluntarios. Penso nun sentido social cando esixo estes dereitos non por motivos de medo ou sentimentalismo burgués, senón pola realización da necesidade nacional e da xustiza social.

O home liberal pensa como un burgués; o home marxista pensa como un proletario; o home social pensa nacionalmente, en termos dun estado nacional deseñado para cumprir un destino común. Para el, o pensamento nacional e o pensamento social significan o mesmo: amor á nación; crenza no seu futuro; e a vontade de liberdade.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Filosofía mundial e política exterior de Alfred Rosenberg

Eu Na vida cotiá, o home medio raramente se decata de que a vida política e social están, en última instancia, configuradas por motivos filosóficos. A concepción do código moral burgués, a concepción do dereito e todo o demais na vida cotiá que está relacionado con el están sempre dalgún xeito determinados pola actitude interna do home cara a eles; pero só con ocasión de grandes acontecementos revolucionarios, que afectan a vida dunha nación no seu conxunto, a xente se torna claramente consciente deste feito. Pódese dicir que isto é o que está a suceder hoxe en todo o mundo. Independentemente do efecto inmediato do conflito de 1914-1918 sobre os acontecementos políticos das diversas nacións e estados, hai un feito que impresiona cada vez máis en todas as mentes cuxos pensamentos non son meramente superficiais, e é que despois dunha convulsión tan tremenda os homes non poden simplemente volver á súa existencia cotiá anterior coma se nada tivese pasado. Practicamente todas as nacións do mundo víronse afectadas polas grandes loitas da Guerra Mundial, ou polo menos sufriron en certa medida as súas consecuencias. Millóns e millóns de homes enfróntanse a un destino que os abrumou cunha aparente rapidez e que suscitou preguntas moi diferentes das que importaran durante moitas décadas.

Antes de 1914, o mundo vivía nunha atmosfera de optimismo. É certo que aqueles que ocupaban postos de responsabilidade nos distintos países vían que as nubes se acumulaban unha e outra vez no horizonte político, pero mesmo entre os estadistas había moitos que crían que, igual que en ocasións similares anteriores, o sistema político de compromiso diario sairía vitorioso. Os economistas calcularon con precisión matemática que calquera conflito entre grandes nacións tería resultados económicos e sociais tan desastrosos, que inevitablemente se produciría un colapso da estrutura económica mundial que provocaría o fin da guerra en poucos meses. Os optimistas intelectuais baseaban as súas esperanzas na crenza de que o "sentido común mundial" triunfaría e coincidían cos principais economistas ao dicir que as nacións nunca tolerarían a tolemia dun mundo...

guerra.

Mais, como a propia natureza, a vida das persoas e das razas non progresou polo camiño recto da lóxica, senón polos tortuosos camiños dos sentimentos excitados e as paixóns salvaxes. Foron estes elementos incalculables os que finalmente desencadearon a catástrofe mundial. É importante, creo, que hoxe recoñezamos que o ano 1914 non só marcou o comezo dunha gran loita militar, senón que neses fatais días de agosto todo o vello mundo comezou a derrubarse. O feito de que as nacións e os seus líderes non puidesen evitar que se producise un conflito tan terrible é unha proba concluínte de que os conflitos sociais, toda a tendencia da economía mundial da época e a estrutura social das nacións, xa non eran o suficientemente poderosos como para garantir unha política de paz claramente definida. Pola contra, houbo que prestar tanta atención aos movementos caóticos de masas dos estratos inferiores, ás paixóns políticas e aos intereses económicos, que o temón a miúdo esvaraba das mans dos estadistas e o mundo se dirixía cara a unha colisión da que só comezou a recuperarse moitos anos despois, despois de que se gastaran forzas heroicas e se fixeran enormes sacrificios.

É natural que esta recuperación da mentalidade común, esta crítica do pasado e do presente, estivesen destinadas a manifestarse primeiro naqueles países onde a derrota militar e política fixo que...

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

problemas moito máis evidentes que nos estados que, polo menos de momento, podían vivir dos froitos das súas vitorias bélicas. Todos os procesos de fermentación, de natureza moi diferente, que ocorreron en Rusia, Hungría, Alemaña e Turquía, parécense a calquera observador intelixente da política mundial como signos inequívocos do colapso da antiga orde xa mencionada e dun esforzo por crear un mundo novo, dun xeito ou doutro. Isto non se debe tanto ao recoñecemento lóxico do que é axeitado ou non, senón a un cambio interno de carácter que, volvéndose cara ao presente así como cara ao pasado, declarou: "Isto non pode continuar máis".

Esta resolución interna é de maior importancia que calquera outra cousa e non se pode eliminar con ningún argumento. Estas novas actitudes mentais das nacións, xa sexan nunha dirección ou na outra, son a razón decisiva para a construción ou a destrución, segundo sexa o caso. O centro de gravidade do noso movemento actual na política mundial resulta da xustaposición e da forza destas diversas enerxías mentais.

Nós, os nacionalsocialistas, vemos nunha actitude mental ben definida o que tamén chamamos "filosofía mundial" (Weltanschauung). Esta palabra, cuxa tradución precisa a outras linguas é moi difícil, significa en primeiro lugar exactamente o que afirma: unha forma particular de ver o mundo, é dicir, unha actitude interior claramente comprensible da alma, a mente e o carácter cara ás cousas exteriores. Unha actitude que decide "si" ou "non", que, se é a voz de millóns de persoas, configura o modo de vida, a estrutura do estado, os deberes e privilexios dunha raza ou dun pobo. Esta actitude é, polo tanto, o factor esencial, fundamental e decisivo. Se impregna todas as diversas esferas da vida, entón podemos falar dunha nación unida e uniforme; entón podemos dicir que o estado, o pobo e a "filosofía mundial" se fusionaron nun só. Por suposto, isto só ocorre en ocasións moi raras. A maioría das nacións baixo a influencia das características raciais e dos acontecementos políticos vense afectadas por correntes diverxentes nas diversas esferas da vida, que con frecuencia dan lugar a conflitos moi graves dentro da nación.

Polo tanto, a «filosofía mundial» non é equivalente á relixión, pero pode incluír esta última. Unha «filosofía mundial» pode recibir un carácter especial pola relixión ou por unha ciencia; pode estar configurada polas calidades artísticas ou culturais dunha nación. Se a «filosofía mundial» dun pobo é realmente profunda e xenuína, incluirá e caracterizará todo. Por outra banda, é o suficientemente ampla como para incluír os temperamentos mentais e espirituais máis diferentes.

A actitude de diversas nacións e persoas eminentes cara ás cuestións relacionadas coa filosofía mundial, xa sexan de natureza relixiosa, científica ou cultural, foi un factor importante que contribuíu á determinación non só da vida intelectual, senón tamén da política das nacións ao longo de todos os séculos do pasado, e son da opinión de que a cuestión do efecto que tivo a filosofía mundial na política exterior durante as grandes épocas da historia é un dos problemas máis interesantes da historia universal. De feito, dubido que esta cuestión sexa ata o de agora obxecto dun estudo suficientemente profundo, aínda que debería interesar non só ao investigador, senón tamén a calquera estadista.

Permítanme citar algúns exemplos para demostrar con que decisión unha política
A «filosofía mundial» pode afectar o desenvolvemento da historia durante séculos e milenios?

Cando a relixión cristiá se estendeu desde o Mediterráneo polo continente europeo e unha tribo xermánica tras outra se converteu ao cristianismo, descubriuse que case todas non aceptaron o dogma católico romano, senón que se converteron en arrianos, é dicir, seguidores de Arrio, cuxa concepción da persoa e posición divina do fundador do cristianismo difería materialmente da da Igrexa Católica Romana. Só unha tribo importante se converteu ao catolicismo romano, debido á súa

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

a conveniencia do líder, concretamente os franconios. Non obstante, estes franconios eran tamén a tribo máis forte desde o punto de vista militar e non se afastaran moito do seu fogar orixinal, como os alemáns orientais, e polo tanto a antiga Roma asociábase a unha forza de vontade nova e dura que, de entón en diante, se dirixía cara ao leste. Esta forza de vontade foi vitoriosa tanto no ámbito militar como no filosófico mundial. Arrio de Alexandría (falecido no ano 336 d.C.) ensinaba que Cristo non era Deus, senón que o creara el. A súa doutrina foi prohibida polo Concilio de Nicea e, polo tanto, Europa non se converteu en ariana como parecía probable ao principio, senón católica romana. Aquí temos, entón, unha vitoria dunha idea sobre a outra, acompañada de consecuencias inconmensurables desde o punto de vista da historia mundial. Se as outras tribos, as arianas, tivesen vencido aos franconios, Europa tería adoptado un aspecto espiritual completamente diferente e todo o movemento protestante que se materializou máis tarde non tería aparecido; polo menos non na mesma forma.

Un segundo exemplo que mostra como unha "filosofía mundial" baseada na relixión impuxo a súa vontade a nacións enteiras ofréceno o islam. Esta crenza uniu innumerables tribos beduínas que, fortes na súa fe, conquistaron toda a parte norte de África e invadiron o sur de Europa. Aínda que rexeitada polos europeos que loitaron pola súa independencia, a relixión mahometana imprimiu a súa pegada nunha parte considerable da terra habitada: desde Xibraltar a través de África, Palestina e así sucesivamente ata a India. Os movementos políticos e as amargas disputas, que continúan ata os nosos días, mostran como unha determinada "filosofía mundial" actúa como unha forza motriz continua, obrigando a todas as nacións que están baixo o seu dominio a propagar e defender a súa particular "filosofía mundial", o seu modo de vida, a súa concepción do goberno, a súa cultura.

Despois de que a Igrexa Universal permanecese vitoriosa durante moitos séculos, estalaron violentas revoltas contra ela en moitas partes de Europa. Estas provocaron protestas populares que sacudiron o mundo e que se baseaban nunha ideoloxía común. Durante séculos, a loita dos diversos pobos protestantes contra a Igrexa Universal e as súas representacións militares arrasou Europa. Pero no medio desta loita, a mente colectiva europea tomou unha dirección completamente nova dun xeito moi característico: de ser unha loita esencialmente relixiosa ou dogmática, a controversia converteuse en nacional. A protección dunha estrutura nacional desprazará os valores éticos, mesmo se os seus representantes son da máis alta orde. Quizais o mellor exemplo desta viraxe cara a unha nova época sexa o caso do cardeal Richelieu. Víase a si mesmo o principal ministro de Luís XIII e o sucesor de Luís XI, ao levar a cabo o plan dunha unificación nacional que este último concibira; por outra banda, foi bispo e máis tarde cardeal da igrexa romana. Na Corte de París, a influencia católica romana dominaba e estaba representada principalmente polo partido español. A política de Roma favoreceu sen dúbida a España e aos Habsburgo, e a culminación da vitoria hispano-habsburgo sobre Francia certamente tería resultado nunha supremacía puramente católica en Europa durante moito tempo. Pero Richelieu, aínda que esixiu liberdade para a Igrexa Romana en todos os seus pactos cos seus aliados protestantes, transferiu o seu apoio ao outro bando e fixo todo o posible para mobilizar o mundo contra os Habsburgo e para quebrar o poder de España, neutralizando ao mesmo tempo o poder temporal do Papa. Contra todos os amigos papais na corte francesa, promulgou todas as medidas para consolidar a supremacía de Francia; para garantir a súa independencia aniquilou aos protestantes no seu propio país, pero formou alianzas con Gustavo Adolfo e con Bernardo, duque de Weimar. Incluso ordenou que os canóns franceses disparasen contra os soldados papais. Creo que estes disparos, disparados contra o exército de Roma por orde dun cardeal romano, simbolizan o xiro de Europa cara a unha nova actitude que, desde entón, nunca deixou de estar presente na vida do noso continente.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

No século XIX, esta actitude experimentou un cambio cara a unha nova forma de nacionalismo europeo. En todas partes do mundo, a idea nacional era o pensamento liberador da vida. Proba diso atópase en moitos escritos da época e nas persoas de Washington, Bolívar e Garibaldi. Ao mesmo tempo, porén, a ciencia e o comercio asumiron unha importancia cada vez maior e o dito de Walter Rathenau: "O destino decídeo a economía" converteuse no "leitmotiv" da elaboración da maioría dos problemas sociais. Outro factor importante foi a cifra de poboación dos diversos estados, o que os levou a buscar mercados para produtos e subministración de materias primas en calquera parte do mundo. Esta actitude foi patrocinada e propagada principalmente por un pobo espallado por todo o globo. Defendíase que se debía aspirar a unha "República Mundial" e que os sistemas económicos nacionais previamente existentes debían ser substituídos por un chamado sistema económico mundial, preferentemente baixo un control central.

É certo que a finais de século existían algúns estados nacionais de carácter político-militar, pero considerado desde un punto de vista económico existía unha confusión case desesperada de moitos grupos económicos diferentes, trusts comerciais e industriais e bancos internacionais, que se opoñían entre si e cuxo éxito ou fracaso afectaría a tanta xente que a política nacional viuse obrigada a subordinarse a estes intereses privados e recoñecelos na súa maior parte como de importancia nacional.

Como protesta contra os efectos sociais deste sistema puramente económico en todos os sentidos, millóns de persoas levantáronse e escoitaron as doutrinas que predicaban a liberdade social por medio dun movemento que abarcaba todas as nacións, é dicir, a Internacional Marxista-Comunista. Todas estas correntes e tendencias, que se complicaban e aumentaban continuamente con novas cuestións secundarias, provocaron un obstáculo a finais do século XIX e pódese dicir con seguridade que Friedrich Nietzsche foi o sismógrafo máis sensible destes tremores que sacudiron o mundo enteiro. Non se entregou a unha filosofía sentimental, senón que experimentou un presentimento dos acontecementos que estaban por vir, que afectarían a centos de millóns de persoas.

A comprensión de que o tecido social colapsaría no nihilismo baixo o impacto das forzas cívicas e marxistas, e ao mesmo tempo a esperanza de que desta catástrofe xurdiría unha raza forte, caracterizan os seus aforismos e todos os seus escritos. Ao mesmo tempo, homes como Paul de Lagarde e Richard Wagner sentiron que o mundo estaba chegando ao seu fin e que un novo mundo ía nacer. En Rusia, Dostoievski pintou con tons sombríos o fin de Rusia. E mentres o sentimento de extrema inseguridade se volvía universal, estas ideas, sen forma, atoparon aceptación nas capitais de todas as nacións. Rusia caeu e chegaron ao poder aquelas tendencias que Dostoievski predixo nos seus "Os irmáns Karamazov" e "Demos". O comunismo foi vitorioso en Rusia contra todas as teorías sociais, non a través dunha organización proletaria de masas das cidades, senón polo feito de que unha vontade que fora rota xa caeu baixo a influencia dun carácter non europeo de forte vontade.

Se examinamos estas diversas filosofías mundiais, que a miúdo parecen opoñerse entre si nun antagonismo mortal, atopamos que todas teñen unha característica en común. Todas xorden dunha doutrina ben definida, xa sexa esta última de natureza relixiosa, científica ou ético-social. Sobre estas doutrinas ou confesións de fe constrúen un programa, reúnen a todos os que cren neste programa e esfórzanse con todas as forzas políticas e militares ao seu dispor para levar a cabo este programa doutrinal.

Falando xenérica e politicamente, esta actitude está relacionada co que se pode chamar "universalidade". Esta universalidade existe, independentemente de se un individuo é nomeado mestre supremo do que un movemento mundial recibe as súas leis, ou se está fundada en conceptos abstractos

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

sociedade ou en ningunha teoría particular. De feito, os últimos quince séculos da historia europea mostran que todas as nacións se moven dentro dunha "filosofía mundial" universalmente concibida e que todas as grandes loitas entre nacións seguiron o seu curso dentro dunha doutrina que tiña un carácter universal. Esta doutrina caracterizábase pola universalidade relixiosa na "filosofía mundial" católica romana; e a mesma característica existía no dogma protestante, aínda que nunha forma diferente e a pesar dos resultados individualistas; no sistema do liberalismo atopamos unha universalidade socio-ética, como a que se predicaba durante a Revolución Francesa; e foi unha universalidade nihilista a que caracterizou a rama do movemento marxista, o comunismo mundial, que xa non recoñecía nacionalidades nin estados, senón só unha Unión de Repúblicas Socialistas Soviéticas, á que en calquera momento se engadirían outras Repúblicas Soviéticas.

A mudanza filosófica mundial decisiva e radical, tal e como a vemos hoxe, reside na nosa firme convicción de que a loita que vén xa non terá o mesmo carácter que antes e que as loitas nacionais non se librarán dentro de ningunha "filosofía mundial" de tipo universalista, senón que estas loitas se librarán dentro dunha "filosofía mundial" nacionalista. Noutras palabras: as tendencias que antes eran puramente estatais, fanse máis amplas e considéranse desde un ángulo filosófico mundial, desenvolvéndose nun factor decisivo para regular a vida no seu concepto máis amplo. Ao comezo da nosa era actual, o goberno dunha igrexa universal era o elemento relixioso e político máis elevado. Cando se produciu a primeira revolta, dúas confesións relixiosas opuxéronse entre si. Nunha etapa posterior desta loita, estes principais factores foron transferidos do ámbito relixioso ao político-estatal, que primeiro tomou a forma de monarquía e finalmente a dunha idea republicana.

A finais do século XIX e principios do XX, atopamos que a idea de clase ocupaba o primeiro lugar nas mentes de millóns de persoas. E cada un destes diferentes factores formaba o principio político fundamental dun dos diversos partidos, particularmente en Alemaña. O factor principal da Idade Media estaba representado polo Partido de Centro; a idea dinástica polos antigos grupos conservadores; a idea económica fusionada coa idea republicana polo partido democrático; e a idea de clase polos grupos marxistas. En oposición a todos estes grupos existentes en Alemaña, o Movemento Nacionalsocialista proclamou un factor principal novo e, con todo, antigo, a saber: o ideal da honra nacional.

Todas as loitas dos últimos catorce anos, ata 1933, libráronse baixo esta bandeira. Non obstante, se adquiriu unha forza mística, isto só foi posible porque unha gran nación, consciente da súa honra, sufrira un colapso, tras o cal só quedaba por tomar unha decisión. Ou ben os antigos grupos políticos tiñan que ser tolerados aínda máis como representantes das filosofías do vello mundo, ou ben unha nova filosofía política baseada en novos principios tiña que ser creada como fundamento da vida do pobo alemán. Non preciso sinalar que a idea de Honra Nacional non é unha idea nova que xurdiu de súpeto; de feito, desde que existiu un pobo alemán, toda a súa arte e literatura xiraron arredor dela. A "Epopeia de Hildebrand", o "Cantar dos Nibelungos" e a "Saga de Gudrun" demóstrano, e tamén o fai toda a música heroica alemá. Ademais disto, esta idea estivo na raíz dos códigos legais das antigas "Leis saxoas" alemás e da "Lei cívica" (Stadterecht), que para moitos pobos se converteron no fundamento de moitos factores que finalmente produciron a unificación. Tampouco é necesario que subliñe que o que digo aquí non pretende ser unha referencia ou unha crítica a outras nacións.

O meu único obxectivo é explicar o que aconteceu aquí en Alemaña e demostrar que non estamos a tratar neste caso cunha revolución entre moitas, senón que a revolución decisiva en A historia alemá comezara: unha revolución que non comezou de súpeto, senón cuxos principios

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

pódese atopar nas Guerras Campesiñas Alemás, nas leis das antigas "Cidades Libres", en Federico o Grande, nos líderes das Guerras de Liberación Alemás de 1813 e nos grandes pensadores no punto de inflexión entre o século XVIII e o XIX.

E permítanme declarar aquí que este fervoroso nacionalismo alemán non é, en realidade, unha ameaza para o nacionalismo lexítimo doutros pobos, senón que, pola contra, é precisamente este nacionalismo alemán o que, pola súa superioridade espiritual sobre todas as demais cuestións, pode garantir ese xusto equilibrio que o mundo enteiro anseia. O Estado autoritario, baseado hoxe no Movemento Nacionalsocialista, está en posición de eliminar unha propaganda cultural inxustificable entre a xente doutras razas, así como unha expansión económica sen lei que, doutro xeito, podería levar á nación alemá de conflitos económicos a conflitos políticos con outras nacións.

O nacionalismo alemán, unha "filosofía mundial" baseada na raza e no solo, non é un dogma relacionado coa universalidade; nin as súas premisas nin as súas conclusións inclúen a presunción de que debería influír noutras nacións e razas, polo tanto diferentes. Por outra banda, cremos que a nosa filosofía constitúe tamén un retorno a unha admiración reverente da Natureza e as súas leis. Polo tanto, a "filosofía mundial" nacionalsocialista significa para nós un afastamento deliberado daquelas formas de vida nacional que non dan a debida importancia ás características dos diversos pobos e razas; un descarte daquelas doutrinas científico-culturais que afirman aplicarse a todas as nacións por igual; e, finalmente, considerámola un intento de acadar unha conciencia máis elevada e ao mesmo tempo máis profunda das nosas propias forzas impulsoras nestas mesmas esferas. A nosa nova "filosofía mundial", lonxe de desprezar aos demais, é un elemento esencial para lograr un respecto xenuíno e recíproco entre nacións e culturas.

Por esta razón, por exemplo, o Movemento Nacionalsocialista sente o maior respecto por unha raza e unha constitución estatal completamente diferentes, ambas coas súas propias características peculiares. Nas dúas grandes nacións do Extremo Oriente vemos estruturas que foron construídas sobre os seus propios alicerces. Para nós, o Xapón, cuxa historia se remonta a miles de anos, é admirable na súa expresión relixiosa, na súa subordinación á autoridade estatal e na súa devoción aos intereses nacionais. A nación chinesa tamén se desenvolveu a partir dunha forma de "filosofía mundial", a economía e a ética social, que, aínda que hoxe parece dividida, aínda pode revivir. E observaremos este intento de reorganización co mesmo interese e respecto que damos a todas as nobres ambicións doutras nacións.

É típico que a era dunha expansión practicamente incontrolada de moitas nacións en todo o mundo levase a un conflito e á comprensión do feito de que despois deste período de expansión económica, estableceuse un período de contracción. Neste caso, cada nación atopará a súa verdadeira forma. Que esta loita existe en todas as nacións sen excepción demóstrase con violentos enfrontamentos de natureza social ou filosófica mundial en todo o mundo. Estes proban a existencia dunha falta de fe case universal e mostran que as accións das nacións non se rexen en última instancia por unha idea ben definida, senón que varios sistemas diferentes loitan pola supremacía sen chegar a unha decisión duradeira.

Se interpretamos correctamente os signos e as probas da política contemporánea, semella que a loita mental de todas as nacións se centra no desexo de substituír todos os sistemas que libran unha guerra indecisa por un deses sistemas en particular, ou por un completamente novo que os supere a todos.

Alemaña ben pode ser un exemplo nesta loita mundial, e non necesariamente un

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

exemplo exemplar: para fortalecer a posibilidade de que un suposto desenvolvemento "fatídico" non estea de ningún xeito destinado a rematar no comunismo, senón que unha determinación nacida dun carácter forte pode superar o modo de pensamento superado que xa non se axusta ás condicións actuais. O plebiscito libre e secreto no Sarre mostrou ao mundo enteiro o profundamente que a nova concepción da vida permeou toda a nación alemá a pesar de todas as correntes opostas, ás que se lles permitiu exercer a súa influencia sen ningún obstáculo. Nós mesmos, polo menos, estamos convencidos de que o sistema alemán, ao impedir que calquera interese político ou económico privado gañe poder, é o único capaz de definir para o Reich alemán aquelas limitacións que son esenciais nos intereses vitais non só de Alemaña senón tamén doutros Estados.

Isto fai posible, por primeira vez en moitos anos, diferenciar entre intereses privados, por fortes que sexan, e os intereses vitais da nación no seu conxunto. Ao mesmo tempo, con todo, temos a posibilidade dunha política exterior estable que concibimos como de tal natureza que as forzas impulsoras naturais relacionadas coa vida das distintas nacións xa non se poden dirixir arbitrariamente unhas contra as outras, senón que se manteñen dorsais tanto nos intereses das nacións individuais como nos dunha colaboración orgánica de todas as nacións. Neste complexo de grandes potencias, será entón posible que as nacións numericamente máis pequenas xa non sexan o instrumento dun egoísmo estreito, senón unidades dotadas de dereitos iguais nas actividades orgánicas entre as grandes potencias. Permítanme engadir que, ao falar de "nacións pequenas", aludo só á súa área e poboación e non quero minimizar de ningún xeito a súa importancia intelectual e cultural.

Así, a "filosofía mundial" nacionalsocialista e o renacemento do ideal nacional dan lugar a unha nova concepción do Estado e da economía nacional; un novo control estatal ben regulado do individuo que é o único que pode producir liberdade real, en claro contraste co mal uso por parte dos individuos que, en ausencia de control, afectaba moitas esferas da vida, envelenaba e corrompía os sentimentos e pensamentos de nacións enteiras, en detrimento non dos corruptores senón das nacións.

O establecemento de acordos entre as diversas formas de vida, os acordos entre un Estado autoritario que regula todas as ramas da actividade nacional e outros Estados, e entre os grupos ("komplexe") de Estados así formados e outras unidades determinadas por factores políticos, raciais e xeográficos —en contraste cos elementos aleatorios que caracterizaron o século XIX— todo isto constitúe o cambio decisivo da nosa era actual. E o nacionalsocialismo está preparado para servir a estes fins en interese de todas as nacións. Así, atopamos que a nova "filosofía mundial" ten unha influencia decisiva na configuración do pensamento político e, en última instancia, na actividade política económica e exterior.

Cremos que as consideracións presentadas neste breve resumo merecen un estudo máis detallado desde o punto de vista das súas posibles aplicacións e efectos prácticos; tendo en conta as palabras dun alemán que loitou pola liberdade hai un século: «Respecta a patria dos demais, pero ama a túa».

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Fascismo, mulleres e democracia, de Norah Elam

"A experiencia demostra que en todos os países actuais a democracia pode desenvolver a súa natureza libremente, a corrupción máis escandalosa móstrase sen que ninguén a considere útil para ocultar as súas · · canallas. A democracia é a terra da abundancia soñada polos financeiros sen escrúpulos."

- Georges Sorel, *Reflexions sur la Violence.*

TOh, un cínico xenuíno que viviu a loita polo voto das mulleres de 1906 a 1914, ningún espectáculo é máis divertido que o entusiasta da posguerra cuxa única obsesión parece ser o suposto perigo para as mulleres con dereito a voto nunha Gran Bretaña fascista.

Esta insospeitada solicitude atopa os seus defensores máis insistentes en lugares inesperados, e aqueles que estaban tan resentidos contra a loita previa á guerra executaron hoxe un cambio de rumbo completo. Os nosos novos patrocinadores non teñen rival na súa determinación de que ás mulleres non se lles debe negar nada en principio, mesmo que na práctica se lles negue a maioría das cousas esenciais para a súa existencia.

Para a muller que participou nesa loita histórica e, considerando o voto simplemente como un símbolo, cría que coa súa axuda podería ser posible un mundo novo e mellor, este tipo de patrocinio é tan desagradable como o foi o de hai unha xeración. Ela pensa, e con certa xustificación, que é unha farsa que aqueles que en todos eses anos cansos nunca levantaron unha man para axudala, senón que, pola contra, adoitaban describila como unha virago sen sexo ou unha solteirona decepcionada, na hora do éxito se esforcen por explotar o seu sexo en interese dun sistema reaccionario e decadente. Semella desfachatez só é posible porque aqueles que recorren a ela malinterpretaron por completo e aínda malinterpretan o significado desa loita e interpretaron a demanda de liberdade política como un desexo de licenza persoal.

Chegou o momento de reformular os principios que sustentaron esa manifestación notable e decidida de cambio ordenado, non só na posición das mulleres senón tamén na actitude aceptada cara a elas.

Que foi, entón, o que subxaceu á apaixonada conmoción que moveu os corazóns de miles de mulleres e guiou as súas cabezas naqueles anos tormentosos? Non foi, como tantas imaxinaban, o desexo innoble do egoísmo individual, nin unha loita en nome das mulleres só polo seu propio sexo. Pola contra, desde os líderes ata os máis humildes da base, foi a crenza fundamental de que nun mundo poboado por homes e mulleres e baixo un sistema político que controlaba os destinos de ambos os sexos, o país que excluíse dos seus consellos a influencia, o punto de vista e os talentos de máis da metade da súa poboación estaría nesa medida prexudicado para elaborar o mellor sistema de goberno. Se os homes eran vítimas de condicións económicas caóticas, as mulleres sufriron con eles. Se as condicións sociais baixo as que os homes arrastraban unha existencia case desesperada eran intolerables, o eran igualmente para as súas mulleres.

Ollando arredor das grandes cidades do seu país, de norte a sur e de leste a oeste, viron unhas condicións de vivenda que homes e mulleres coincidían en considerar unha desgraza para a civilización moderna; observando o mercado laboral, contemplaban con aprehensión o espectro da inseguridade que persegue ao asalariado e que é inherente ao antigo sistema. No campo político, sinalaron

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

que, tanto na política interior como na exterior, os asuntos se estaban a levar de tal xeito que infundían terror no corazón de calquera persoa que se preocupase profundamente por Gran Bretaña ou que se decatase da decadencia que xa comezara a erosionar todos os partidos do Estado. Levantáronse para esixir que se chamase ás mulleres en igualdade de condicións cos homes, para que axudasen antes de que fose demasiado tarde.

Este levantamento foi, en resumo, un desafío aos vellos antagonismos e un chamamento á cooperación no corpo corporativo do Estado.

Nesta concepción da cidadanía práctica, a loita das mulleres parécese moito á nova filosofía do fascismo. De feito, o fascismo é a concepción lóxica, aínda que moito máis grandiosa, das cuestións transcendentais suscitadas polas mulleres militantes dunha xeración atrás. Tampouco rematan aquí os puntos de semellanza. O movemento feminista, como o movemento fascista, levouse a cabo baixo unha estrita disciplina e trascendeu toda lealdade ao partido; os seus partidarios proviñan de todas as clases e partidos. Apelaba ás mulleres a esquecer o interese propio; a renunciar ás pequenas vantaxes persoais e ao privilexio duns poucos protexidos en beneficio de moitos; e a unirse contra os erros e as inxustizas inherentes a un sistema tan desastroso para o benestar da raza. Do mesmo xeito que o movemento fascista, elixiu o seu líder e, unha vez elixido, deulle a ese líder autoridade absoluta para dirixir a súa política e o seu destino, mostrando unha lealdade e unha devoción nunca superadas na historia deste país. Ademais, como o movemento fascista de novo, enfrontouse á brutalidade das rúas; ás burlas dos seus opoñentes; aos malentendidos dos ben dispostos; e o rancor dos políticos. Soportou o odio do Goberno vixente e, finalmente, a soidade da cela da prisión e o horror da alimentación forzosa. Aos seus oradores, que estaban de pé nos espazos abertos e nas esquinas das rúas, negábaselles o dereito á liberdade de expresión; defendía a venda da súa literatura, cuspida e vilipendiada; as súas delegacións eran maltratadas. As sufraxistas convertéronse no deporte de calquera alborotador que se preocupase de tomar a xustiza polas súas propias mans. Para facer a analoxía máis exacta, ningunha calumnia era demasiado vil nin ningunha calumnia demasiado baixa para atacar o carácter moral dos seus líderes, ou os obxectivos das mulleres que lles debían lealdade.

Así aconteceu que as mulleres unidas en tal asociación non se facían ilusións sobre os preceptos políticos e partidistas, e cando as palabras sagradas "Democracia" e "Liberdade Individual" eran un lugar común nos beizos dos seus detractores, lembraban que estas cousas se facían baixo unha Administración Liberal e polos defensores dun Partido que fixera do sistema democrático o cumio da súa sabedoría política. Que baixo ela, eran clasificadas con criminais, lunáticos e nenos. Argumentaban, e con certa contundencia, que se isto era democracia, entón as mulleres tiñan pouco que esperar dela.

A súa experiencia como fóra da lei do sistema democrático non foi nada comparada coa que tiveron que afrontar cando se atoparon como cidadáns honrados baixo a súa dubidosa protección.
Gañaran, é certo, o dereito á liberdade individual por un espazo moi breve unha vez cada cinco anos, pero cando puxeran esa cruz fatal na papeleta electoral e pecharan a porta do colexio electoral ás súas costas, desde ese momento atopáronse completamente indefensos ante a máquina democrática.

Aínda que se nos dirá que isto era polo que loitabamos, unha reflexión momentánea mostrará que isto non se consideraba máis que o símbolo. As mulleres nunca cometeron o erro fatal de imaxinar que, porque os homes votaban, eran necesariamente libres. É a marca da muller pouco intelixente de hoxe supoñer que unha muller é libre porque tamén vota, ou que a democracia pode ofrecer algo máis que a explotación coidadosa e organizada dos homes e mulleres que a toleran.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Dado o voto de forma limitada ao final da guerra, as mulleres tamén tiveron o dereito de entrar no Parlamento, e as eleccións a finais do outono de 1918 déronlles a súa primeira oportunidade. O sistema de partidos xa comezaba a mostrar os primeiros signos de decadencia e, pola lei inexorable da xustiza retributiva, o partido que dera a luz á democracia en Gran Bretaña estaba en plena retirada ante a súa desagradecida descendencia. Non obstante, as mulleres no primeiro auxe do seu triunfo recorreron aos partidos existentes daquela, xa fose como votantes ou como posibles candidatas.

A miña propia desconfianza na política dos partidos fixo que fose cautelosa á hora de virar nesta dirección, e preferín presentarme como independente, sendo eliminada con todas as outras candidatas nesta ocasión, agás unha. A excepción foi a condesa Markievicz, do Sinn Fein, quen, aínda que era unha inimiga notoria e declarada de Gran Bretaña, considerou perfectamente sinxelo, baixo o sistema democrático, asegurarse a elección ao Parlamento do país, que ela mesma se gabara abertamente de que destruiría, desintegraría e desacreditaría. Se recordo ben, foi elixida sen oposición. O seguinte exemplo non foi moito máis alentador, xa que a primeira muller elixida por unha circunscrición inglesa foi unha cidadá nada en Estados Unidos que non tiña credenciais para representar ás mulleres británicas no seu propio Parlamento, agás que casara cun súbdito británico que se viu obrigado a ir á Cámara Alta tras a morte do seu pai. Os detractores do movemento feminista sinalaron cunha satisfacción apenas disimulada este desenlace e esforzáronse por presentar a esta señora como un lamentable exemplo de irresponsabilidade feminina. Non tiñan por que ser tan persoais, xa que ela non era nin mellor nin peor que calquera outra muller elixida para a Cámara dos Comúns británica, como resultado dos anos de esforzo e loita das mulleres militantes. É un feito lamentable, aínda que non por iso menos certo, que a posterior elección de mulleres do Partido a Westminster non supuxo nin a máis mínima diferenza nin para os homes nin para as mulleres, e aínda que moitas mulleres capaces se uniron ás filas dos nosos representantes electos, a súa influencia foi totalmente insignificante nos destinos de Gran Bretaña ou do seu Imperio. Elas, como os seus colegas homes, son simplemente engrenaxes nas rodas do Partido do sistema democrático, marchando cara aos lobbies ao son do látego do Partido, indefensas ante o xigante da maquinaria oficial que segue adiante, esmagando toda iniciativa e independencia diante dela, e reducindo a cada persoa que lle debe lealdade a unha mera cifra para a execución das súas políticas e as súas medidas. E se isto é certo para o Parlamento (e quen pode negalo?), é aínda máis certo para a muller votante. Ela tamén está atrapada neste sistema inexorable, unha verdadeira escrava da organización do seu Partido.

Para aqueles que cuestionan isto, débese formular a seguinte pregunta: que poder ten a muller membro ou a muller votante, baixo o sistema actual, para alterar calquera política de calquera goberno xa elixido? Alega o admirador máis entusiasta do sistema actual que as mulleres, independentemente do partido ao que pertenzan, están satisfeitas coa situación actual deste país? Están dispostas a ver que as condicións económicas, polas que as cifras de emprego alcanzaron o incrible total de entre dous e tres millóns, permanezan inalteradas? Conténtanse co espectáculo desas zonas abandonadas que infunden desesperación no corazón de cada persoa viva? Son indiferentes á decadencia dos distritos agrícolas e á difícil situación da industria agrícola e indiferentes ás pésimas condicións de vivenda que todos os partidos deploran por igual?

Pasando ao vasto campo da política imperial e estranxeira, pódese afirmar que a maioría das mulleres británicas desexan ver a desintegración do Imperio, ou a orientación da actual política exterior do suposto Goberno Nacional, mediante a cal se fan pactos e compromisos nos seus nomes e en segredo cos inimigos declarados deste país, mentres que ao mesmo tempo estamos a quedar indefensas, non só para os fins da nosa propia defensa inmediata, senón se xurdise a necesidade de cumprir eses compromisos? Sabemos realmente a que nos estamos a empurrar?

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

comprometido; que implica esta política de seguridade colectiva ou cal é o sinistro poder que a dita? «A democracia é a terra da abundancia soñada por financeiros sen escrúpulos», di Georges Sorel. Teñen as mulleres con dereito a voto algún poder para frear unha política interior ou exterior ditada co propósito de facer realidade ese soño? Lembremos que cando chegue o momento de pagar a factura, seremos levadas como ovellas ao matadoiro, indefensas ante os resultados destas políticas. Cal é o valor da chamada liberdade se non nos pode dar o poder de alterar estas cuestións transcendentais?

Se é certo que a votante media non desexa ningunha destas cousas, por que, se é libre baixo o sistema democrático, as permite? Se posúe esta liberdade, non é dobre e triplomente culpable por sufrilas durante unha hora máis? Esta é a proba da súa reclamación dun papel responsable no goberno do seu país. Se obtivo o poder e a liberdade necesarios baixo o sistema vixente, a acusación de que é incapaz de desempeñar un papel cidadá nos asuntos do seu país e, de feito, non está preparada para a responsabilidade, está probada ata o máis mínimo detalle.

Nada destas cousas é verdade. A verdade atoparase no feito de que non hai liberdade nin para homes nin para mulleres baixo o sistema anticuado actual. O que encadea tanto a homes como a mulleres é que o sistema de partidos está en decadencia, e isto é máis notorio desde a concesión do sufraxio adulto baixo unha democracia desenfreada. En todo o mundo a mesma decadencia instalouse, pola inevitable marcha do tempo e as circunstancias, o cambio dun mundo de pobreza a un mundo de abundancia ilimitada fai que a planificación ordenada non só sexa necesaria senón vital para a existencia. Baixo estes cambios, os métodos do vello mundo son obsoletos e deben dar paso ao novo. Se as mulleres queren ser dignas do seu lugar nos consellos da nación, deben afrontar como realistas as novas condicións mundiais que se están a formar ao seu redor. Tarde ou cedo deben escoller. A decisión é trascendental, porque dela dependerá o status das mulleres durante un período de tempo considerable. Polo tanto, non é cuestión lixeira que sopesen ben na balanza a historia do mundo.

Hai dous camiños abertos para a muller. O primeiro é que siga loitando contra o sistema decadente do vello mundo, contenta con ser a criada dos políticos profesionais dos distintos partidos aos que se aferra. Disto pódese dicir que o probou longa e fielmente, e que se con el puidese ter logrado algún cambio práctico na dirección da liberdade social, política ou económica, lamentablemente fracasou. Agora debe considerar se a culpa reside en si mesma ou no sistema ao que aínda se aferra. Neste contexto, ela observará que os propios partidos separados están a desaparecer gradualmente. O Partido Liberal pasou ao crepúsculo do pasado; o Partido Conservador está en rápida desintegración, e sabemos, pola garantía do seu propio líder, que non hai esperanza de que recupere a súa independencia. O mesmo destino agarda ao Partido Socialista, xa que tamén debe percorrer o mesmo camiño que absorbeu os outros dous partidos baixo as areas movedizas da socialdemocracia.

Polo tanto, debe buscar un sistema mellor; un máis acorde coas condicións modernas.
Que vai ocupar o lugar do tambaleante edificio do pasado?

Calquera estudante de política decátase de que a cuestión agora se atopa entre o fascismo e o comunismo. No que respecta ás mulleres británicas, o comunismo non resulta moi atractivo. Sen ir máis alá, é a filosofía da destrución e a negación dos instintos naturais da feminidade. É a antítese de todos os principios e prácticas que as mulleres valoran e requiren.

O fascismo semella ser a única solución. Contén todos os principios peculiarmente axeitados e adaptables ao xenio do carácter británico. Ofrece liberdade real a todos os homes e

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

mulleres de boa vontade cara a este país. Para que non haxa malentendidos, definiremos estes termos tan a miúdo empregados de xeito laxo, con palabras coas que ningún demócrata discutirá, xa que están tomados dese apóstolo da democracia pura, John Stuart Mill.

«O único fin», escribiu, «polo que a humanidade está xustificada, individual ou colectivamente, a interferir na liberdade de acción de calquera dos seus membros é a autoprotección. O único propósito polo que se pode exercer lexitimamente o poder sobre calquera membro dunha comunidade civilizada contra a súa vontade é evitar danos aos demais».

Esta é precisamente a concepción fascista da liberdade individual, e obviamente é unha concepción que, no que respecta ás mulleres, lles dá todas as oportunidades que lexitimamente poden precisar no seu futuro status como cidadás. En ningún outro sistema están plasmados estes principios. Ademais, na maquinaria do Estado Corporativo, o fascismo asegura ás mulleres un status igual ao dos seus homes, xa que contén o único medio polo cal poderán dirixir e controlar as condicións nas que vivirán; así, só o fascismo completará o traballo iniciado no seu nome polas mulleres militantes de 1906 a 1914. Ademais, rescataraas da atmosfera viciada de corrupción inherente ao sistema de partidos e, por primeira vez, daralles a oportunidade, a través da maquinaria das súas propias Corporacións especiais, de abordar con certa esperanza de éxito esas grandes cuestións que afectan tan de preto as súas propias vidas e as dos seus fillos.

No ámbito económico, asegurará a seguridade con igual salario por igual traballo, ese óso eterno de contención que dividiu os sexos con resultados tan nefastos para a industria.

No ámbito social, elimina todas as barreiras de clase, mentres que no político, dá xustiza e igualdade por primeira vez na historia da loita das mulleres.

E o máis importante de todo, o fascismo acaba por acabar para sempre co espectro inquietante da guerra, ao eliminar as causas fundamentais, que existen e teñen a súa existencia no internacionalismo, un instrumento forxado co propósito de permitir que "financeiros sen escrúpulos" se aproveiten desa "terra da abundancia" chamada "democracia" coa que soñan.

Para que todo isto se poida levar a cabo, o fascismo esixirá que as mulleres, en igualdade de condicións cos homes, ofrezan unha cooperación disciplinada na unión dun Estado ordenado, e o fascismo imporá, con razón, a todos os cidadáns do Estado a responsabilidade e o deber de traballar en harmonía, non nos intereses de ningunha sección ou clase, senón en beneficio de todo o seu pobo. Chamará ás mulleres, como aos homes, a subordinar todos os privilexios individuais egoístas, para que os menos afortunados poidan estar a salvo da explotación baixo a súa protección.

Isto é fascismo. Todo o demais é un espellismo. Pódese dicir que as mulleres británicas non poden estar á altura desta gran ocasión na historia do seu país? Quen lles pediría que rexeitasen esta oportunidade son inimigas non só das mulleres, senón de todo progreso e civilización. Aquelas mulleres que soportaron a proba da gran loita dos días previos á guerra, polo menos gañaron o dereito de desafiar ao pobo que unha vez máis as escravizaría na submisión do pasado e as encadearía dentro dun sistema que lles nega toda oportunidade de desempeñar un papel honorable na necesaria reorganización do seu país. As mulleres británicas nunca fallaron nin vacilaron cando Gran Bretaña as necesitou. Elas tamén, cos homes da súa xeración, levantarán a bandeira do fascismo británico e, levándoa por riba da confusión e das sórdidas disputas do sistema de partidos, acelerarán o día que verá renacer á súa nación. Nesa hora triunfal, realmente gañaron o orgulloso dereito de render homenaxe a unha Gran Bretaña rexenerada e de descansar por fin na Paz, a Seguridade e a Prosperidade do seu Pobo Soberano.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Precious
Acres de Jorian Jenks

TQuen poida sentirse tentado a supoñer que, como Gran Bretaña non ten política agraria, non ten ningún problema coa terra, faría ben en considerar coidadosamente estes feitos inquietantes.

Coa excepción de Bélxica e Holanda, Gran Bretaña é o país máis densamente poboado do mundo; e dado que a proporción de terra naturalmente infértil (por exemplo, montañas) é moito maior nestas illas que nos Países Baixos, parece indiscutible que temos menos terra produtora de alimentos por persoa que calquera outro país.

Gran Bretaña é o único país civilizado do mundo sen unha política establecida de conservación, recuperación e mellora da terra. Nin un só goberno tomou ningunha medida para frear a perda anual de terras de cultivo, que agora ascende a máis de 2 millóns de acres, ou o 7% do total, desde o final da Gran Guerra.

Gran Bretaña é única pola alta proporción da súa poboación que está divorciada de todo contacto co seu solo natal e pola alta proporción de alimentos rancios e conservados na dieta nacional.
Os científicos están a comezar a descubrir as consecuencias desta artificialidade en termos de desnutrición, trastornos nerviosos e malestar social.

Poderíase perdoar a un observador estranxeiro que chegase á conclusión de que, ao noso perverso xeito británico, estamos a intentar converternos en obxecto dun experimento moi perigoso, concretamente, descubrir se a vida nacional pode manterse de forma saudable nunha comunidade totalmente urbanizada e practicamente parasitaria, que depende para as propias necesidades da vida dos esforzos e da boa vontade doutras nacións. Podería ademais supoñer que unha situación tan precaria nos foi imposta pola inclemencia do noso clima ou pola pobreza do noso solo. E a súa actitude cara a nós sería de compaixón en lugar de admiración.

Que doloroso é, entón, ter que confesar que esta alarmante situación xorde dunha única causa, e só unha causa, concretamente o abandono insensible e persistente dos primeiros principios. Que non haxa dúbida nisto. O noso non é un clima inclemente; pola contra, é un dos máis equitativos do mundo. O noso non é un solo pobre; pola contra, é, de media, un dos máis produtivos do mundo. Pero temos, polos nosos pecados, un sistema político que se nega a mirar máis alá das próximas eleccións, que está barbudo por todos os intereses creados cun machado que afiar e todos os economistas equivocados cunha reputación académica que manter.

É o erro máis profundo asumir que o noso destino natural é ser fabricantes, transportistas e banqueiros para o resto do mundo e que tal situación implica un tributo constante de materias primas e alimentos. Durante un breve período, certamente, esta hipótese volveuse matizada polo feito de que unha serie de coincidencias afortunadas nos deron unha vantaxe considerable sobre outras nacións no desenvolvemento daqueles servizos polos que o mundo estaba nese momento disposto a pagar case calquera prezo. Pero o rápido e case universal advento do nacionalismo industrial e financeiro arrasou co noso monopolio temporal e fixo que a hipótese non só fose insostible, senón tamén positivamente perigosa. Canto máis tempo nos aferremos a ela, menos capaces seremos de afrontar os feitos da vida moderna. Cada xesto cara á irrevocable "recuperación do comercio internacional" adia o inevitable día da conta cando debemos poñernos de pé e facer balance das nosas propias...

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

recursos.

Dado que é a principal fonte de necesidades vitais, o seu desenvolvemento coidadoso e ilustrado é un requisito previo da prosperidade nacional. Dado que é un patrimonio nacional, tanto cultural como material, a súa preservación é un deber nacional solemne.

Cómpre lembrar que ata tempos relativamente modernos estes feitos eran recoñecidos en xeral, aínda que non sempre interpretados correctamente. Considerábase que a propiedade da terra non só confería grandes privilexios, senón tamén grandes responsabilidades, tanto sociais como pecuniarias. As clases dominantes procedían case exclusivamente das familias terratenentes. A agricultura recoñecíase como a gran industria básica e o seu benestar era unha cuestión de importancia nacional.

Non foi ata que unha aristocracia terratenente empobrecida foi suplantada pola plutocracia advenediza e en gran parte allea que xurdiu das finanzas caóticas do período napoleónico que a actitude nacional cara á terra sufriu un deterioro serio. E non foi ata que o capitalismo de exportación vitoriano comezou a obter os seus enormes ingresos de importación que a agricultura británica deixou de seguir o ritmo do desenvolvemento das manufacturas británicas. Pero unha vez establecida a doutrina de que os beneficios do capital organizado son a medida da prosperidade nacional, a agricultura desorganizada puido buscar en van axuda ou liderado en Westminster.

E así hoxe un estudo da campiña británica é case un estudo dunha civilización extinta.
Camiños profundos que non levan rodas durante unha xeración, sebes extensas que non viron o ferro durante unha década, antigas marcas de arado aínda visibles en pastos cubertos de herba espesa, celeiros e casas en todo o seu estado de decadencia, igrexas construídas para congregacións cinco veces maiores que as parroquias actuais, muíños de auga silenciosos e casas señoriais esboroadas: todo fala dunha poboación rural perdida que outrora se dedicaba activamente á máis varonil de todas as tarefas.

É certo, por suposto, que as mellores terras aínda se cultivan, e a miúdo se cultivan ben, aínda que o número daqueles que teñen un interese directo nelas diminúe ano tras ano. E aquí e alá atópanse aventureiros valentes que o apostan todo en porcos ou aves de curral, froitas ou leite. Pero sobre unha gran parte do campo paira a praga dos métodos de traballo a boca a boca nacidos da falta de confianza e expresados en pastos descoidados con pouca poboación de gando anodino. A atmosfera é tan apática que mesmo as incursións despilfarradoras e desagradables do construtor especulativo son aceptadas case sen ningún rastro do resentimento que tal profanación tería espertado hai unhas poucas xeracións.

É importante decatarse da magnitude dos danos causados a un ben nacional irremplazable. En teoría, a terra é indestructible, a non ser, por suposto, que sexa arrastrada polo mar, un proceso que, por certo, pódese presenciar en varios puntos da nosa costa. Pero poden ocorrerlle varias cousas que a farán practicamente inútil desde o punto de vista da produción de alimentos, e ese é o punto de vista máis vital para a nación.

En primeiro lugar, a terra cultivada, xa sexa arable ou de pasto, pode caer rapidamente nun estado de abandono no que non produce máis que unha escasa colleita para o gando vacún e as ovellas, e mesmo estas escasean se os coellos chegan primeiro. O ominoso aumento da superficie devolvida como "pastos árticos" durante un período no que a superficie cultivada se foi reducindo constantemente mostra con bastante claridade o que estivo a suceder. A maior parte dos nosos pastos árticos son, por suposto, cumios de montañas e páramos. Pero todo o aumento recente, e moito máis, consiste en terra mellorable dun tipo que se cultivaría en calquera outro país europeo ou mesmo nos nosos propios dominios, pero que non se pode cultivar aquí ante a persistente neglixencia oficial.

Aos políticos do tipo Inskip gústalles facernos crer que esta terra abandonada pode ser traída a ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

produción nunha emerxencia. Ao parecer, as desilusionantes experiencias da última guerra non lles ensinaron que a terra non pode ser produtiva de súpeto conseguíndolle uns poucos tractores e algo de man de obra non cualificada. A recuperación de terras é un traballo altamente cualificado que require algúns anos de traballo paciente antes de que se poidan obter resultados. Pode incorporarse de xeito moi útil nunha política agrícola a longo prazo; pero como medio para producir alimentos nunha emerxencia, practicamente non ten valor.

En segundo lugar, as operacións de construción, xa sexan residenciais ou industriais, ocupan unha gran cantidade de terra cada ano e esterilizan completamente tanto como realmente empregan. Desde 1929, só Inglaterra e Gales perderon 421.000 acres de terras de cultivo, das cales só 159.000 acres reapareceron como pastos ermosos; case a totalidade das 262.000 acres restantes pasaron ás fauces do construtor, gran parte dela terra cultivable chana e fértil nun alto estado de cultivo.

Cómpre lembrar que a perda de terras agrícolas non se limita á área realmente ocupada por fábricas, casas e xardíns. Débense construír estradas e zonas de recreo, e sempre hai, especialmente en zonas de recente urbanización, grandes bloques de terreo baldío. Ademais, as terras agrícolas na periferia dunha zona urbanizada ou terras de cultivo que foron salpicadas, ao xeito moderno, de vivendas illadas, sofren considerablemente. Os pardais e as ratas aparecen por miles; as portas e as valados derrúbanse; os cans perdidos acosan o gando e os pequenos danos aumentan enormemente. Coa chegada do transporte por estrada barato e o conseguinte impulso cara ao exterior do desenvolvemento suburbano, a área así afectada, aínda que se devolve como terra agrícola, debe ascender a centos de miles de acres.

É imposible escapar da conclusión de que Gran Bretaña está a malgastar o seu patrimonio nacional nun momento no que o curso dos acontecementos mundiais fai que sexa de vital importancia que conserve cada acre. Aconséllaselles a quen considere esta afirmación alarmista que estude con atención o traballo recente do profesor RG Stapledon, **The Land; Now and Tomorrow*.* A autoridade considera que «as nosas superficies agrícolas están a diminuír rapidamente e, inevitablemente, deben diminuír e, a menos que se tome algunha decisión sobre a superficie mínima que se debe conservar a toda costa para a produción de alimentos e se tomen as medidas axeitadas, non máis de douscentos anos dentro poderán ver as terras agrícolas de Inglaterra reducidas á metade».

Douscentos anos poden parecer moito tempo, pero hai alguén o suficientemente ousado como para suxerir que os nosos fillos, e moito menos os nosos netos, poderán obter subministracións ilimitadas de alimentos das Américas e das Antípodas? Queremos pasar á historia como a xeración que disipou o patrimonio nacional e deixou aos nosos descendentes enfrontados ao problema elemental da fame? O capitalismo de exportación vitoriano legounos as Áreas Desfavorecidas; debemos ser responsables dun novo conxunto de Áreas Desaproveitadas?

Un exame máis profundo dos aspectos nutricionais e económicos do noso problema da terra levaríanos a unha discusión profunda das moitas funcións da agricultura como parte integral da vida nacional.
Polo tanto, é necesario facer unha pausa para abordar o aspecto cultural, igualmente importante.

É certo que este aspecto xa está a recibir certa atención dun xeito espasmódico e unilateral no marco do movemento urbanístico. Pero o propio nome deste movemento revela as súas limitacións. Unha comunidade á que se lle animou a esquecer a importancia da súa agricultura e a considerar os subministros de alimentos importados como un fenómeno natural chegou a considerar o campo como un mero complemento das cidades, unha especie de parque público glorificado. Existe, de feito, un gran perigo de que a Inglaterra rural se converta nun "espazo aberto" sen carácter do mesmo xeito que unha gran parte dos Home Counties se converteu nun suburbio sen características distintivas.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

O desexo innato dun pobo urbanizado por escapar da atmosfera ruidosa e contaminada das súas cidades non pode evocar máis que simpatía. Que esta xente pase alegremente a metade do seu domingo tragando fumes de gasolina nunha estrada principal conxestionada para poder pasar a outra metade ao aire libre é pateticamente significativo. O malo é que tantos deles parecen incapaces de coller o froito da súa empresa sen estragala.

Porque o campo non pode cumprir a súa función cultural a menos que se lle permita preservar o seu propio carácter, e ese carácter é inseparable da súa función material ou agrícola. A cidade non pode escapar da cidade, se esta a leva consigo, do mesmo xeito que o intelectual non pode darlle á súa mente unhas vacacións, se leva consigo as súas discusións nos seus paseos polo campo. A visión dunha aldea suburbanizada por aqueles que viñeron "vivir ao campo" é tan patética como a visión dun grupo de intelectuais camiñando a grandes pasos mentres que ao seu redor hai dez mil actividades máis interesantes e importantes que as súas. Como dixo un granxeiro non hai moito: "Non me importa tanto que camiñen polos meus campos. Non me importa tanto que exerzan os seus cans tolos ás miñas custas. Nin sequera me importa que trepen por cancelas que un neno podería abrir. Pero cando penso que camiñaron máis de dúas millas de boa terra de cultivo e nunca pensaron en ver o que estaba a suceder, sinto que a miña cortesía foi desperdiciada".

O que podemos denominar a actitude do "parque público" atopa expresións de xeitos máis serios que a indiferenza cara ás actividades rurais. Do mesmo xeito que o ourizo pensa que non fai mal tirar pedras aos patos cando o coidador non está mirando, hai miles de adultos educados que non ven ningún problema nas pequenas intrusións cando hai poucas ou ningunha posibilidade de ser detectados. E o efecto acumulativo das pequenas intrusións está a crear unha situación desagradable nos distritos predilectos polos escapistas urbanos.

En Alemaña, as árbores froiteiras plántanse en sebes de beira de estrada e a terra cultívase ata o bordo do metal. En Inglaterra, este procedemento é totalmente imposible, xa que as árbores serían esnaquizadas por grupos de asalto organizados e as colleitas pisoteadas ao ancho dunha cadea. O británico non é necesariamente menos honesto ou máis destrutivo que o alemán; simplemente foi desruralizado ata tal punto que o seu sentido dos valores e o seu código de comportamento moral rematan co último farol. As persoas ás que lles escandalizaría a idea de roubar un lapis dun centavo do mostrador dunha tenda non verán nada inmoral en romper media ducia de sebes para roubar cogomelos.

O rural ten tanta riqueza real que ofrecer aos seus visitantes que o xeito obvio de superar as tendencias deplorables actuais é mostrarlle á xente onde reside esta riqueza. Mesmo agora hai moitos que poden apreciar e aprecian o bálsamo curativo da soidade, o consolo espiritual da paz e a seguridade, o interese absorbente dos campos e bosques en constante cambio; pero todos son demasiado poucos.
Ninguén prexudicará nin desfigurará de boa gana aquilo no que sente un vivo interese persoal, e o primeiro paso cara á preservación do rural é un impulso nacional cara ao desenvolvemento do que o profesor Stapledon chama "mentalidade rural".

Un goberno fascista terá que afrontar, naturalmente, o problema da terra na súa totalidade, xa que a terra é unha das bases sobre as que se constrúe a súa concepción de nación viva. De feito, a súa política declarada de desenvolvemento agrícola creará un problema urxente ao estimular a actividade especulativa no mercado inmobiliario, e esta actividade terá que ser abordada con rigor antes de que a política agrícola poida desenvolverse plenamente.

A actitude fascista cara á terra pódese resumir en poucas frases.

A terra xa non debe ser considerada unha mercadoría especulativa. O seu valor debe ser avaliado con xustiza e todo o incremento debe ser compartido por aqueles que axudaron a crealo, incluídos os

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Estado.

A utilización do solo debe ser obxecto dunha coidadosa planificación nacional a longo prazo. Na medida do posible, a actividade edificatoria debe limitarse a zonas de baixo valor agrícola.

A propiedade da terra debe ser o máis amplamente difundida posible, co obxectivo de conseguir un gran número de pequenas propiedades familiares seguras. Non obstante, tamén implicará responsabilidades, e aqueles que fagan un mal uso da súa terra serán considerados inimigos sociais.

Débese mellorar o acceso público á terra mediante a ampliación e unha mellor definición dos camiños de campo, as zonas de acampada e os puntos de acollida nas estradas. Ao mesmo tempo, débese revisar a lei de intrusión e darlle á comunidade rural unha mellor protección contra as interferencias e os danos. Posiblemente sexa necesario establecer un corpo de gardas.

Débese librar unha guerra contra pragas como os coellos, os corvos e as pombas; e aínda que non se discriminará contra os deportes de campo, non se debe permitir que estes deportes interfiran coas actividades agrícolas ou recreativas.

Débese educar o público para respectar e apreciar o rural e para interesarse con intelixencia polas súas actividades.

Como raza, non somos moi dados a sentimentalizar sobre a terra. Usamos a palabra Patria pero raramente, Patria nunca. Un século de liberalismo *laissez-faire* e conservadorismo financeiro xerou unha actitude comercializada miope cara ao noso solo.

Con todo, a Gran Bretaña dos nosos soños, a encarnación física do noso espírito nacional, non é unha Gran Bretaña de rúas e fábricas ou mesmo de parques e edificios públicos, senón unha Gran Bretaña de vales sorrintes e terras altas onduladas, de campos labrados e granxas acolledoras. Unha cidade é unha cidade en todo o mundo; e as cidades do mundo tenden cada ano á estandarización. Pero a Gran Bretaña rural é peculiarmente nosa, inseparable do noso carácter nacional. Debemos preservala celosamente, non na atmosfera de museo dun Stratford-upon-Avon, senón no vigor natural da produtividade.

Poucos de nós estamos a máis dunhas poucas xeracións de distancia da terra. Un pouco de reeducación a través da prensa e a radio faríanos campesiños de novo, polo menos nos nosos momentos de lecer: non a educación do mestre de escola profesional, cuxa "agricultura" consiste en ciencia elemental útil pero bastante aburrida, senón a educación que nos enviaría aos camiños e camiños do campo con ollos abertos e mentes curiosas. Unha introdución á historia e á vida cotiá do campo non só animaría o home da cidade a apreciar os problemas da agricultura, senón que tamén investiría as súas saídas rurais cun interese absorbente. A mentalidade rural intelixente podería converterse no mellor antídoto posible contra o estrés da vida urbana, porque a Nai Terra pode proporcionar consolo tanto para a alma como para o corpo.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Berchtesgaden de Hitler un idilio da Nova Alemaña de Joan Morgan

E Mesmo se coñeces ben Baviera, e mesmo tendo en conta que os Wittelbach con toda Baviera e o Führer con toda Alemaña para elixir escolleron Berchtesgaden para as súas casas de verán, nada te prepara para este lugar que consegue ser ao mesmo tempo o corazón da antiga Baviera e a alma da nova Alemaña. Todo o que soñaches da Baviera máis de conto e do nacionalsocialismo no seu mellor momento está condensado nesta cidade mercado rodeada de montañas que presume de ter aproximadamente a mesma poboación que o bloque de pisos máis novo de Londres.

Despois de que o tren saia de Bad Reichenhall, afonda cada vez máis nas montañas ata que sentes que te envolven por completo mentres subes polo profundo val que é unha cuña de Alemaña que se introduce en Austria. (É posible, e bastante emocionante, camiñar ata Austria en calquera das tres direccións).

A primeira impresión é de movemento. Todo o mundo, a partir dos dous anos, está en alerta, nunha especie de expectación. Xa sexa debido á altitude, ao bo humor bávaro ou ao feito de que o Führer poida pasar por alí en calquera momento, nunca o descubrín; o certo é que o aire chea de vitalidade.

Aquí, neste adorable escenario de comedia musical, o nacionalsocialismo semella moi divertido.
Agás en reunións ocasionais, que son sinxelas e estrañamente inspiradoras, non es tan consciente da profunda seriedade mística de todo; da inmensidade da tarefa cumprida e da tarefa que tes por diante.

Sentes que as SS, co seu atractivo uniforme, o contacto co Führer e unha vida saudable nun ambiente encantador, son unha ocupación moi agradable, e as SS son, sen dúbida, unha organización espléndida, aberta a todas as idades e clases sobre o terreo común do patriotismo.

Aquí, máis que en calquera outro lugar de Alemaña, vese como todos, dende o membro das SS máis vello ata o neno máis novo que vende insignias de Socorro de Inverno, teñen algo que ver co país; ninguén sofre a agonía destrutiva de sentirse non desexado. Cada logro é o seu logro; cada revés é o seu. Dámos conta de como o nacionalsocialismo, ao restaurar a esperanza e revitalizar a fe no futuro do seu país, deulle á xente algo polo que vivir.

A vida centenaria do lugar continúa como sempre, ademais do nacionalsocialismo; e, polo tanto, a vida en Berchtesgaden é un espectáculo sen parar. Cando cae o pano sobre un acto, sae outro. Óese un zunido monótono diante da fiestra, cen mulleres campesiñas con traxes nacionais e os pequenos abrigos de punto negro-verde-vermello que chaman Berchtesgadners. Con elas hai un sacerdote, e móvense lentamente, cantando, cos ollos baixos. Máis tarde, óense as voces estridentes das mozas BDM (mozas de Hitler) marchando cos seus abrigos curtos marróns, ou unha tropa das Hitler Jugend, enormes rapaces viriles que levan bandeiras. Sempre hai unha canción de marcha no aire.

Cando todo o demais falla, fan un simulacro de incendio. Cen bombeiros (ou un por cada trinta habitantes) con túnicas, cascos e pantalóns de catro pantalóns actúan con audacia diante da túa xanela. Non obstante, o domingo é o día. Na Markt Platz, que é o cumio da cidade, reúnense os campesiños; os homes, competindo entre si na inmensidade das escobillas cos seus sombreiros verdes, a un lado da fonte ******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

co seu león bávaro, polo outro as mulleres con sombreiros negros planos pousados sobre as súas coroas de trenzas. Ás dez aprazan a tomar cervexa e salchichas en sopa a Neuhaus (ese irmán pequeno da Hofbrauhaus) coa súa cervexería ao aire libre baixo os castiñeiros, onde che airean a roupa de cama na cerca do Schloss de Wittelsbach, o seu *bierstube* coa súa gemütlichkeit insuperable, onde os líderes do partido se codean cos guías; centro vital dunha cidade vital.

O Grand Hotel, o suficientemente grandioso para calquera. O Kurhaus coa súa excelente orquestra e músicos visitantes de Múnic. O Teatro Campesiño, co seu enxeño cru e a súa música atractiva. Están as salas de baile: o Hofschaffer, coa súa atmosfera íntima, o seu chan de panos de peto ateigado máis alá do que soñaría un *maître de hotel londiniense,* e o Kur Café, onde os inmensos e elegantes rapaces da Gardacostas das SS bailan no que outrora foi unha vila real da Casa de Baviera. Están os artistas, Fritz Richter cos seus estraños e inspirados gravados en madeira, e un dos paisaxistas de primeira clase da escola alpina moderna.

Para saír ao descuberto: primeiro, está a casa do Führer, no cumio do mundo, cun muro de cristal que dá a unha procesión de montañas, situada nun lugar tan escarpado que parece estar inclinada cara atrás. A casa domina o val como o Führer domina a cidade.

Está Königsee, o máis fermoso de todos os lagos alpinos, dun verde intenso rodeado de montañas escarpadas. Está o Zauberwald, un bosque máxico onde o regato procedente de Hintersee serpentea entre rochas verdes e afelpadas.

Está a mina de sal onde (nesta terra de uniformes) te vistes cunha túnica negra e uns pantalóns de catro patas brancos (que non é nin de lonxe tan *elegante* nin axeitado como parece) e baixas en trineo ata un lago subterráneo cun colar de luces e unha esvástica no extremo. Está o Schloss Platz co seu monumento aos caídos.

Están os prados alpinos coa sucesión de esquemas de cores da natureza, rosa unha semana, azul e amarelo a seguinte, que levarían á envexa a distraerse cos floristas de Londres, París e Nova York.

Están os bosques, uniformes, que camiñan rectos e fortes ata a liña de neve. As montañas; o fermoso Watzmann, o segundo máis alto de Alemaña; o desolado Goll e o accidentado e cheo de lendas Untersberg. Para os de corazón forte, está o burato de xeo iluminado, a dous mil metros de altura dentro de Untersberg, e tamén está Almbach Klamm, un desfiladeiro abraiante e rugidor, onde parece que se baixa moito máis do que se subiu, que só remata cando se perde a esperanza e que se inclúe baixo o título de "Experiencia emocional" e non de "Paisaxe".

En Berchtesgadener Land saúdanche por igual con “Grass Gott” e “Heil Hitler!”. Non é de estrañar. Saúdos a Deus por crear algo tan fermoso e Salve a Hitler por gardalo para a xente que o aman máis que á vida.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Unha Federación Nórdica Mundial, de Vidkun Quisling

LÍDER DA MOSTRAXE NAJONAL NORUEGA

Unha Un vello mundo cae, un novo está a nacer. Simultaneamente coa nosa terceira concentración anual en Stavanger o ano pasado, inaugurouse o sétimo Congreso Mundial da Internacional Comunista no antigo "club dos nobres" de Moscova, despois dun período interino de sete anos desde o último congreso mundial en 1928.

O congreso durou do 25 de xullo ao 21 de agosto. O seu obxectivo principal era revisar o que a conspiración marxista internacional xudía lograra durante eses sete anos dentro e fóra da Rusia soviética con respecto á execución do programa de Stalin para a bolxevización do mundo, que fora obxecto de debate no congreso mundial anterior.

En segundo lugar, confirmou as tácticas do seu programa para destruír as forzas de resistencia nacional e acender o lume da revolución comunista mundial. Puxose especial énfase nas tácticas da chamada fronte unida e popular, que vimos desenvolverse en Francia, España, Bélxica e noutros lugares. Tamén a coñecemos ben aquí en Noruega no chamado "acordo de crise" co partido dos agricultores e nas novas tácticas de camuflaxe do Partido Laborista mediante a súa adopción dun disfrace burgués e nacional. Outro asunto que afecta directamente ao noso país, concretamente a participación da Rusia Soviética na Sociedade de Nacións, é tamén un síntoma das mesmas tácticas da fronte popular que se incorporaron hai tempo no programa do Komintem.

Este ano, mentres nós, da Nasjonal Samling, nos reunimos para a nosa concentración anual, vemos a convocatoria doutro congreso mundial.

Esta vez os accionistas da empresa en bancarrota da Sociedade de Nacións celebran a súa Asemblea Xeral Extraordinaria para discutir a liquidación da empresa ou a súa posible reconstrución no outono, cando a asemblea celebra a súa habitual reunión anual.

Menciono estes acontecementos, que ocorreron simultaneamente cos nosos dous últimos mitins nacionais, non só pola súa gran importancia, senón porque ilustran de xeito moi notorio a situación de política exterior á que nos enfrontamos hoxe.

Por unha banda, temos un bolxevismo mundial incansablemente activo que, desde un punto de vista histórico, é simplemente un síntoma alarmante do paso do vello mundo e un esforzo persistente de potencias sinistras para forzar a evolución mundial no seu propio camiño de destrución, é dicir, cara a unha república materialista universal baixo unha ditadura xudía.

Doutra banda, atopamos os intentos sen rumbo do vello mundo para resolver as esixencias imperativas da actualidade, as esixencias de paz e cooperación entre as nacións. Todo o asunto vese frustrado polo choque de intereses individuais, do mesmo xeito que a colaboración nacional interna que a situación esixe está a ser destruída pola guerra de clases e os conflitos egoístas entre partidos. Este proceso de desintegración vai acompañado de axitación e crises, guerras e conflitos civís.
As potencias internacionalistas interveñen e toda a preocupación recae gradualmente no marxismo e na destrución do mesmo xeito que o estado burgués-liberal está a ser consumido gradualmente, por ******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

O marxismo, como vemos tan claramente no noso propio país. En medio de todo isto, a sempre nova estirpe da humanidade está a botar novos brotes; movementos nacionais de renacemento e unificación que anuncian a nova era, traendo un novo Estado e unha nova orde mundial. A nova orde tamén está en marcha neste país.

SANCIÓNS E O COLAPSO DA LIGA

Outro feito significativo é que o colapso desa institución capitalista parlamentaria burguesa, a Sociedade de Nacións, non se debe unicamente á súa propia insolencia e ás actividades subterráneas do marxismo nin aos erros fundamentais e formais na organización da Sociedade.

Foi destruído pola Italia fascista, un dos representantes das comunidades organizadas da nova era. A pesar dos cincuenta estados sancionistas e da oposición de todo o mundo democrático e marxista, e da opinión mundial que se mobilizou contra o fascismo e Italia, a unidade nacional demostrou ser a forza máis poderosa.

Sen identificarse de ningún xeito co fascismo italiano nin cos intereses italianos, os líderes do Nasjonal Samling adoptaron, dende o principio, unha postura clara e definida con respecto ao conflito etíope. Defenderon a neutralidade de Noruega e opuxéronse á súa participación nas chamadas sancións.

Nisto só nos influíu a consideración polos intereses do noso país. Non obstante, creo que a opinión pública aquí, como en moitos outros lugares, foi vítima dunha propaganda que en realidade servía a intereses moi distintos dos altos ideais que pretendía inculcar.

O noso movemento, porén, non tomou partido. Esiximos a neutralidade de Noruega e demostramos a hipocrisía e a falta de propósito de todo o xogo sancionista. Hoxe podemos dicir que xulgamos a situación correctamente.

Desde un punto de vista militar tiñamos razón. Malia a opinión xeral, valoramos correctamente a importancia dos materiais bélicos modernos, así como o poder de resistencia de Etiopía e Inglaterra, e non menos importante a inmensa forza moral e material creada nun pobo organizado para un esforzo unido sobre unha base histórica e nacional.

Politicamente tamén xulgamos correctamente. A inutilidade e os graves erros de cálculo da política sancionista son agora evidentes. Vexamos a tráxica desfeita da poderosa Inglaterra debido á súa política miope da Liga; é a maior derrota moral e práctica que sufriu o Imperio Británico desde que perdeu América.

A Rusia soviética, ese novo e notable membro da Sociedade de Nacións, viu na política de sancións a posibilidade de buscar unha disputa primeiro con Mussolini e despois con Hitler, pero cando os seus cálculos comezaron a fallar, os astutos xudeus bolxeviques retiráronse silenciosamente a un segundo plano e, saíndo libres de culpa, deixaron que o Goberno británico cargase coa culpa e sufrise a desgraza.

POLÍTICA NACIONALISTA E COOPERACIÓN INTERNACIONAL

Por primeira vez desde a guerra mundial, Noruega tivo que enfrontarse a feitos realmente duros en política exterior, que fan que sexa moi difícil continuar coa política parroquial habitual.

Neste contexto, quero salientar un feito que, lamentablemente, está subestimado neste país:

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

é dicir, que as vidas da xente están dominadas pola política exterior e non pola política interna.
Xunto á propia "vontade de vivir" dunha nación, as súas condicións internas e a súa estrutura están dominadas polas condicións internacionais da economía e o poder. Estas condicións son creadas polas necesidades primitivas e perentorias dos pobos e os estados, pola súa loita pola existencia e polo espazo para vivir. Pero a influencia dun estado na política exterior sempre corresponde ao grao de desenvolvemento da súa forza interna.

Así, a necesidade de autosuficiencia en caso de guerra e, sobre todo, a reconstrución da estrutura da economía mundial simplemente obrigan ás comunidades a organizarse sobre unha base económica como Estados nacionais de traballadores. As condicións alteradas en todo o mundo obrigan a cada nación a tratar cos seus veciños como unha unidade económica organizada con control total e capaz de todos os seus recursos e poder para utilizalos da mellor maneira posible. Ata este punto, a crise actual é principalmente unha crise de reaxuste na produción e o comercio mundiais.

Non obstante, non existe unha oposición inherente entre a demanda da época destas unidades nacionais económicas unidas e fortemente caracterizadas e a demanda dunha cooperación internacional planificada, que é impulsada cunha forza irresistible tanto por causas económicas como pola consideración do mantemento da paz.

É só a formación de personalidades nacionais organizadas deste tipo a que traerá consigo unha vida honesta e unha cooperación internacional eficaz, libre de parcialidade ou opresión.

Dous campos hostís en Europa e no mundo

A situación é que no mundo e especialmente en Europa se están a formar dous campos hostís do mesmo xeito que antes da guerra mundial. A Rusia soviética, Francia e Checoslovaquia, apoiadas polo xudaísmo internacional, que as está a incitar á guerra contra a Alemaña nacionalsocialista, xa presentan unha fronte unida contra ese país e buscan rodear aínda máis a Alemaña, tanto política como militarmente.

Nestas condicións, a posición de Noruega está extremadamente exposta, situada como está na encrucillada de Rusia, Alemaña e Inglaterra e coa súa política interna xa en poder dos marxistas.

Rusia, de ser unha gran potencia europea con intereses asiáticos, converteuse nunha gran potencia asiática con intereses europeos, especialmente cara ao Atlántico. Pero, sobre todo, é a base da revolución mundial.

O bolxevismo mundial está a tentar converter a Noruega, e con ela a Escandinavia no seu conxunto, na á dereita da súa fronte de ataque europea contra Alemaña e Inglaterra. Este plan contén posibilidades sinistras para o noso país. En caso de conflito entre Alemaña e a Rusia soviética, toda a perspectiva do Partido Laborista levará a Noruega a tomar partido polos bolxeviques en oposición a Alemaña, e isto será contrario á nosa promesa de neutralidade.

Tranmal, o ditador irresponsable do Partido Laborista, pronunciouse recentemente con suficiente claridade neste sentido. Mentres Noruega e a Rusia Soviética sexan membros da actual Sociedade de Nacións e Alemaña non, parece que estamos seriamente ameazados cunha guerra neste sentido, xa que estamos obrigados a permitir que o Exército Vermello e a Forza Aérea tránsito libre polo país en caso de conflito xermano-ruso.

Nas condicións actuais de Europa tamén existe a posibilidade de que Alemaña e Inglaterra entren en guerra. Isto podería ocorrer, por exemplo, en relación cun conflito entre Alemaña e

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

a tripla alianza de Francia, Checoslovaquia e a Rusia soviética, sendo Checoslovaquia un punto case máis sensible que Austria. Que Francia logo vaia á guerra contra Alemaña daríalle a Inglaterra un motivo para a guerra, o que é aínda máis certo agora que antes do enorme desenvolvemento da aviación.

Unha guerra deste tipo entre Inglaterra e Alemaña é unha posibilidade catastrófica para Noruega, xa que desde entón a guerra mundial, a situación cambiou totalmente.

A través da Sociedade de Nacións como instrumento da política mundial británica, veríamonos obrigados a entrar directamente en guerra e, mesmo se a Sociedade de Nacións se desmorona, segundo unha autoridade como Lord Lloyd, estariamos expostos a un bombardeo punitivo se, como foi o caso na guerra mundial, permitísemos que a nosa frota mercante transportase mercadorías para Inglaterra, algo no que ela, pola súa banda, sen dúbida insistiría agora como fixo entón.

O Partido Laborista Noruegués —o Partido do Goberno— está a apoiar activamente esta política dirixida a Alemaña. Se Noruega está de acordo con isto, significa que nos vemos arrastrados irremediablemente a esta política de guerra en contra do desexo de, polo menos, o 99ÿ% do pobo noruegués. Noruega non pode nin vai marchar a menos que a nosa propia liberdade e as nosas propias fronteiras estean en perigo.

PAZ CON INGLATERRA E ALEMAÑA

Xa subliñei que a paz entre Alemaña e Inglaterra é unha necesidade vital para o noso propio país. O que debemos evitar, sobre todo, é que Alemaña e Inglaterra se atopen en bandos opostos nunha nova guerra. Para nós isto sería fatal; de feito, significaría destrución.
Polo tanto, depende de nós facer todo o que estea ao noso alcance para crear paz e entendemento entre estes dous países que, como nós, son de ascendencia e perspectiva nórdicas. Mesmo se non podemos facer moito neste sentido e temos que ter coidado de non interferir nos asuntos doutros países, debe ser o noso deber inmediato, por todos os medios xustos, opoñernos a aqueles que intentan incitar á disensión entre estes nosos parentes, xeralmente con base en motivos falsos e deshonestos.

Coñecemos as potencias polos intereses das cales se están a facer estes esforzos. Unha delas é o bolxevismo mundial. Traballar pola paz e a conciliación entre Alemaña e Inglaterra debería ser o noso obxectivo para a política exterior norueguesa sen ter en conta os intereses dos partidos. É moi evidente que os intereses de Noruega o esixen. A única maneira de escapar da guerra e do caos depende do mantemento da paz e a comprensión entre estes grandes veciños nosos do sur e do oeste, cos que tamén temos a maior conexión comercial.

Hai uns 40 anos houbo, como hai agora, unha oportunidade para un intento honesto de crear un entendemento duradeiro entre os grandes pobos nórdicos. A oportunidade foi desaproveitada ou rexeitada, e a catástrofe que seguiu a esta omisión afectou a todo o mundo. Calquera que agora se atreva a promover a mesma política catastrófica debe facelo cos ollos abertos.

Pero todo aquel que comprenda os tempos nos que vivimos debe esforzarse para tomar unha resposta forte e positiva.

Outra consideración decisiva lévanos á mesma conclusión que sobre as liñas principais da nosa política exterior. O liberalismo decadente e a súa descendencia e herdeiro, o marxismo, teñen os seus obxectivos dirixidos contra as comunidades nacionais, principalmente contra as nórdicas.

Consciente ou inconscientemente, o obxectivo desta política é romper o sistema nacional natural organización dos pobos para realizar a república mundial internacional. ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Entón a cohesión interna das nacións será destruída. Serán presa daquela nación que, en contraste con todas as demais nacións, está dispersa por toda a terra e vive como parasitos das outras nacións; por esa mesma razón necesita tal arranxo para *levar a cabo* o seu apaixonadamente desexado dominio do mundo. Porque nese dominio reside o segredo do nacionalismo e imperialismo xudeus.

Un duelo entre o xudaísmo e o espírito nórdico é inevitable, xa que o marxismo e o internacionalismo son en realidade nacionalismo e imperialismo xudeus, unha conspiración inspirada e dirixida polo xudaísmo contra a civilización europea, definitivamente nórdica. É evidente que os procesos de decadencia da actualidade son a ameaza máis seria para os ideais da vida e que os antagonismos máis poderosos do noso tempo reducíronse a unha loita entre o xudaísmo e o principio nórdico-europeo. Sendo este o caso, debemos darnos conta de que o remedio máis eficaz para a decadencia actual e as actividades subterráneas do materialismo marxista atoparase nun renacemento nacional para o noso pobo sobre o fundamento vitalizador ou vital da raza nórdica e o temperamento característico.

E, por outra banda, debe haber, no sentido máis amplo, unha colaboración cultural, económica e política máis estreita entre os pobos nórdicos e os pobos de orixe nórdica en todo o mundo: nos países escandinavos, en Holanda, Flandres, o Imperio Británico, Alemaña e noutros países onde os membros da familia nórdica son comparativamente menos numerosos.

Polo tanto, o significado da palabra «nórdico» non se limita aos pobos escandinavos, senón que se aplica a todas as grandes razas nórdicas, e agora non estamos a considerar unha colaboración setentrional insegura.

Pola contra, é, por unha banda, unha consecuencia necesaria da comprensión de que manter o carácter e a organización nacionais é a cuestión vital máis importante para todos os pobos creativos. Só deste xeito é posible asegurar un desenvolvemento libre e pacífico para a cultura e as características nórdicas, tanto no ámbito nacional como no universal. Ao mesmo tempo, é unha das condicións dun recoñecemento profundamente arraigado do valor e as contribucións culturais doutras razas e, polo tanto, fortalecerá a todas as nacións contra a disolución e o caos.

Doutra banda, é unha consecuencia inevitable do feito de que a colaboración internacional que se debe construír nestes tempos debería basearse preferentemente nos pobos nórdicos, que están tan estreitamente relacionados en raza, lingua, cultura e intereses. Teñen o mesmo nivel de vida e unha visión similar da vida, e tamén están agrupados xeograficamente.

Economicamente, tamén, son os mellores clientes uns dos outros.

UNHA UNIÓN DE POBOS NÓRDICOS

Unha formación en bloque destes pobos, unha unión de pobos nórdicos, será invencible. Tal unión será moito máis capaz que a arruinada Liga liberal-marxista de Xenebra para actuar como baluarte contra o *bolxevismo* mundial e crear garantías para o desenvolvemento pacífico do mundo. O camiño cara á humanidade organizada atoparase nunha unión da gran familia nórdica de pobos nunha formación en bloque deste tipo cunha moeda común, libre comercio interior e unha política aduaneira común; o seu obxectivo será atraer a outros países e grupos de potencias a este sistema.

Unha política exterior deste tipo será a mellor garantía da posición de Noruega no mundo e contra o bolxevismo. E para o noso beneficio e o dos demais, creará un campo de actividade no estranxeiro.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

polo excedente de enerxía que cabe esperar neste país se os nosos propios recursos son inadecuados.

COOPERACIÓN FUNDADA EN MOVEMENTOS NACIONAIS

Aínda que facemos fincapé no destino común nórdico, non debemos subestimar a importancia e os logros dos demais nin da nosa humanidade común; e, sobre todo, non debemos subestimar a importancia da cooperación europea e universal ordinaria. Pero esta irmandade internacional debe fundarse nun sistema de estados nacionais. Debe crearse mediante a elevación nacional dos pobos de Europa e de todo o mundo e non como resultado de experimentos liberais e marxistas como a Sociedade de Nacións, a Paneuropa e a Rusia Soviética, a sede da República Soviética mundial.

A historia da vida demostra que todo progreso depende da unión da liberdade e a discriminación coa camaradería e a organización. As monarquías universais e as repúblicas mundiais acaban en anarquía e disolución. A hexemonía dunha soa nación é desastrosa para as demais e para si mesma.
Un composto semellante a Babel de todas as nacións e razas, que é o obxectivo do liberalismo e do marxismo, significa a destrución das características e valores individuais de cada unha. A historia ensínanos que a verdadeira harmonía é o resultado da segregación e do desenvolvemento.

O instinto da humanidade para a formación organizada está dirixido cara á vida nacional e á cooperación das unidades nacionais. Por esta razón, todas as institucións internacionais que procederon do liberalismo e do marxismo fracasaron nos seus supostos obxectivos, que eran asegurar un bo entendemento entre as nacións e promover o seu progreso.

En vista do fracaso das ideas liberalistas da Liga e do marxismo internacional, é urxentemente necesario crear unha nova irmandade das nacións con carácter europeo e mundial, fundada nas novas ideas para a organización das comunidades que foron establecidas polo congreso da nova orde en Montreux os días 16 e 17 de decembro de 1934. A primeira consideración do congreso é a do respecto polos valores espirituais e nacionais.

No lugar dos métodos hipócritas e técnicos da antiga diplomacia, debe desenvolverse unha colaboración espontánea e honorable entre todos os movementos nacionais novos e sans, e os estados nacionais recreados por eles para obter unha renovación espiritual xeral e unha recuperación política e económica en todo o mundo. Pero no marco deste plan universal, as nacións que proveñen dunha mesma estirpe e comparten a mesma cultura e civilización deben agruparse de acordo cos seus intereses máis próximos.

O MOVEMENTO MUNDIAL NÓRDICO

O principio fundamental sobre o que se basea a Nasjonal Samling é que a nosa política, ademais de satisfacer as esixencias que os cambios modernos fixeron imperativas, debe estar en harmonía con todo o que necesita e desexa a nosa familia de nacións. É inútil esperar unha recuperación nacional a menos que reavivemos o lume do espírito nórdico e construímos sobre unha visión espiritual e responsable da vida.

Non se pode esperar ningún progreso se non mantemos a cepa nórdica sen mesturar; se non o facemos preservamos o noso carácter distintivo, perderémolo e iremos cara á extinción nacional.

A chamada idea nórdica, de que un pobo nórdico só pode ser restaurado construíndo un novo estado

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

de acordo coas esixencias modernas e sobre o dobre fundamento dunha estirpe nacional e unha perspectiva espiritual, ten unha influencia e unha vixencia en constante crecemento nos respectivos países nórdicos e xa desempeña un papel importante na política práctica.

Polo tanto, a semente e o terreo para unha colaboración pannórdica xa existen. Mais, para que a idea se poida estender con suficiente rapidez, debe atopar unha expresión definida e axeitadamente organizada.

Nestas circunstancias, considero que chegou o momento de promover unha colaboración cultural, económica e política entre os pobos nórdicos e outros con perspectiva nórdica en todo o mundo cos seguintes obxectivos:

- A creación dun movemento nórdico internacional.
- A formación dunha Unión Nórdica de Pobos.

Participación activa no traballo para a organización do mundo e o seu desenvolvemento pacífico; e para garantir o lugar e a contribución do noso propio país baixo as revolucións e novas constitucións que están agora en curso. Esta colaboración debe comezar, como de costume, no campo das ideas, para poder alcanzarse politicamente sobre unha base económica sólida.

Polo tanto, se a base monetaria existente puidese ampliarse ata converterse nunha unión monetaria establecida entre os pobos nórdicos, e se mediante a colaboración política e fiscal puidese efectuarse unha unión aduaneira entre estes pobos, xa se terían sentado completamente os alicerces para a realización política dos nosos obxectivos declarados: unha gran unión dos pobos nórdicos na irmandade mundial.

Este ideal formou parte durante un tempo considerable do programa da Nasjonal Samling. Disto dedúcese que a colaboración pannórdica implica en realidade unha maior intensificación da cooperación dos estados do norte no sentido máis estrito: Noruega, Suecia, Dinamarca, Finlandia e as illas nórdicas no Mar do Norte. A posición de Dinamarca e Finlandia está moito máis exposta que a de Noruega e Suecia que Noruega, en calquera caso, está excluída de vincular voluntariamente o seu destino a estes países sen o apoio que se obtería dunha relación pacífica e segura con Inglaterra e Alemaña. Pero, unha vez salvagardado isto, tamén é desexable que os países do norte ocupen o seu lugar como grupo natural no mundo nórdico, en colaboración xunto a británicos, alemáns, neerlandeses e o resto.

Neste contexto, quero salientar o feito de que non altera o caso que moita xente neste país decate de que deben estar en desacordo con varios detalles da política británica e alemá.
As condicións que hoxe esixen a cooperación con e entre estes parentes nosos son máis importantes que aquelas que poidan tender a separarnos.

Tamén pode haber quen se opoña a que teñamos calquera política exterior e considere que os nosos propios asuntos son todo o que podemos xestionar. Lembraríalles que o trazo característico do noso tempo é o feito de que o mundo se está a converter nunha gran unidade económica e que ningún país xa non pode ser suficiente por si mesmo; depende dos demais; e, se tal colaboración na política actual é de vital interese para o noso país, o é igualmente para o noso movemento. Como as forzas que traballan pola nosa destrución nacional están organizadas internacionalmente, estamos obrigados a enfrontarnos a elas cunha organización que teña como obxectivo ir máis alá dos intereses nacionais. Unha organización totalmente eficaz deste tipo só pode construírse sobre a base vital común dos nosos pobos, o principio nórdico.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

O PRINCIPIO NÓRDICO

O Principio Nórdico baséase nas tradicións nórdicas, no pensamento nórdico e na cooperación construtiva, en contraste co liberalismo xudeu e o marxismo, que promoven os seus propósitos destrutivos por medio do odio, a envexa e a loita de clases polos seus propios fins. Un está aliado co Divino; o outro co diabólico.

O poder espiritual do principio nórdico é, polo tanto, máis forte e profundo que a visión marxista-materialista da existencia que ameaza coa destrución a nosa raza e civilización. En realidade, é o noso Principio Nacional intrínseco ao que debemos adherirnos e que debemos realizar con inexorable consistencia.

Tamén estou convencido de que, cando recoñecemos as profundas verdades do pasado histórico, así como do presente histórico, e vemos as grandes cousas acadadas polos pobos de raza nórdica desde o comezo da historia ata os nosos días, cando son máis poderosos que nunca; e cando, ao mesmo tempo, estamos convencidos de que a Vontade Divina se revela no curso histórico do desenvolvemento mundial, debemos, sen subestimar a importancia e a contribución dos demais, poder crer na continua misión histórica e divina dos pobos nórdicos no mundo. Como en tempos pasados, debe ser a misión da nosa gran familia de pobos acabar cun mundo obsoleto e crear un novo mundo que poida colocar a toda a familia humana nun grao ascendente.

A Nasjonal Samling invita a todas as persoas de raza e perspectiva nórdicas de todos os países —noruegueses, suecos, daneses, islandeses, británicos, alemáns, holandeses e todos os demais de sangue e espírito nórdicos— a unirse nun Movemento Nórdico Mundial para crear paz e cooperación entre todos os pobos nórdicos de todo o mundo e para continuar a loita pola salvación e o progreso da nosa civilización.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Unha interpretación do fascismo por Claud Sutton

FO ASCISMO, no sentido no que se empregará neste artigo, é un termo incómodo e incómodo para describir o movemento mundial que xurdiu no noso tempo para competir co marxismo e a democracia liberal pola lealdade dos homes. Sen dúbida, debería limitarse a nomear a forma especial que este movemento adoptou en Italia. Non obstante, a mente popular, sentindo que no fascismo italiano xurdiu algo novo e de importancia mundial, persiste en usar o termo nun sentido máis amplo.

O fascismo non é internacional como o comunismo, no sentido de ser un dogma que se lle debe impoñer a cada nación, independentemente da súa historia e circunstancias. É máis ben unha semellanza subxacente de perspectiva que se pode detectar en varios movementos nacionais modernos e que se pode ver que xorde cunha especie de necesidade da situación na que se atopa a nosa cultura europea na actualidade. Nós, en Inglaterra, compartimos a herdanza cultural común de Europa; así como nos afectaron profundamente as ideas da Revolución Francesa, estamos obrigados a ser profundamente afectados polas ideas do movemento fascista e a reaccionar a estas ideas do noso xeito nacional particular.

Os dous factores que están a dar lugar a este movemento en todas partes son a decadencia da democracia liberal e o auxe do marxismo.

Basta un pouco de coñecemento da historia para decatarse de que non hai nada inevitable nin eterno na Democracia Liberal. En comparación con outras formas de goberno, os gobernos democráticos non foron nin comúns nin estables, nin contribuíron con tanto valor duradeiro á cultura humana como os gobernos aristocráticos e monárquicos. Por suposto, é posible, e a miúdo faise, definir a Democracia de tal xeito que se inclúan nela todas as formas tolerables de goberno, por exemplo, describir a Inglaterra baixo a raíña Isabel ou baixo Pitt como unha democracia. Pero isto é un mal uso grave da linguaxe e unha degradación da vixencia intelectual. «Democracia» non debería usarse para denotar todo goberno que goberna co consentimento de case todos os gobernados; nin un que persegue conscientemente o benestar de todo o pobo; nin un que sexa tolerante cunha variedade de opinións e fomente a libre discusión; nin un que goberna segundo a lei establecida e coñecida, aplicada imparcialmente. Moitos gobernos democráticos fallaron de forma notoria nestes aspectos; moitos gobernos non democráticos amosaron estas virtudes nun alto grao. É absurdo chamar «democracia» a calquera goberno que non sexa tiránico; A democracia é unha forma histórica particular de goberno, que ás veces funcionou para a satisfacción xeral e ás veces non. A súa principal característica semella ser a decisión de todas as cuestións importantes por maioría de votos, xa sexa de todo o pobo ou de grandes asembleas representativas.

A democracia tal e como a coñecemos en Europa Occidental e América —que en diante denominarei «democracia liberal»— é un produto especial da Revolución Francesa e baséase nas teorías peculiares dalgúns pensadores influentes daquela época. A filosofía subxacente da natureza humana na que se basea non sempre foi aceptada polos homes pensantes, e non hai razón para supoñer que o seu dominio sobre as mentes dos homes será eterno. Pola contra, hai probas considerables de que esta filosofía dos «Dereitos do Home e do Cidadán» xa non ten validez.
******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

convicción, e que o sistema de goberno baseado nela está, polo tanto, condenado a desaparecer.

Do mesmo xeito que outras filosofías políticas, non gañou a aceptación xeral sen loita. Pero hoxe en día, quen pode detectar algunha diferenza entre conservadores, liberais e laboristas de dereitas (non marxistas) con respecto aos seus ideais ou ao carácter xeral dos métodos polos que se propoñen realizalos?

Cales son os supostos filosóficos, ou axiomas, deste sistema de democracia liberal?
A primeira é que todos os homes son iguais, polo menos na medida en que deben ter unha participación igual no goberno. A segunda é que o goberno só existe para evitar que calquera home interfira na igualdade de liberdade dos demais (JS Mill); ou como mo expresou con máis forza un estudante: "o goberno só existe para permitir que cada home vaia ao inferno ao seu xeito". A terceira, que esa liberdade individual resulta na maior satisfacción posible de todos. [1]

O fascismo baséase na negación de todos estes principios. Ao primeiro, responde que non todos os homes son iguais na súa capacidade de empresa cooperativa, e o goberno é unha empresa cooperativa.
Os homes difiren notablemente en canto á súa coraxe, xustiza, lealdade, veracidade e outras calidades de carácter que se requiren para calquera empresa corporativa. Tales calidades non son monopolio de ningunha clase, nin dependen da educación no sentido ordinario da palabra. Algúns homes carecen notablemente delas; por exemplo, todos os antigos líderes bolxeviques, se cremos as súas confesións; calquera de nós tentaría excluílos do poder en calquera organización da que fose responsable.

A representación política debe basearse nun sistema selectivo de grupos reais cuxos membros se coñezan persoalmente. Un bo sistema político non debería nin sequera tentar garantir que todas as opinións teñan o mesmo peso.

En canto ao segundo principio, observa que a igualdade de liberdade é imposible, xa que non todos os homes queren facer as mesmas cousas; que todo sistema xurídico presupoñe algunhas ideas positivas sobre o que é obxectivamente bo ou malo para todos; que o principio ou carece de sentido ou é desastroso.

A terceira, que debido á natureza do home e da sociedade, a maior suma posible de satisfacción non pode ser acadada polo sistema de máxima liberdade individual; tampouco esta é a "maior felicidade do maior número, todos deben contar por un e ninguén por máis que o fin da vida. Os homes están e deben estar máis interesados no un" [2] – benestar da súa propia familia, da súa propia profesión, da súa propia veciñanza, da súa propia nación; e un bo goberno debe ter en conta este feito. Volveremos a estes puntos máis tarde.

A democracia liberal é unha filosofía preguiceira. En vez de decidir o que se debe facer e loitar tenazmente para que se faga realidade, o bo demócrata agarda e ve cara a onde vai a maioría, seguro da súa crenza de que a voz das masas é a voz de Deus. Nin sequera debemos tentar persuadir á xente de hoxe de que o poder impulsor da democracia liberal se esgotou en todas partes. Poucas persoas cren de todo corazón nos seus lemas. A metade dos seus defensores actuais son marxistas realmente tímidos. O seu fin declarado é a riqueza igual para todos, e a democracia simplemente un medio para conseguilo. Imaxinan con cariño que este fin pódese conseguir mediante o mero voto, sen forza, polo menos nun futuro distante. Con frecuencia traizoan o seu desprezo pola liberdade individual como tal. Son envexosos, pero coidan da súa pel. Así son os socialdemócratas dos liberal-laboratorios.

Cal é a base filosófica da profana alianza entre comunistas e demócratas,
onde queira que apareza o fascismo en escena? Agora debemos centrar a nosa atención neste problema.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

O comunismo —ou mellor o marxismo, pois hai moitos marxistas fóra do Partido Comunista— é totalmente un produto da filosofía individualista e igualitaria da democracia liberal. Na historia foron frecuentes os movementos revolucionarios das clases menos afortunadas; este fíxose cargo da ideoloxía peculiar da primeira era vitoriana na que naceu. Tamén concibe a comunidade como unha colección e a felicidade social como unha suma. Acepta os dous primeiros principios da democracia liberal; todos os homes son iguais —aínda que non hai Deus— e, polo tanto, deberían ter non só iguais dereitos políticos, senón igual riqueza.3 De novo, a felicidade debe alcanzarse dando a todos igual riqueza e logo deixándoos facer o que queiran con ela; unha vez alcanzada a igualdade económica, o Estado debe «esmorecer». Pero rexeita enfaticamente o terceiro principio da democracia liberal, que esta feliz condición das cousas se produce deixando á xente en paz. *O «laisser-faire»* é o obxectivo final, unha vez alcanzada a igualdade económica; pero isto ten que ser acadado mediante a ditadura forzosa do proletariado, é dicir, do obreiro non cualificado da fábrica.

A súa doutrina central é a loita de clases entre proletarios e capitalistas. Persiste en agrupar a toda a humanidade nestes dous corrais, aínda que ningún economista xa se toma en serio a teoría da "plusvalía" na que se baseaba a distinción. Que irreais son os dous corrais! De feito, existe un conflito entre grupos, e tal conflito é da esencia dunha comunidade viva. Pero unha gran proporción dos habitantes do estado moderno, que viven dos ingresos conxuntos do seu traballo e da propiedade necesaria para que ese traballo sexa frutífero, non poden ser metidos en ningún dos corrais, agás mediante unha manobra de forza. E non son os conflitos de intereses entre cidadáns e campesiños, entre fabricantes e financeiros, entre artesáns e traballadores non cualificados, entre grupos raciais e grupos relixiosos, tan reais e vitais como este suposto entre capitalistas e proletariado?

A tónica do marxismo é a loita de clases, na que todos os métodos son admisibles. Por iso, alí onde alza a cabeza, a política vólvese tan amargada e tan sucia que destrúe todo sentido de unidade moral da nación que antes mitigaba os conflitos entre grupos. Por iso debe combaterse ata a morte.

Pero, dirase, non se conseguiu nada de valor a través do experimento comunista en Rusia? E non hai ningunha semellanza entre as "ditaduras" do comunismo e o fascismo?

É imposible comprender o desenvolvemento do comunismo en Rusia a menos que distingamos a etapa actual do "bolxevismo en retirada", como se denominou, da etapa anterior na que o comunismo doutrinario tivo pleno dominio. Esta etapa anterior estivo marcada por unha destrución sen precedentes, en aras da teoría da loita de clases, dos recursos humanos e materiais da nación: agricultores, técnicos e profesores, gando, máquinas, edificios e tesouros artísticos. O mesmo fenómeno manifestouse en España e noutros lugares, onde queira que o bolxevismo tomou o poder. Cando despois duns dez anos a produción alcanzou un nivel tan baixo que parecía que se alcanzara o límite da resistencia humana, as doutrinas foron en gran parte abandonadas; e coa axuda dos créditos capitalistas, os técnicos e a maquinaria estranxeiros e a condución estakhanovista dos traballadores, comezouse a reconstruír. Certamente, o cambio de opinión está lonxe de ser completo. Un síntoma diso parece ser o conflito actual entre Stalin, o bandido robusto e pouco doutrinario do Cáucaso, e a banda xudía que ata entón controlaba Rusia e que agora está en gran parte eliminada. Rusia non abandonou o Komintern nin o ideal marxista da revolución mundial. Pero, no seu caso, parece que abandonou tacitamente a igualización da riqueza e a ditadura do proletariado, e que está a construír unha poderosa

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

estado nacionalista. Baixo Stalin, hai sinais dunha especie de fascismo avergoñado cunha conciencia culpable emerxente. Se este ía ser o final, a que custo se conseguiu! [4]

O «fascismo» xurdiu da decadencia da democracia liberal e en resposta á ameaza do bolxevismo. A diferenza do bolxevismo, non foi a posta en práctica dunha teoría académica; xurdiu en resposta a unha situación real e, polo tanto, só pode entenderse á luz dos dous movementos mundiais que está destinado a superar. Orixinalmente foi unha especie de reacción instintiva do home europeo ás forzas da desorde, o materialismo, a plutocracia e o cosmopolitismo. Está de acordo co comunismo ao negar absolutamente que exista unha harmonía preestablecida que fai que a maior felicidade de todas resulte da maior liberdade de cada un. Pero isto é todo o que ten en común co comunismo. Adopta unha visión radicalmente diferente tanto do comunismo como da democracia liberal con respecto á «felicidade» que o estado debe garantir. Pois concibe a nación como unha unidade orgánica de moitos grupos funcionais diferentes; cada un destes representa unha certa contribución única á nación, co seu propio tipo de vida que debe ser fomentado. Se se perturban as relacións correctas entre estes grupos, non pode haber felicidade nin solidez duradeiras no Estado. «Poderiamos», dixo Platón, «facer que os nosos oleiros sexan moito máis felices permitíndolles deitarse en sofás diante do lume, comendo e bebendo, e xirando o torno cando lles apetecese. Pero non nos aconselledes que o fagamos, porque os nosos oleiros xa non serían oleiros, nin os nosos labregos labregos» .[5]

...

Ademais, concibe a nación, nas palabras de Burke, como «unha asociación non só dos vivos, senón dos vivos cos mortos e cos que aínda non naceron». Se é algo que perdura, con recursos humanos e naturais, que poden ser desperdiciados ou que poden ser máis fértiles.

En cada un dos países "fascistas" chegou ao poder un movemento coa vontade de sacar o mellor proveito da propiedade nacional, como o antigo nobre terratenente facía coa súa propia familia e propiedade.
Isto é o que se coñece como a relixión do Sangue e da Terra.

É evidente que estes movementos non poden admitir os dereitos ilimitados das maiorías. Non poden, por exemplo, permitir que unha maioría actual de cidadáns elimine os campesiños da existencia, nin que gocen da maior riqueza presente posible a expensas do poder futuro. Os males que trae o goberno de maiorías miopes (a decadencia da honestidade pública e o espírito de autoaxuda, a decadencia da familia, da aptitude mental e física, a decadencia das terras, os bosques e os barcos) só poden curarse dando un gran alcance e independencia aos líderes.

O fascismo, evidentemente, debe dedicar, e de feito, os seus principais esforzos a fortalecer os elos máis débiles da cadea nacional, é dicir, a mellorar as condicións dos grupos máis presionados. Non obstante, non pode admitir a igualdade entre os preguiceiros e os activos, entre o traballo imaxinativo e o rutineiro, nin sequera como un ideal afastado. «O fascismo afirma a desigualdade inmutable, beneficiosa e frutífera dos homes». (Mussolini).

A democracia liberal está paralizada pola rivalidade entre grupos funcionais, cuxa existencia finxe ignorar. O fascismo recoñece estes grupos e basea neles o seu sistema representativo, crendo que pode dominar os seus conflitos potenciais mediante o fortalecemento do sentido nacional de unidade e o "principio de liderado", o principio da responsabilidade individual. A "democracia" —o principio de control por maiorías anónimas— "está a ser posta a proba tanto no ámbito industrial como no político". [6]

No ámbito económico, o obxectivo do fascismo, de acordo coa súa perspectiva xeral, é lograr a máxima seguridade e estabilidade posibles para todos os produtores, non a máxima liberdade de elección.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

para os consumidores. Para este fin, o comercio internacional debe reducirse a unha posición subordinada e auxiliar, en interese da planificación nacional. E as consideracións éticas (consideracións sobre o tipo de vida que se debe fomentar ou desalentar) deben a miúdo prevalecer sobre as económicas.

Non hai nada no nacionalismo fascista que sexa incompatible cos intereses ben entendidos doutras nacións. A súa política exterior baséase no principio de ocuparse dos propios asuntos e estar realmente disposto a loitar por certos intereses vitais coñecidos e só por estes. Oponse naturalmente aos principios democráticos, igualitarios e universalistas da Sociedade de Nacións. Quere unha cooperación amigable con aquelas nacións coordinadas coas que realmente ten intereses en común, baseada na eliminación planificada de posibles causas de fricción. Quere liderado nos asuntos internacionais como no seu propio país. En Europa, a súa tarefa é reconstruír o Concerto de Europa que os fundadores da Sociedade de Nacións destruíron.

Finalmente, podemos tentar responder á obxección tan a miúdo escoitada de que o fascismo subordina totalmente o individuo ao estado, un ser vivo a unha abstracción irreal. A resposta a isto está implícita no anterior. O goberno, segundo concibe o fascista, non existe simplemente para aumentar a felicidade dos cidadáns individuais. É un administrador da cultura nacional perdurable e dos recursos materiais que constitúen a súa base necesaria. Sen isto, o individuo non sería nada; nin pode desfacerse del mesmo se abandona o territorio do estado; é a suma total das tradicións ancestrais o que o diferencia dun home da Idade de Pedra. Un goberno que asegura o desenvolvemento harmonioso dos diferentes grupos portadores de cultura e impide que se aniquilen uns aos outros ten dereito á nosa lealdade. Pero o estado é unha mera peza de maquinaria, un mero "contedor", como dixo Hitler, para o pobo, concibido como unha entidade biolóxica e cultural perdurable. O fascismo non é *estatista;* a diferenza dos hegelianos, non adora o estado como tal.

Considerado historicamente, presenta analoxías coa antiga forma de Estado europea tal e como era "antes de que o Orontes comezase a fluír cara ao Tíber", antes do auxe do individualismo abstracto e o desexo de salvación noutra vida. De novo, presenta analoxías co feudalismo, coa súa concepción de que o goberno debe basearse na lealdade persoal do home ao home, a idea teutónica primitiva do *comitatus.* Ademais, lembra o obxectivo dos gremios medievais de regular a produción en interese de todas as categorías de produtores. Como todo gran movemento, ten as súas raíces no pasado. Pero non se trata dunha simple referencia a sistemas anticuados. É inintelixible á marxe das concepcións esencialmente modernas de nacionalidade, raza, asociacións comerciais voluntarias, o divorcio da propiedade da xestión, a idea de responsabilidade sen culpa, culturas interactuantes en oposición a unha civilización "unha soa vía", e moitas outras.

[7] É moderno de principio a fin e fin, e unha criatura do noso tempo. Hai cinco anos, a moitos de nós parecíanos que non había outra opción que entre as alternativas pouco aceptables da democracia liberal individualista e o socialismo marxista. Agora hai unha terceira alternativa.

---

[1] Este terceiro axioma, como sinalou M. Haldv, adopta dúas formas. Nunha versión, a máxima satisfacción social resulta automaticamente da máxima liberdade individual, sexan cales sexan as leis e institucións da sociedade. Pola outra, son necesarias certas restricións legais para acadar esta maior suma de satisfaccións. A maioría dos escritores non se apegan de forma consistente a unha ou outra versión; pero non teñen dúbida sobre o fin nin sobre os medios: a liberdade individual restrinxida o menos posible. (E. Halevy: Crecemento da filosofía. Radicalismo.)

[2] J. Bentham: Principios de moral e lexislación. Follett: O novo Estado, páx. 27.

[3] Compare con Aristóteles. *Política* III, 9 e 12: "A xustiza consiste en dar igual trato aos iguais e desigual trato aos desiguais. Os homes omiten un factor ou outro, segundo lles conveña; porque non son bos xuíces nas súas propias causas». Pero isto non debería liberarnos do deber de xulgar o mellor posible.

[4] O propio Stalin semella un tipo moi diferente dos xefes xudeus "vellos bolxeviques" de Rusia. Resulta rechamante que os dous realmente

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

os grandes homes que produciu a Revolución Rusa «non foron xudeus». Pero descoñecemos o alcance da influencia de Stalin sogro, Lazarus Moiseivitch Kaganovitch, que parece ser o segundo home do estado.

[5] Platón: setembro de 420e. Burke: Reflexións sobre a Revolución Francesa.

[6] Miller e Campbell: Democracia financeira, unha investigación recente realizada por dous economistas da Universidade de Liverpool sobre o funcionamento de Empresas industriais británicas.

[7] A. Toynbee: *Un estudo de historia.* Vol. I, páx. 149 e seguintes.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

A guerra en España polo xeneral de división JFC Fuller

HAO participar como soldado ou como xornalista en catro guerras, concretamente a Guerra de Sudáfrica, a Guerra Mundial, a Guerra Ítalo-Abisinia e, por último, a actual Guerra Española, cada unha delas resultoume extraordinariamente diferente.

A razón disto é obvia, é que as súas causas difiren; con todo, na opinión xeral, non é así.
obvio que, á súa vez, estas causas inflúen en gran medida na forma que adopta unha guerra.

Por exemplo, no caso da última destas guerras, acéptase xeralmente que as súas causas son políticas; é dicir, que se trata dun choque entre dous sistemas de goberno que manteñen puntos de vista claramente definidos pero incompatibles. É isto certo? Eu non o creo; porque, aínda que a política xoga un papel non insignificante, seguramente o punto de inflexión o desempeña a cultura, o que, se teño razón, significa que as causas desta guerra son moito máis profundas que a escuma política que cobre a súa superficie.
Polo tanto, son da opinión de que non conseguiremos comprender o que está a suceder a menos que o consideremos un choque entre culturas, así como un choque entre teorías políticas e forzas armadas.
Destas culturas hai tres:

Primeiro, a España reaccionaria da historia: unha igrexa estancada, unha aristocracia endeble e unha burguesía moribunda. En segundo lugar, a España revolucionaria: a reacción contra esta inercia representada polos socialistas, anarquistas e comunistas, que tomaron prestados en gran medida os seus ideais de fontes estranxeiras (Marx, Bakunin, Trotsky e outros). En terceiro lugar, a hipotética España do futuro; non soñada por Primo de Rivera, que era pouco máis que un ditador militar, senón polo seu fillo José Antonio, que pouco tempo antes fora asasinado polo Goberno Vermello.

En 1933, este mozo, aínda que non creou realmente o Movemento Fascista Español, consolidou a *Falange Española de las* JONS (Juntas Offensivas Nadonal Sindicalista — Comités de sindicalistas nacionais activos) e deulle vida e forma. Elaborou os seus estatutos en vinte e sete puntos que se poden condensar en catro epígrafes principais do seguinte xeito:

Fundamentos Nacionais. España é a realidade suprema de todos os españois. Todo separatismo é un crime.
Polo tanto, a unidade de España é o obxectivo, e esta unidade non só non admite illamento internacional nin mediacións estranxeiras, senón que esixe a inculcación de virtudes militares e a creación dun exército e unha frota poderosos.

Fundamentos políticos. O Estado debe ter carácter totalitario, no que todos os partidos políticos serán abolidos. O sistema corporativo debe substituír o parlamentario. Esíxese disciplina política, pero a iniciativa privada é esencial sempre que sexa compatible cos intereses colectivos do Estado nacional-sindicalista.

Fundamentos económicos. Repúdiase o sistema capitalista «que ignora as necesidades do pobo, deshumaniza a propiedade privada e reduce os traballadores a masas informes expostas á miseria e á desesperación». O mesmo ocorre co marxismo. Os fortes xa non deben dominar os débiles.
Recoñécese a propiedade privada e tamén o dereito ao traballo. Deberíase elevar o nivel de vida do campesiñado mediante o establecemento de explotacións familiares e racionalizar a agricultura e a gandería.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Fundamentos morais. Os fundamentos do Estado son a unidade, a disciplina e a formación militar.
A educación debe organizarse «de xeito que ningún talento se perda por falta de medios económicos». O espírito católico, liberado da política, debe incorporarse e a vida debe considerarse como un deber «que debe vivirse cun espírito de servizo e sacrificio exaltados».

A GUERRA DE ESPAÑA

Ao contrario do que se escribiu na prensa británica, este movemento tivo pouco que ver co estalido da rebelión en xullo do ano pasado. Naquel momento aínda estaba nos seus inicios, pero durante os últimos oito meses o seu crecemento foi milagroso. Hoxe os seus membros e simpatizantes ascenden a millóns, dos cales 180.000 están formados nunha milicia. A magnitude deste crecemento queda ben ilustrada polo feito de que o movemento publica agora dezanove xornais diarios e trinta semanais.

Cando estalou a rebelión, o obxectivo do xeneral Franco semellaba ser algo vago.
Foi unha revolta contra unhas condicións intolerables; de feito, da orde contra a anarquía; xa que a vida e as propiedades xa non se respectaban e as igrexas eran saqueadas ou queimadas a diario. O seu obxectivo, ao parecer, era case enteiramente militar, concretamente restablecer a orde, pero a forma de goberno é incerta. Se a súa vitoria fose rápida, con toda probabilidade tería levado ao establecemento dunha ditadura militar do tipo de Primo de Rivera.

Ao desembarcar en España, atopouse non só cunha confusión total, senón tamén cunha falta total de unidade e obxectivos entre as faccións que buscaban o seu apoio. Por exemplo, a Acción Popular, ou Partido de Gil Robles, era fervorosamente católico e estaba baseado no socialismo cristián; non posuía unha política definida, era politicamente amorfo e a ferramenta da Igrexa. Logo estaban os requetés, ou carlistas, cuxo lema é "Deus, Patria e Rei". Crían na soberanía absoluta, no Estado Corporativo e eran violentamente antiparlamentarios. Ademais destes, había monárquicos e outras faccións, sendo a máis importante a Falange. Tivo que absorber todos estes diversos partidos e movementos.

Polo momento isto non foi difícil, xa que os vermellos obrigaban á consolidación. Unha mestura de demócratas, republicanos, comunistas, anarquistas e demais, o seu único inimigo, España, é atraído por Alemaña e a súa aliada Italia, do mesmo xeito que Francia é atraída por Rusia e a súa semialiada Inglaterra. De feito, unha vez máis está a librarse unha guerra oculta contra Alemaña para asegurar Francia, como se librou hai un ano durante o conflito italo-abisinio.

Desta loita interna pouca cousa se fala na prensa; pero o seu nome é "non intervención", que en realidade significa non cooperación con Burgos e cooperación francesa con Valencia para atacar a Alemaña. Se o "bloqueo" internacional de España fose imparcial, hai poucas dúbidas de que favorecería a causa nacionalista; pero está lonxe de selo, xa que a honestidade non é unha característica da Francia moderna.

Aínda que sempre é moi difícil, especialmente en tempos de guerra, determinar a verdade, non hai dúbida de que a axuda francesa aos Vermellos foi excesiva e rendible, xa que cada axuda foi pagada en ouro. Onde queira que un vaia na España Branca, escoitase a mesma historia, é dicir, que a axuda francesa aos Vermellos foi moito máis importante que a rusa. Que desde o pasado xullo Francia pasou polos Pireneos de trinta a corenta mil combatentes internacionais vermellos, e que este tráfico aínda continúa. Que os franceses imprimiron pasaportes españois, só en Bordeos, e que proporcionan contratos predatados para traballadores "especializados" para que poidan entrar na España Vermella. Ademais, que un gran número de internacionais pasan polo ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

fronteira como refuxiados repatriados ou son enviados aos portos de Cataluña como membros dos barcos de carga nos que viaxan. A munición envíase a través de Andorra; os camións que transportan gasolina cruzan a fronteira diariamente; hai unha escola de aviación vermella en Francia e as armas pásanse de contrabando a Bilbao.

A pesar de todo isto, as posibilidades son, sen dúbida, de que gañe a España Nacional; porque a política de Franco é creativa mentres que a política dos Roxos non o é.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Discurso do xeneral Franco

Emitido o 1 de outubro de 1936, ao asumir os poderes de xefe de Estado

GSAÚDOS a todos vós, escoitando nas vosas casas as novas da guerra, ou na fronte, pensando nos vosos fogares, ou nas zonas vermellas, agardando con ansia a chegada das nosas tropas, ou alén das nosas fronteiras, seguindo ansiosamente a nosa sorte—saúdos dende o micrófono de Radio Castela!

Non vou falar da guerra, porque as obrigas de Estado que supoño fan necesario contarvos algo do traballo que temos por diante.

Non precisamos discutir ningunha utopía, nin dividir a realización das nosas esperanzas en etapas ríxidas. Non obstante, para falar das nosas intencións é necesario primeiro examinar brevemente o pasado, tanto para aproveitar as nosas experiencias como para implementar as nosas decisións de forma útil.

España, cuxo nome invoco con toda a devoción da miña alma, sufriu durante moitos anos moitos males, dos cales non foi o menos pernicioso a influencia de intelectuais desequilibrados, que tentaron rebaixar o prestixio dos pensadores da nosa raza e miraron máis alá das nosas fronteiras para traer a España todo tipo de ideas exóticas e destrutivas que estaban a arraigar noutros países. Literatura desmoralizadora, doutrinas demagóxicas, racismo amargo, infiltración de ideas derrotistas e perversión da historia: todo isto e moito máis serviron para abalar os alicerces do noso patriotismo, de xeito que perdemos as principais características do noso pobo, avergoñándonos do noso presente, esquecéndonos do noso pasado e temendo o noso futuro.

Despois de acadar a caída moral da raza, non lles resultou difícil poñer o país en poxa e vendelo ao mellor postor estranxeiro. O noso comercio comezou a mostrar un saldo debedor en lugar de acredor, e os froitos da nosa terra foron tratados coma se fosen os dalgunha colonia conquistada, mentres se fomentaba un pseudopacifismo para debilitar o brazo armado de calquera posible libertador. Xurdiron falsos profetas que, mentres sementaban odio e loita de clases, prometían a terra aos campesiños, a ditadura aos traballadores e a autonomía ás nosas Provincias.
Completamente cínicas, estas persoas, de obter o poder, lles quitarían a terra aos campesiños, a liberdade aos traballadores e toda esperanza de flexibilidade autonómica ás Provincias.

E agora a nosa Nova España, tendo en conta a magnitude da súa tarefa, avanza cara á súa liberación, decidida a demostrar, con espírito de colaboración social, que o restablecemento da lei e a orde é a condición previa e o camiño seguro cara á liberdade, cuxos beneficios chegarán a todo o seu pobo, dentro e fóra dos límites da patria.

España está a organizarse en gran medida baixo un concepto totalitario, no que as súas institucións nativas asegurarán a súa nacionalidade, a súa unidade e a súa continuidade. A aplicación destes novos métodos de autoridade non significa que o noso réxime teña un carácter exclusivamente militar; pola contra, o noso sistema establecerá un réxime xerárquico no que todas as capacidades e enerxías do país atoparán a súa expresión.

A personalidade das Provincias de España debe ser respectada, de conformidade coa antiga tradición nacional no noso tempo de maior esplendor; sempre que iso contribúa á unidade nacional.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

O municipio español recuperará a súa importancia histórica para poder desempeñar o seu papel as súas antigas funcións como unidade na nosa vida pública.

Despois de abolir o sufraxio universal, cos seus desastrosos efectos locais e nacionais, e as súas opresións a través dos sindicatos e os intereses políticos, procuraremos que a vontade da nación se exprese a través daqueles órganos técnicos e corporativos nos que se desenvolven mellor as necesidades e os ideais do país.

A medida que medra a forza do novo Estado español, tamén se conseguirá a descentralización, de xeito que distritos, concellos, asociacións e particulares gocen da máis ampla liberdade posible dentro dos intereses supremos do Estado.

No seu aspecto social, o traballo recibirá unha garantía absoluta de que non será escravo do capitalismo, sempre que non adopte eses métodos amargos e combativos que fan imposible a colaboración mutua. O traballador é digno do seu salario: non só se establecerá a seguridade dos salarios, senón que se manterán todos os avances salariais ata agora garantidos. Co recoñecemento dos dereitos do traballador, manteranse as súas responsabilidades de cooperación leal cos elementos que crean a riqueza nacional.

Todos os españois estarán obrigados a traballar segundo as súas capacidades. O novo Estado non pode admitir calquera parasito.

O Estado dará á Igrexa Católica os dereitos e privilexios que lle corresponden, respectando así a nosa tradición e a fe da gran maioría do pobo español; pero o Estado non admitirá a intromisión de ningún poder alleo nas funcións específicas do Goberno.

En canto aos ingresos, o Estado organizará a xusta distribución dos impostos, procurando que o seu peso recae sobre os ombreiros máis capaces de soportalo.

No que respecta á agricultura, as explotacións familiares realizaranse mediante o establecemento do cultivador na terra, non mediante ningún sistema hipotético de propiedade, senón mediante axuda directa e constante, cuxo obxectivo será darlle ao campesiño a súa independencia. Un aspecto permanente do noso traballo estará dirixido a este fin. O traballador agrícola recibirá unha parte do que a cidade absorbe hoxe en pago polos seus servizos comerciais e administrativos.

No que respecta aos asuntos internacionais, esperamos vivir en paz con todos os pobos, abrindo un amplo horizonte de amizade con todo o mundo. A isto hai unha excepción enfática: non teremos contacto coa Unión de Repúblicas Socialistas Soviéticas, cuxa política tivo resultados tan desastrosos para a humanidade e a civilización.

Estou seguro de que esta terra de heroes e mártires, ao afrontar as súas dificultades, escribirá outra páxina gloriosa da historia e atopará unha solución que non provirá nin de leste nin de oeste, senón que será xenuinamente española.

Españois, viva España!

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Cara a unha ortoloxía económica de Ezra Pound

DA dúbida sobre a natureza da *chamada* economía ortodoxa, é dicir, sobre se debe considerarse unha investigación sincera ou unha falsificación criminal e enganosa, pode dicirse hoxe que está desactualizada por polo menos 50 anos. Hoxe en día, entre os seguidores da ortodoxia só se inclúen os simples, os cegos e os arribistas que actúan de mala fe.

Calquera que investigue seriamente un tema non pode tardar 15 anos en decatarse de fenómenos visibles e comúns.

Dicir que a economía non é unha ciencia é mero derrotismo e só pode causar confusión. A mediados do século pasado, a aeronáutica e a radio aínda non podían chamarse ciencias (aínda que un tal Loomis a finais de 1864 conseguiu transmitir sinais eléctricos dun barco a outro sen o uso de fíos).

O que a xente seria pode facer hoxe en día é distinguir entre a parte da economía que é a ciencia (campo do coñecemento: episteme) e a parte que é *a techne* ou o campo da habilidade (con demasiada frecuencia, da artesanía).

Podería dicirse que a arte de gobernar un barco non é unha verdadeira ciencia: con todo, a ciencia de a navegación existe e está a perfeccionarse: desde a simple brúxula dun barco ata o xiroscopio.

Parece bastante natural que a confusión abunde nos artigos económicos cando se considera que o estudo da economía foi realmente realizado por empiristas, por homes que carecen dunha preparación terminolóxica seria. Por exemplo, pensemos nos escritores serios e honestos do mundo anglosaxón que construíron unha ciencia económica viva. Soddy, premio Nobel de física; Douglas, enxeñeiro, xefe de Westinghouse na India; Larranaga, enxeñeiro de estradas; Orage, xornalista convertido por Douglas; Kitson, inventor da lámpada Kitson; Gesell, home de negocios; etc. Todos homes prácticos!
Dicir que descubriron a lúa non significaría nada, pero redescubriron a lúa real, mentres os profesores continúan o seu xogo infantil cunha lúa de atrezzo; ilusionistas, capaces de enganar ao público só dentro das súas cabinas.

Para ter unha idea da mentalidade dos fundadores da chamada economía ortodoxa, tomemos, por exemplo, unha frase de Ricardo (sen pestanexar ante o feito, por suposto, de que recoñecía o valor do papel moeda): «Non hai mercadoría que non estea suxeita a requirir máis ou menos traballo para a súa produción». Parecería que David Ricardo nunca estivera nun galiñeiro e que o ovo fora excluído do seu sistema económico. Simplemente como medida do valor nutritivo (valor vital), o ovo precedía o índice de prezos. Mediante a observación directa dos fenómenos naturais, o home medio comete menos erros que tendo a cabeza chea de logaritmos e mitoloxía bancaria. E non estou de broma! O valor do ovo crece e diminúe en relación coa fame e a saciedade.

Aristóteles legounos unha palabra de significado escuro e complexo: **xpeia*,* utilidade, desexabilidade, que Rackham, naturalmente procedente de Cambridge, traduce como *demanda*. O escoliasta non nos ilustra. Aristóteles tiña razón, pero pretendía dicir que o valor dunha unidade monetaria «vale o que se pode obter por ela». Absolutamente certo, pero non se lle pode chamar terminoloxía científica.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

O estudante pode ir á biblioteca e consultar 500 supostos tratados de economía sen atopar ningún que comece cunha táboa euclidiana de definicións dos termos máis comúns, básicos e necesarios para a discusión de cuestións económicas.

Comecemos, por exemplo, co termo «diñeiro». Aristóteles defíneo mal, ou mellor dito, non o define en absoluto, senón que fala del sen definilo verdadeiramente. E o home permaneceu durante 20 séculos neste estado de semiescuridade.

Tentarei dar algunhas definicións, aínda que son consciente de que non poden ser de gran utilidade ata que algunha academia ou congreso, ou mellor aínda, un grupo de especialistas serios e autorizados, recoñeza a validez desta obra lexicográfica.

O ouro sen acuñar non é diñeiro; o intercambio de ouro monetario por outros bens é, no fondo, unha especie de troco: troco dunha determinada cantidade de bens ou dun determinado peso de mercadoría por metal que foi pesado e medido con antelación.

A calidade esencial do diñeiro é que se poida medir e que poida servir como medida. Mesmo no troco dun disco de metal precioso por mercadorías, é a impronta do Estado a que determina que sexa diñeiro. Un goberno que dixese: "Non podemos construír estradas porque non temos diñeiro" sería tan ridículo como un goberno que dixese: "Non podemos construír estradas porque non temos quilómetros".

Intentemos definir que é o diñeiro. «O diñeiro é un dereito medido». O diñeiro é un título ou un dereito medido. «O diñeiro é un dereito xeral». O diñeiro é un título que non é específico (como un billete de tren, un cheque de pousada, un billete de barco de vapor que leva o dereito a transporte, comida, camarote, etc.). É xeral. Ademais, o diñeiro é intercambiable, é dicir, pódese transferir dunha persoa a outra sen formalidades. Non xera xuros como un bono estatal, un bono ferroviario ou o bono de calquera «sociedade anónima».

Consideremos o termo «crédito». Dise que unha persoa ten crédito cando se cre que poderá pagar en efectivo e cando se supón que non tentará evadir nin aprazar o pago. «Débeda» non é precisamente o oposto de «crédito». De feito, o crédito adoita ser a posibilidade de contraer débedas e non sempre significa necesariamente o contrario dunha débeda xa contraída. Polo tanto, atopámonos ante un termo ambiguo.

Finalmente, consideremos a "inflación". Entre as medias verdades das pretensións ortodoxas, algunhas baséanse en fenómenos naturais e repetidos. A chamada inflación debe distinguirse en primeiro lugar da verdadeira inflación, que ten lugar cando se emite diñeiro "correspondente" a bens ou servizos que ninguén quere ou en exceso da cantidade desexada. O diñeiro non ten valor cando se emite "contra" (é dicir, en pseudocorrespondencia con) bens ou servizos que non se poden entregar ou adquirir. Por exemplo, emitir diñeiro "contra" un proxectil que explotou en 1917 sería inflación, e o diñeiro en si non tería valor, xa que ninguén quere o proxectil e ninguén pode entregalo.

Unha breve lista de definicións válidas permitiríalle ao home medio escapar dos enganos e da perfidia absoluta, condenable e podre dos grandes usureiros e monopolistas.

De feito, cunha definición, ou mellor dito cun concepto serio e xusto do *diñeiro,* Soddy, despois de publicar unha cantidade de libros escuros (escuros, é dicir, para o lector, aínda que extremadamente profundos e queridos para o profesor Soddy), escribe en *Tomorrow's Money :* «Do mesmo xeito que é impensable que os particulares teñan o poder de recadar impostos, tamén é absurdo que os bancos, a pesar de todas as salvagardas constitucionais contra iso, usurpen mediante un mero truco a función»

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

do Parlamento e, sen ningunha autoridade, realizar exaccións forzosas sobre a riqueza da comunidade."

Distinguamos entre a situación italiana actual e a situación dos países anglosaxóns. Distinguamos entre países onde a abundancia de riqueza crea crises e países nos que hai unha grave escaseza de certos materiais; volvamos un pouco atrás para esbozar a historia da "nova economía", que con todo inclúe tanto de coñecemento ou consciencia antiga.

Hai catro correntes vivas no pensamento económico actual: (1) o douglasismo; (2) o xesellismo; (3) a economía canónica, que ten as súas orixes en San Ambroso e evolucionou con San Antonino; (4)
Economía corporativa coa súa política de mellora (desaugamento de pantanos, etc.), a batalla do grano, aforro, cheques familiares, cheques de comida, cheques de traballo, control estatal, amasamento, etc.

A economía ortolóxica que deberiamos iniciar debe considerar certos feitos escurecidos pola chamada ortodoxia. Os bens teñen unha durabilidade desigual, as cadeiras, o queixo: as obras de Fidias, Praxíteles ou Botticelli teñen durabilidades diversas. O home primitivo usaba un instrumento onde o home civilizado usa unha ducia.

Debemos, paréceme, facer unha lista dos homes serios que colaboran hoxe nunha ciencia da economía, mesmo se son empiristas, mesmo se fixeron un único descubrimento na súa actividade e non están no proceso de coordinalo coa historia e coas ideas xustas e válidas doutras escolas, ou doutros tempos, ou doutras seitas económicas.

Recoñezamos de inmediato que fulano observou o poder do vapor para levantar a tapa dunha chaleira. Isto é valioso, mesmo se o inventor non publicou unha enciclopedia ou un voluminoso tratado de física.

Recoñezamos que CH Douglas descubriu por si mesmo a insuficiencia do poder adquisitivo distribuído por (e dentro do) sistema industrial. A súa fábrica distribuía o poder adquisitivo máis lentamente do que creaba "prezos", é dicir, de mercadorías lanzadas ao mercado. Polo tanto, creouse unha cantidade de prezos nun mes maior que o poder adquisitivo que se distribuía.

O delincuente, o imbécil e o monopolista, que viven da fame dos demais, queren cortar ao home segundo o seu abrigo. Douglas viu, en cambio, a posibilidade de emitir un poder adquisitivo correspondente á cantidade de bens entregables e desexados polo pobo. Niso había pouco de novo e moito de honesto. David Hume xa vira que a prosperidade non dependía da cantidade de diñeiro posuída por unha nación determinada, senón do feito de que esta cantidade debería estar aumentando. Especifiquemos que o aumento debe ser lento e constante.

Entre os escritores útiles, nomeemos a MacNair Wilson, quen educou ao seu público para recoñecer que os bancos non prestan diñeiro, senón que só prometen pagar. *(A promesa de pagar).* Gesell, partindo do punto de vista do libre intercambio, evocou de novo as *brácteas* dos bispos medievais.
Coa súa taxa de sobreestadía (os selos, que deben adherirse ao billete cada mes para manter o seu valor declarado), pretendía estimular a velocidade de circulación, e o alcalde Unterguggenberger en Wörgl demostrou a eficiencia deste sistema.

Gesell destruíu a parte morta de Marx coa súa frase lapidaria: «Marx nunca cuestionou
«diñeiro». É dicir, Marx nunca cuestionou a natureza do diñeiro, nin o analizou.

As vantaxes do sistema Gesell son polo menos as seguintes: (1) en países pseudodemocráticos pode liberar a nación; é dicir, o goberno e o pobo (incluídos todos os produtores, sexan empresarios ou empregados) do poder dos bancos e dos usureiros.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Con todo, ningún gesellita de raza pura considerou xamais o diñeiro por sobreestadía desde o punto de vista estatal e corporativo.

Cun selo proporcional ao un por cento do valor do billete engadido mensualmente, unha circulación de 8ÿ mil millóns daría ao Estado uns ingresos dun mil millóns ao ano, practicamente sen gastos de recadación, que sería automática e case totalmente libre de maniobras ou interferencias burocráticas.

En vez de acumular débedas (débedas astronómicas) con bonos nacionais como fixo Roosevelt, todas as débedas estatais, todos os títulos sobre a riqueza estatal, en vez de duplicarse, serían cancelados en 100 meses. (Os ingleses aínda están pagando impostos pola batalla de Waterloo.)

Os bonos do Tesouro poderían seguir estando en mans privadas, como unha forma de aforro para aqueles que queren prover para a vellez e para as súas familias, pero serían considerados un dividendo do Estado para unha clase digna de cidadáns, non como unha necesidade ineludible para un goberno que quere usar o seu crédito.

Insisto: o Estado non precisa pagar "alugamentos" polo seu crédito; é dicir, non precisa pedir prestado aos grandes usureiros profesionais, como se fai en case todos os países, por ignorancia e prexuízos preconcibidos; por exemplo, no meu desafortunado país, en Francia na súa actual grave crise moral, en Inglaterra polo poder das tradicións aceptadas sen coñecemento dos novos acontecementos no mundo.

A segunda xeración de acredores sociais, despois dos empiristas e dos inventores, produciu a Butchart, quen, estimulado por AR Orage, publicou o primeiro libro de ortoloxía económica, *Money.* Co seu segundo volume, *To-morrow's Money,* Butchart tivo menos éxito; de feito, reuniu sete escritores con opinións diferentes, todos eles eloxiables, pero non conseguiu que os autores individuais lean os ensaios dos demais e os correlacionen. O libro é valioso principalmente pola reimpresión dalgúns dos escritos de Douglas e por unha páxina de Soddy xa citada neste artigo.

Entre os escritores populares, cómpre nomear a Irving Fisher e Christopher Hollis. Pero hai que distinguir que Fisher é un xornalista (oficialmente profesor, pero no fondo xornalista) que escribe ben.
Corenta páxinas do seu *Stamp Scrip* merecen a atención de calquera home serio, así como dos profesores.
Fisher non se involucra moito na batalla. Quizais sexa optimista e pretenda persuadir os grandes usureiros americanos para que se contenten con media libra de carne en vez de arruinarse ata o último anaco e gramo.

Christopher Hollis escribiu un libro de gran valor, **As dúas nacións*,* e continuou a loita polo público en diversos libros, nos que se pode dicir que ten un toque alegre; de feito, é un dos poucos economistas que conseguen tratar a ciencia monetaria e os diversos problemas da usura de tal xeito que os seus libros se venden e chegan a unha terceira edición. Estas fases pertencen á educación popular, bastante necesaria en países onde persisten os chamados gobernos "maioríais".

Wyndham Lewis cualifica o Goberno inglés *de falso antigo.* Aínda que principalmente é un home de letras, un satírico, contribuíu recentemente cun libro de alto valor sociolóxico, destinado a un público selecto: *Count Your Dead, They Are Alive* (preparación para outra Gran Guerra sobre nada). Non o cito como economía, senón para suxerir o ritmo co que estes problemas están a penetrar na obra de escritores vivos de primeira liña. Os catro mellores poetas estadounidenses de hoxe están preocupados polos problemas monetarios (xa non co antigo Webbite "rosa", Fabian, Manchesterian ou Villardian) como, de feito, o estaban os grandes escritores como Dante, Shakespeare, Aristóteles, Hume, Berkeley, Montesquieu, etc. ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Outra corrente de pensamento que se dirixe a estas ideas aparece nos escritos daqueles que dinamizaron os alicerces da república norteamericana, é dicir, os escritos de Jefferson, Jackson, Van Buren. O meu *Jefferson e/ou Mussolini,* os libros de WL Woodward, A New *American History,* os artigos do padre Coughlin e de Buck ou, máis concretamente, a mellor parte do libro de Coughlin que se chama *Money* (pp. 211-213).

Sería difícil dicir que revistas inglesas e americanas debería ler un estranxeiro, xa que a vida intelectual nestes países maniféstase en publicacións efémeras que duran só dous ou tres anos (ou incluso menos) e logo deixan de existir de súpeto ou dexeneran nunha especie de burocracia literaria ou ideolóxica, asumen unha cor protectora e se relaxan en ideas fabricadas. Non obstante, debemos sinalar que os fascistas ingleses comezaron hai un ano a publicación dunha revista socioeconómica de gran vitalidade: *The Fascist Quarterly.* Esta é a única revista inglesa na que puiden ler os escritos dos outros colaboradores, entre os que se atopan General Fuller, Joyce, Wyndham Lewis, A. K. Chesterton e J. Jenks.

Hugo Fack, que ten o gran mérito de ter publicado en Texas **The Natural Economic Order* ,* de Geseli, á súa propia conta, cando as grandes editoriais non pensaban que tal publicación fose un bo negocio, tinguiu o seu pequeno artigo, *The Way Out*, coas ideas que quedaron de *Scarcity Economics*, a pesar da publicación da *Chart of Plenty*, de Loeb (véxase a rescensión de Odon Por en *Rivista del Lavoro*, marzo de 1936).

A liberdade de expresión non existe entre estas seitas de raza liberal. Nin as publicacións dos gesellitas nin as publicacións oficiais do douglasismo permiten unha discusión aberta sobre ideas económicas. Parecen estar hipnotizados e rixidos como mexillóns decadentes. Discuten entre eles. Douglas pensa que os selos sobre o diñeiro da sobreestadía constitúen un imposto opresivo, inútil e perpetuo, aínda que máis comprensible que a "cancelación" do crédito de Douglas ou que o seu desconto e outros medios de cancelar o crédito emitido.

Os gesellitas están case sádicamente furiosos ante a idea de que toda a raza poida beneficiarse do traballo dos xa mortos e dos descubrimentos científicos. (O valor deriva do traballo, pero unha gran cantidade de traballo foi realizada polos nosos predecesores que non comeron aquí para consumir o seu froito).

*The *Fig Tree** (douglasita) non sinala o progreso dos non douglasitas, nin cara aos gesellitas nin cara ao sistema corporativo. **The New English Weekly** está mergullado no temperamento suburbano inglés e, polo tanto, está descolorido por esa vida pálida en lugar de por unha ideoloxía específica e definida. **New Democracy** (Nova York) foi útil, pero xa non existe. Coughlin está a realizar un traballo de educación popular a través dun semanario para o público en xeral, non para os iniciados *(*Social Justice*) .* Pero no mes de xuño do ano XV, atopo no seu xornal noticias que ou non se imprimen noutro lugar ou só se lles dedican unhas poucas liñas, agochadas entre columnas de escándalo e camuflaxe. Dos editores da publicación periódica *Press* de carácter xeral adoito recibir a invitación: « Non *podes escribir sobre nada que non sexa economía?»*

Anhelo a indulxencia do lector serio: falei de cousas demasiado diversas.

Este artigo consta de dúas partes: na primeira case lles roguei aos economistas que considerasen a necesidade urxente dunha terminoloxía exacta; na segunda indiquei brevemente certas obras, fragmentarias pero sinceras, escollidas entre varios autores dispersos, que non están coordinadas, pero que poderían selo, se se puidese atopar un núcleo composto por técnicos dispostos a asumir unha responsabilidade lexicográfica.

Digo con moita énfase que sen unha ética sólida non pode haber un ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

economía. Considerar o mero dinamismo, sen ter en conta o fin e o obxecto dunha política monetaria, levaría ao caos. A dirección da vontade é un dos compoñentes de estudo na ciencia da economía. Badoglio, dicindo: "O noso ouro é a vontade e as armas dos nosos soldados", é máis economista que todos os profesores de Londres.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Causas da recesión
por A. Raven Thomson

Eu Escribín en varias ocasións *no Fascist Quarterly* e *no British Union Quarterly* sobre a depresión que viña, que seguramente seguiría ao auxe de recuperación de curta duración impulsado polos vellos economistas de banda. Mostrei como o ciclo comercial de auxe e recesión estivera en funcionamento durante os últimos cen anos, desde que se fundou o capitalismo, e mostrara un período regular de nove anos de media, caendo, ocasionalmente, a sete ou subindo a once. De media, o seguinte ano de crise debería ter sido 1938, con probabilidade de aprazamento a 1939, debido á inusual profundidade da depresión. En realidade, a crise precipitouse un ano antes do habitual, e a seguinte recesión xa comezou en 1937.

Isto sorprendeunos mesmo a aqueles de nós que estabamos convencidos de que a "prosperidade" non podía durar. Só no último número do *Quarterly* tratei o efecto do rearme e do diñeiro barato na crise que se aveciñaba e, aínda que recoñecín que a especulación excesiva creara un auxe prematuro, considerei que o impulso do rearme nos levaría ata o outono de 1938, polo menos, cando argumentei que unha guerra para consumir o armamento acumulado por si soa evitaría unha recesión. De feito, advertin contra o perigo de que os financeiros buscasen deliberadamente a guerra como alternativa á recesión.

De feito, subestimara o peso que tiña a economía estadounidense no mundo cada vez máis pequeno da democracia financeira e a ausencia de calquera gran programa de rearme en América.
É desde América, como na última recesión, de onde irradia a nova depresión, e todo o apoio aos beneficios do rearme é insuficiente para evitar que Throgmorton Street reaccione ao drástico colapso dos valores das accións en Wall Street.

Aínda que esta recesión prematura, como a de 1907, poida ser de menor intensidade e, polo tanto, un golpe menor para a estabilidade capitalista que un revés posterior e máis intenso, ten unha vantaxe: chegou antes de que os belicistas puidesen, a pesar de todos os seus esforzos, mergullarse na guerra. A medida que a depresión se intensifique, o interese público volverá dos asuntos exteriores aos problemas internos máis urxentes, e o perigo dun conflito internacional diminuirá. O perigo da guerra como medida preventiva da recesión xa está a pasar.

PÁNICO EN WALL STREET

Malia o esforzo da nosa prensa por ocultalo, o pánico en Wall Street foi tan forte este outono como o foi no outono de 1929. O descenso na demanda de aceiro para obras de capital foi o factor decisivo, e as accións de United States Steel e outras empresas siderúrxicas lideraron a caída dos valores. A principios deste ano, a acción de US Steel cotizaba 129¼ dólares. Mesmo despois da crise do ouro en abril, o valor estaba moi por riba dos 100. O descenso constante en setembro levou a US
Aceiro a 80. Despois chegou a caída de outubro, cos valores caendo día tras día. Os EUA baixaron.
Aceiro dende os 70 ata os 68. Unha breve recuperación e, a continuación, o "martes negro", as vendas de pánico levaron o prezo a 54. Desde entón, houbo unha nova recuperación, que levou o aceiro estadounidense a uns 65, pero xa en novembro o prezo está a baixar de novo aos 50 tras novos informes de redución da produción de aceiro, que agora é inferior ao 50 por cento da capacidade.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Todo isto non se pode descartar como simples "nervoas" da Bolsa. Hai causas fundamentais detrás da caída de Wall Street. A demanda de bens de consumo pode manterse ben aínda, pero a demanda de bens de capital está a caer rapidamente. A sobreprodución, se aínda non é real, é en calquera caso potencial, e os industriais están a deixar de ampliar as plantas. Como resultado, os produtores de bens de capital, nos que o aceiro entra agora en proporción crecente, xa están gravemente afectados, e a caída do valor das accións do aceiro, que desorganizou o mercado, non é unha mera manobra de mercado, senón unha anticipación razoable de beneficios reducidos sobre a menor produción.

PODE AXUDAR ROOSEVELT?

Nas cidades siderúrxicas, como Pittsburgh, o desemprego xa está a medrar, o que, por suposto, terá o seu efecto sobre a demanda de bens de consumo, cunha repercusión redobrada sobre o investimento.
América está ben encaminada cara a unha depresión clásica unha vez máis, antes de recuperarse completamente da anterior. Se Roosevelt intervén, como aínda parece reticente a facer, estará nadando contracorrente, como se esforzou por facer Hoover entre 1929 e 1932. Esta vez non será tarefa doada, como o foi en 1933, poñer a América na marea da recuperación mundial xeral. Esta vez o poderoso presidente terá que exercer toda a súa forza.

A manipulación monetaria, as obras públicas e demais serán insuficientes para afrontar a crise; de feito, dentro dos seus termos de referencia, Roosevelt só pode axudar mediante compras estatais xigantescas, que quizais teñan que ser tan intensivas como para colocar a maior parte da industria estadounidense en mans do goberno. Como Roosevelt non ten poder para impor a alternativa fascista do control estatal da industria, estando o seu New Deal desacreditado e en gran parte destruído polas decisións do Tribunal Supremo, ben podería verse obrigado a adoptar o método comunista de introducir o capitalismo de estado. Aínda non vemos ata que punto os seus asesores xudeus están a traballar nesta dirección. Os Estados Unidos e a URSS poden gravitar aínda máis xuntos como as dúas grandes repúblicas materialistas, nas que o control xudeu é primordial.

REACCIÓN BRITÁNICA

Os nosos políticos conservadores, a pesar de todas as evidencias dun colapso da Bolsa, asegúrannos que non hai sinais dunha "recesión" inminente (palabra especial acuñada co propósito de tranquilizar ao público), que Gran Bretaña non está afectada polos mesmos problemas económicos que América e que o rearme nos axudará a saír adiante. Todo isto é un disparate, xa que todas as democracias financeiras están estreitamente ligadas polas finanzas internacionais e Wall Street é, e segue sendo, o centro financeiro do mundo.
Pase o que pase alí, seguro que terá as súas repercusións noutros lugares, tanto en 1937 como en 1929. Non insistimos, despois de todo, na "unión das grandes democracias" mediante un Acordo Tripartito? Non está o noso Goberno, entre os aplausos dos partidos da "vella banda", a negociar relacións comerciais máis estreitas con América? Esta última manobra parece tan útil como un nadador, abrazando deliberadamente a un home que se afoga, boa se o noso obxectivo é o rescate das finanzas xudaico-americanas, mala se queremos salvar a Gran Bretaña de afundirse nas ondas dunha nova depresión.

En canto ao rearme, lonxe de salvarnos da depresión, precipitou sen dúbida problemas, non só aquí senón tamén en América. Os especuladores, que, por suposto, gozan da plena liberdade da democracia, viron no rearme e na posibilidade dunha guerra incontables oportunidades de beneficio e, aproveitando o diñeiro excepcionalmente barato, procederon a mercar existencias de todo tipo que crían que as nacións rearmadas necesitaban ou que poderían escasear en tempo de guerra.
Como resultado, os prezos de todas as mercadorías, especialmente os metais, aumentaron en dezaoito meses en cantidades que chegaron ao 100 por cento nalgúns casos: un auxe especulativo sen precedentes na historia durante un ******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

período de paz, superado, de feito, só durante os peores períodos da última guerra.

Por sorte para nós, os especuladores excederon os seus obxectivos. A guerra que anticipaban limitouse a España e China, a pesar dos esforzos dos belicistas de esquerda, e, como todos os que intentan acaparar produtos, axiña se viron avergoñados pola renovación da produción, atraídos por niveis de prezos máis rendibles. De feito, subestimaron completamente a inmensa capacidade produtiva da industria moderna e foron arrastrados pola enxurrada de mercadorías que producían os prezos máis altos. Agora necesítase moi pouco estímulo para producir sobreprodución en relación co consumo actual. O inmenso estímulo dun aumento sen precedentes dos prezos asolagou por completo non só aos propios especuladores, senón tamén ao comercio lexítimo, que non pode facer fronte, a pesar do rearme, ao exceso. De feito, xa hai demandas renovadas de cotas de produción reducidas, antes mesmo de que a depresión estea totalmente en marcha. Deixamos que os nosos lectores imaxinen como reaccionarán tales reducións no desemprego e na consecuente falta de poder adquisitivo.

Xa hai 80.000 parados máis que en agosto.

CAUSA SUBXACENTE

Baixo todos estes síntomas externos, coa súa reacción ao rearme e aos medos de guerra, atópase unha causa fundamental, que é a disparidade crónica entre a produción industrial moderna e o consumo popular xeral. Mentres exista esta discrepancia absurda, o noso sistema económico está obviamente suxeito a unha inestabilidade inherente, que o implica nos auxes e recesións recorrentes do capitalismo financeiro. De feito, a medida que a ciencia aumenta o poder da produción e o sindicalismo é impotente para aumentar aínda máis os salarios dos traballadores contra a crecente resistencia das cooperativas financeiras, a discrepancia faise cada vez maior e, como sinalou Mosley, os auxes fanse cada vez máis curtos e as recesións cada vez máis longas a medida que o capitalismo decae.

A causa fundamental disto, como de toda depresión, é a falta de poder adquisitivo nas mans das masas populares, e a crise precipitouse inusualmente cedo nesta ocasión polo aumento sen precedentes dos prezos, que non só fomentou un exceso de produción, senón que reduciu aínda máis o poder adquisitivo da xente, cuxos salarios non conseguiron seguir o ritmo do aumento do custo da vida. A depresión resultante só pode corrixirse permanentemente, non mediante reducións económicas e salariais, como cren os da "vella banda", senón mediante obras públicas e aumentos salariais construtivos, ata que o Estado e o pobo consuman entre eles a produción da industria moderna. É certo que o Estado está a consumir na actualidade, mediante o rearme, a produción a un ritmo inusual, pero mesmo isto non compensa en absoluto a falta de poder adquisitivo da maior parte da xente, empobrecida como está polos recentes aumentos dos prezos das materias primas.

REMEDIOS

Os remedios que se adoitan barallar son a reforma monetaria e a planificación económica. O primeiro perdeu o seu argumento máis forte, xa que o diñeiro era tan barato en 1937 como era caro en 1929, e con todo a recesión é tan grave como antes. Os problemas monetarios son obviamente secundarios ao problema principal do desaxuste económico do consumo á produción, e ningunha forma de teoría monetaria serve de nada se non explica como vai chegar o diñeiro ao consumidor. O Crédito Social ten interese nesta dirección e merece consideración, pero os partidarios do Crédito Social deben recoñecer a necesidade dunha autoridade extrema para derrocar a actual ditadura financeira. Neste sentido, as medidas tomadas polo Goberno de Crédito Social en Alberta para controlar os bancos e mesmo a prensa son moi significativas. ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

A planificación económica é obviamente necesaria, pero unha vez máis requírese autoridade, e xorde a pregunta de como esta autoridade obterá o seu título. Segundo os financeiros, que están a favor, como Israel Moses Sieff, do PEP, a combinación industrial e distributiva, a autoridade para planificar virá mediante a compra e a fusión capitalista. *Planificación por compra,* de feito. Segundo os socialistas, que están a favor da nacionalización dos medios de produción, distribución e intercambio, a autoridade para planificar virá mediante a confiscación estatal baixo a administración pública. *Planificación por confiscación* neste caso.

A Unión Británica favorece un medio menos materialista de obter autoridade para planificar, non mediante a compra capitalista combinada ou a confiscación capitalista estatal da propiedade privada, que son moi semellantes, senón mediante a autorización do pobo para impoñer un plan económico tanto ás empresas privadas como ás públicas. *Planificación por consentimento.* Os medios polos que a autoridade estatal e a propiedade privada se fusionan nun sistema económico en gran medida autogobernado poden estudarse nunha serie de libros, xa publicados, sobre o Estado Corporativo. O que hai que comprender, con todo, é que o Estado Corporativo existe para distribuír os produtos da industria ao pobo, e as finanzas están totalmente subordinadas a este obxectivo principal. En especial, prohíbese toda especulación e rendemento excesivo do capital para evitar a inestabilidade e para permitir que a parte xusta do produto pase ao produtor.

AILLAMENTO CONTRA OUTRAS CAÍDAS

O Estado Corporativo non só debe equilibrar a produción de bens de capital e de consumo, poñendo fin á inestabilidade do investimento especulativo e permitindo que o pobo consuma a produción da ciencia moderna; tamén debe protexer a nación contra a competencia externa da man de obra estranxeira barata, como a que actualmente provén do Xapón. Para este propósito, débese introducir unha política de Imperio Illado, reservando os mercados imperiais para a industria nacional e imperial, e ofrecendo aos dominios e colonias unha parte totalmente protexida da demanda do mercado nacional de produtos básicos.

Só por estes medios pódese implementar un plan completo para os nosos asuntos económicos, e só así podemos garantir ao noso pobo contra unha repetición da terrible recesión coa que agora están ameazados. Nunca máis se debería permitir que un pánico en Wall Street lance á industria británica á depresión. Illémonos, como fixo Alemaña, contra as flutuacións tolas do mundo capitalista, e planifiquemos os nosos asuntos co pleno coñecemento de que ningún factor descoñecido fóra do noso control pode arruinar repentinamente todo o que fixemos. A política da Unión Británica do Estado Corporativo dentro dun Imperio Illado por si soa ofrece seguridade contra o auxe e a recesión, e a distribución dos froitos da invención científica moderna ao pobo británico.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Revolución traizoada por Ezra Pound

TA revolución que foi traizoada é, basicamente, a "nosa" Revolución Americana de 1776, non nas súas fases locais e particulares, e certamente non como unha escisión totalmente innecesaria da RAZA inglesa.

Independentemente do ben que puidese saír ou non desa escisión, a escisión foi totalmente innecesaria e, en gran parte, involuntaria. Certamente non supuxo ningún beneficio para Gran Bretaña. Foi, quizais, a primeira gran ferida inflixida ao seu país polos prestamistas deixados entrar por Cromwell.

O século XIX foi todo o que La Tour du Pin lle chamou, todo o que Maurras e os bufóns realistas franceses tentaron esquecer que La Tour du Pin lle chamou. Foi o século da usura. Foi o século da descomposición. Foi un século máis vil que calquera outro que se me ocorra como a era da TRAICIÓN dos termos, a que desordena e ensucia os significados das palabras.

A REVOLUCIÓN TRAIZOADA non é unha revolución traizoada nun ano ou dous por un ou dous pasos en falso de Joe Stalin ou de calquera goberno.

A revolución traizoada foi a revolución nada das reformas leopoldinas na Toscana e bastante manifesta no proceso jeffersoniano que culminou coas vitorias —demasiado efémeras— de Andy Jackson e Martin van Buren.

Antes delas, as reformas leopoldinas evolucionaran cara ao concepto de autarquía e á crenza de que o GRANO dunha nación existía principalmente para que a nación (na persoa de todos e cada un dos seus cidadáns) puidese COMER.

Esa revolución foi claramente traizoada polas xeracións de Dan Webster, Biddles, Morgans, Baruchs, camufladores de todos os tons, Trotskys, Wallace, Perkinses, os dous bancos de asesores de Roosevelt, organismos como Morgenthau, empapados desde o berce en preconceptos usurarios, os avaros de pouco diñeiro.

Insisto neste termo. O veleno semítico está no semita temperado pola inestabilidade semítica, por a oscilación do semita dun exceso a outro.

Esta inestabilidade convérteo nun perigo para as razas estáticas e paralíticas. Pero en todo o horrible, perigoso e subversivo séquito de Roosevelt, foi o xudeu, M. Ezekiel, quen primeiro camiñou cara á economía da ABUNDANCIA cos seus *2.500 dólares ao ano.*

Este libro é desagradable, é tan evasivo como calquera escrito semítico pode selo, esquiva o verdadeiro problema do diñeiro. É un compromiso xudeu, ten todo o desexo j. simonista dun acordo tranquilo e tranquilidade xeral, PERO é mellor que Wallace e Perkins. E calquera antisemita obxectivo razoable admitirá tamén que os feitos cos que Mordecai Ezekiel intenta chegar a un acordo xudeu saen do informe dun comité encabezado polo xudeu deportista Loeb (o tímido do Sr. Hemingway).

Se vostede cre que unha raza enteira debería ser castigada polo pecado dalgúns dos seus membros, recoñezo que a expulsión dos dous millóns de xudeus en Nova York non sería un castigo excesivo polo dano causado polas finanzas xudías á raza inglesa en América.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Dixese o que dixese o camarada Wyndham Lewis sobre que os xudeus gobernan Inglaterra bastante ben, os xudeus NON gobernan América dun xeito satisfactorio, pero o financeiro xudeu non é o noso peor mal.

O noso peor mal é o aryio-kike que é capaz de tomar unha liña sucia e manterse nela sen desviación nin sombra de cambio, sen ningún dos momentos de compaixón, excitación ou necesidade de ostentación opulenta dos xudeus.

Unha raza posiblemente sexa considerada responsable dos seus peores individuos. A raza xudía non asumiu durante séculos a responsabilidade de facer cumprir a súa propia lei. Na historia do Evanxeo, tanto se a tomamos como un feito coma como unha ficción ilustrativa, a execución de Xesús conseguiuse pasando a pelota. A aplicación da lei dependía dos romanos. Se un home vai ser antisemita, que sexa obxectivamente antisemita. Que reúna tantos feitos como poida e que non os pase por alto.

O xudeu provocouse o antisemitismo por FALTA DE ORGANIZACIÓN, por negarse a asumir a responsabilidade.

Se o xudeu desexa vivir nun mundo veciño entre pobos ILUSTRADOS, debe asumir a disciplina dos que infrinxen a lei xudía de xeito menos agradable. Polo que eu sei, leva 2.000 anos reticente a facelo. Ningunha outra raza pide que se xestione un país para ela, ou que se conquiste para el, polo menos non en Occidente. Se os brahmanes o fan, merecen o nome de "negros sucios", e quizais tamén o fagan algúns epígonos chineses, non confucianos.

O gabinete de Roosevelt ten dúas enfermidades. A usura de Nova York, que está ligada a toda a usura de Londres e de alí a Basilea e as cloacas de París.

Pero tamén ten a mezquindade e a avaricia arío-kike dos Perkins. Esta é a mezquindade do "cabeza redonda" e ten a persistencia do cabeza redonda, a falsa moral da avaricia, nacida moi probablemente da envexa pero en calquera caso condenable.

A «duca de economistas» que o *NY Tribune* enumeraba en novembro de 1937 como aconselladores de Roosevelt para acabar coa recesión non merecen ningunha compaixón humana polos consellos que deron, xa fosen por ignorancia bruta ou por pura malicia.

«Reforzar a confianza pública», etc. Estes homes tiveron a oportunidade de abordar o problema de equiparar o poder adquisitivo público aos bens necesarios dispoñibles, e non a aproveitaron, e merecen tan pouco compaixón como Neimeyer, Baruch ou calquera xenro da usura incorporada.

Mira isto e aquilo!

Pasando ao estado organizado, temos un imposto sobre o capital INCORPORATADO.

Esta tremenda manobra apenas causou ningunha reprimenda na prensa conservada dos países pseudodemocráticos. Os vermellos choramingantes non a aclamaron como un triunfo das ideas. Os xornais de capital préstamo presentárono como se fose un gravame sobre a propiedade privada.

NINGÚN dos grandes xornais distinguiu entre propiedade (terra, casas, mobles) e unha reclamación contra "xuros máis propiedade" ou contra xuros "e á posesión total se os xuros non se pagan puntualmente". Naturalmente, non o fixeron, son un legado, unha man morta e pútrida da tumba, da gabia común do século XIX.

Ese século foi o traidor das palabras. Manchou toda idea luminosa do século anterior. Voltaire, o deísta, foi presentado como ateo.

A LIBERDADE, que significaba o dereito a facer o que NON prexudica aos demais, estaba disfrazada de dereito de sangrar a outros. ******conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

A IGUALDADE, na boca de Jefferson, significaba que os homes tiñan os mesmos dereitos legais; que ningún home nacía cunha discapacidade insuperable. Tiña un sabor a "un home é home por iso" de Burns, pero na época de Jefferson non significaba nin sequera sufraxio universal. O sufraxio podía ser unha recompensa ao mérito.
Non se definiu tan estritamente como a afiliación a un partido, pero tampouco se lle impuxo de xeito desprevenido.
Antes de que estas sanidades puidesen ser criticadas e profanadas, era necesario que a horda de usureiros traizoase os propios medios de comunicación. A linguaxe tiña que ser torpedeada. Cada palabra que fora ennobrecida tiña que ser baleirada para cubrir os gánsteres agochados da emisión bancaria, "Leihkapital".

A liberdade é imposible sen orde, e a orde vén da organización.

Unha nación agrícola, como a de Jefferson na súa maioría, non necesitaba inmediatamente unha organización gremial como as cidades medievais a necesitaran e a desenvolveran. Ningún sistema é infalible e a proba do tempo. Desenvolve un mecanismo social perfecto e pono en acción, e os fillos do inferno comezarán a cincelar; as samesugas comezarán a chupar sangue e as alimañas infectarán os recunchos deixados sen vixilancia.

A medida en que a prensa conservada confundiu o lector anglosaxón en Inglaterra e nos Estados Unidos é evidente nunha carta que chegou onte e agora á miña mesa, dun home que non é en absoluto un imbécil. Cítoa para mostrar o que pode ser:

No seu último libro, Christopher Hollis afirma que Mussolini lle deu a Italia un sistema monetario decente ao quitarlles aos banqueiros privados o poder de crear diñeiro ou crédito arbitrariamente cunha pluma estilográfica. Insinúa que o goberno controla e *provoca* a emisión de diñeiro alí.
Resistindo a crer só na súa palabra para unha reforma tan revolucionaria na economía nacional, que os banqueiros deben loitar con uñas e dentes, pregúntovos se é así. Se é así, Italia debería ser un lugar ao que ir.

Isto data de novembro de 1937; é dicir, dous anos despois da reforma bancaria italiana. Os feitos están aí, pero o mozo foi tan condicionado pola prensa de Leihkapital que simplemente non pode crelos sen unha noticia persoal dun amigo.

Un cabaleiro acababa de velo no café de abaixo, chegado de Inglaterra, non sabía que o imposto se aplicaba ao capital CONXUNTO, non ao capital privado. Pensaba saber o que pasara. Lera o breve aviso sen acentos no seu xornal londiniense.

A revolución rusa foi o FIN dun ciclo. Continuou a traizón das palabras do século XIX, empregou unha verborrea falsa, como en "ditadura do proletariado", para referirse á ditadura duns poucos, etc. Os bolcheviques nin sequera agora definen as palabras. Non queren revolución. Polo menos ningún dos que atopei por escrito, ou nos días nos que pedían respostas, o fai. Non emprenden a loita por termos claros, pola definición clara dos significados, de xeito que por moito que a un lle poidan desagradar algunhas cousas que querían destruír, simplemente non se pode seguir parado, ancorado nelas.

Non podemos, ou polo menos eu non podo, neste momento, obter ningunha información clara de Rusia sobre o que Stalin quere dicir monetariamente. Ninguén afirma sequera que el, Stalin, o saiba. Polo menos eu non vin ningunha afirmación semellante, e o seu opoñente, o Sr. Bronstein, non o é máis claro. De aí a intelectualidade rosa.

NON se dedican a definir palabras. NON se dedican a recompilar información. Non pretenden informar sobre acontecementos reais nesta península, como os actos de Rossoni e as súas claras...
declaracións.

«Na *masa* de grans hai, ademais, unha razón política: o pan debería estar garantido a todos os italianos, sen saltos absurdos de prezos, sen especulacións inmorais». Rossoni admite que

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Esta non é unha nova economía, ou mellor dito, as súas palabras son «non conseguimos unha nova economía». Non obstante, definitivamente SUPERAMOS o tópico da «cenoria antes que o nariz» *(«busca»* da felicidade).

Nun sentido, isto é máis ou menos unha volta ao sistema dos nove campos admirado por Mencio. No lado negativo, non equipara DIRECTAMENTE o diñeiro a unha masa de bens consumibles. Pero, por outra banda, é eficaz, porque todo control honesto do prezo para o público, e o ben público, afecta o poder adquisitivo dese diñeiro que existe. Hai dous anos, un italiano, tan coñecido como Rossoni ou quizais máis coñecido, pero non no Gabinete, escribiume:

"As dúas enfermidades da sociedade moderna son a legalización da usura a través dos bancos e a..."
legalización do roubo nas leis das sociedades de responsabilidade limitada.

Era unha carta privada e nunca souben con certeza se era libre de citala. Agora síntome completamente libre de facelo, xa que tal idea xa non é imprudente. Tanto se a carta era orixinalmente unha opinión privada como unha indicación do que ía ser público no momento oportuno, a idea fundamental púxose en práctica EN ITALIA.

Podes medir o rumbo fascista por graos:

1. Na Consegna, anno XII: «disciplinar as forzas económicas e equiparalas ás necesidades da nación".
2. O discurso de Milán no outono seguinte: «produción resolta, economistas presionados» polo Estado debería resolver o problema da distribución."
3. Autarquía. Doutrina de CH Douglas. Analoxía coa política de Jefferson. As bases dunha economía sólida foron as mesmas durante milenios. «Certamente, unha nación NON pode pagar un dividendo de forma axeitada e honesta ata que teña algo que dividir».

Os diversos métodos posibles de distribución do poder adquisitivo requiriría toda unha cuestión de esta revista para describilos.

Para manter os eloxios na súa xusta medida, o antidemócrata debe admitir que a Constitución dos Estados Unidos outorga ao Goberno dos Estados Unidos pleno dereito a centralizar a súa propia moeda. Non é máis que baba rooseveltiana e parvadas baruchianas inflar globos sobre a constitucionalidade. O Congreso dos Estados Unidos, se fose honesto e supoñendo que conteña unhas poucas ducias de homes entre os seus centos de simios, PODERÍA fixar mañá o poder adquisitivo do dólar nun bushel ou o que sexa de trigo, en seis libras do mellor filete de vaca, en dúas iardas de sarxa ou catro libras de la dun certo grao, ou o que sexa que se atopase xusto despois dunha inspección axeitada dos recursos nacionais.

Ninguén agás un mentireiro ou un home que manexa vantaxe política persoal pode intentar ocultar isto.
Nos EUA NON é un defecto do instrumento verbal do Goberno, senón unha podremia de raíz da vontade ou unha pura ignorancia bestial o que impide estas reformas.

Se tal reforma é fascismo, debe ser fascismo jacksoniano. Calquera país necesita algunha forma de orde. A guerra hispanoamericana, cando nós, os rapaces (os rapaces do meu tempo), estabamos a ser adestrados, introduciu unha xerga sobre a orde aberta. Pode ser que as illas finais e o continente americano esixan unha orde ABERTA, non adaptada a Europa como continente. Pero en calquera caso, intentemos ver o que é e o que foi, e intentemos manter estas realidades separadas do que nos din e nos fan contar os señores Bunkum e Wunkum nos seus xornais.

A disciplina das tropas en formación aberta difire da das tropas baixo o mando de Braddock, que intentaron loitar contra os indios antes de 1776. Pido desculpas polas comparacións militares se son costumes.
******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

para min facelo. Pero gustaríame expoñer o meu punto dalgún xeito. Gustaríame establecer unha verdadeira demarcación para as palabras "liberdade", "orde", "responsabilidade", "trasparencia".

A recente afirmación de Mussolini de que «o capital está ao servizo do Estado» é a resposta á frase de Adam Smith: «Os homes do mesmo oficio nunca se reúnen sen unha conspiración contra o público en xeral».

O condenable da prensa mantida e dos pseudoeconomistas contratados é que nunca poñen de relevo a verdadeira grandeza dos escritores que afirman admirar e aos que atribúen as súas teorías nocivas. Esa frase de Smith era real.

O século XIX nunca se enfrontou a iso. Necesitou cen anos e o fillo do ferreiro de Romaña para atopar a súa resposta e o seu equilibrio. De aí xurdiron varias corporazioni, ou altas organizacións gremiais centrais, incluída a corporazione de "Previsión e Crédito". O crédito proclamouse como a alma da vida.

O resto deste artigo aplícase a responder a declaracións diversas de escritores honestos.
Alguén debe intentar correlacionar o pensamento actual, debe tentar eliminar certos malentendidos, mesmo se *non pertencen todos* á mesma parte do tema.

Como nota ao pé en resposta á carta na que se preguntaba sobre a creación da súa propia moeda en Italia. Italia crea a súa propia moeda, pero o crédito é un produto humano natural. Mentres un home confíe noutro, ningún estado poderá evitar TOTALMENTE que pequenas zonas de crédito individual broten como a herba, por natureza benéfica e fraternal.

Italia NON ten culto ao Estado. A frase "culto ao Estado" foi acuñada por ignorancia e con fins propagandísticos.

Pódese sacar directamente da fonte. O estado en Italia non está aquí para suprimir a iniciativa individual, senón para evitar abusos e atopar unha medida xusta cando os intereses en conflito non teñen sentido suficiente para atopar a súa propia solución.

En resposta a unha ducia de correspondentes e aos peches de dúas ducias de conversas, SI, hai defectos no estado corporativo italiano neste momento E débense á superstición, aos restos, aos hábitos sucios dos antigos monopolistas. Hai en Italia, como en todos os países, porcos humanos e mentes torpes e preguiceiras que aínda seguen no vello pantano, intentando sabotar, intentando enganar aos seus veciños, impedindo que as persoas sinxelas e inxenuas obteñan o máximo de resultados para si mesmas e para tanto público como as súas actividades poidan afectar.

Pero teño a firme convicción de que estes defectos serán abordados na súa debida orde. Nunca atopei aínda ningunha tendencia a desalentar a alguén que se propoña loitar pola súa conta contra estes obstáculos ou "muíños de vento" cada vez máis pequenos.

«A doazón romana é medida», co que quero dicir que o xenio romano para 2.000 e
máis anos foi un xenio para a medida.

Hai límites para o poder do estado (sexa cal sexa a teoría sobre a que se basee), algunhas cousas que o estado NON pode facer. O experimento ruso desmesurado está agora ocupado ilustrando o que ocorre cando o estado intenta excederse demasiado do seu Plimsoll.

O estado do século XIX intentou prescindir de lastre. A Italia de Mussolini é quizais o primeiro estado en preguntarse seriamente canta liberdade pode deixarse en mans privadas sen ser semente de ruína.
Quero dicir que ningún outro estado examinou nunca seriamente esta cuestión.

A lota de Jefferson estaba a atacar os males do privilexio e a podremia das finanzas centralizadas

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

tiranía. Sabían que para a súa época serían incapaces de chegar demasiado lonxe cara ao contrario.

Se eu non crese que o fascismo en Italia significaba o desenvolvemento máis pleno e o campo máximo de liberdade individual compatible cunha orde social sensata, sería tan antifascista como os rapaces do té rosa e os pseudoliterados franceses, que aínda non saben que algo comezou en Italia. A un permíteselle crer na liberdade a través da orde. É moito máis probable conseguila con normas de tráfico decentes que mediante a testa alta ou a desinvolucración, como no caso do heroe que conseguiu disparar ao seu propio camelo durante unha carga de camelos.

Preocúpame tanto agora a falta de transmisión de noticias económicas e políticas, ou, digamos, de noticias sobre o estado do pensamento económico, como me preocupaba hai 25 anos a falta de noticias reais sobre libros. Daquela, non había ningún lugar onde se puidese saber con comodidade o que se escribía no estranxeiro. Un antifascista serio querería hoxe saber a que se enfrontaba e se os seus odios favoritos correspondían a unha realidade existente e obxectiva.

«Existe», di Karl Winter, no número de outubro de Civilta Fascista, «un antifascismo no mundo democrático que é só posición e mala fe; tamén existe un antifascismo ignorante e de boa fe».

Recomendo ese artigo de Winter e o que di sobre a esquerda como elemento construtivo nos países totalitarios. Beniamino de Ritis tamén contribúe a ese número de "CF" cun artigo sobre a desaparición da hostilidade entre o Norte e o Sur nos EUA, un artigo que podería levar a pensar nas posibilidades dunha Europa nova e sanada.

Dixen repetidamente que calquera que queira amar ou odiar a nova Italia con intelixencia, debe ler polo menos algunhas das revistas mensuais italianas, como *La Stirpe, La Revista del Lavoro, Critica Fascista* ou *Rassegna Monetaria, de Rossoni, editadas* polo profesor Spinedi, o senador Bevione e Furio Lenzi.

Por último, hai unha expresión no admirable artigo de Montague Fordham en BUQ de decembro que me gustaría ver definida con máis claridade. Cando «dubida do valor das emisións de diñeiro especial para os consumidores como tales», non estou moi seguro do que quere dicir. Non poderían algúns lectores pensar que tales cuestións formaban parte da tese esencial de Douglas? Non o son.

Como unha mera cuestión de equiparar o poder adquisitivo total aos bens desexados dispoñibles, a discrepancia, cando a hai, podería teoricamente ser compensada no mercado inmediato por calquera que puidese crear e gastar diñeiro novo (ou crédito).

Moitos antidouglasianos viron que a distribución aos máis necesitados supón o gasto máis rápido. O subsidio británico (maldito) certamente se lle dá a persoas que NON se dedican á produción, é dicir, a non produtores pro tempore. O "pro tempore" é unha teoría bastante escasa nos casos de homes que levan oito anos sen traballo.

Pero o dividendo de Douglas, como recordo que nos dixo o alcalde, se lles dá aos accionistas como tales, na nación. Dáse en relación co traballo (principalmente inventivo, pero tamén traballo de construción de plantas) realizado polos nosos antepasados, é dicir, por traballadores que xa non están presentes para comer e usar casas.

Non sei se o Sr. Fordham considera que a axuda para fillos, en Italia, se lle dá aos futuros produtores ou aos non produtores pro tem; certamente se lles dá aos consumidores inmediatos e aos non produtores pro tem.

Hai polo menos as seguintes alternativas, que cumpren as seguintes condicións.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

A emisión de crédito, se non se fai como unha emisión directa de "créditos medidos" sen xuros, é dicir, pagarés estatais (tal como os entendía polo menos en 1816 Jefferson e todos os economistas informados desde entón), emítese pedindo prestado e pagando xuros, e gustaríame saber quen cre o Sr. F. que debería recibir eses xuros, mesmo se son tan baixos como os que se supón que o Sr. Roosevelt paga aos partidarios das vellas ideas.

As emisións de crédito tomadas en préstamo rexístranse como débeda.

A emisión de crédito non prestado son emisións de diñeiro.

O Sr. Fordham di «cuestións monetarias especiais», e non quero interpretar isto inxustamente como que significa "emisións de tipos especiais de" diñeiro.

Non obstante, quero deixar claro que unha emisión de moneta d'Avigliano ou bonos de Gesellita coa súa sobreestadía é unha emisión de reclamacións medidas que se esvaecen en 100 meses, sen deixar débeda.

Douglas chama aos selos mensuais un imposto, pero eu volvo sinalar que o estado, ao proporcionar unha medida de intercambio que tamén é un dereito intercambiable, realiza un servizo e que o selo mensual pode considerarse unha recompensa por tal servizo. En calquera caso, elimina a necesidade doutros impostos ata unha cantidade igual ao 12 por cento anual dos selos en circulación.

É máis doado de entender que calquera dos esquemas de cancelación de Douglas. O seu valor pedagóxico é enorme. Quero dicir que mesmo a xente bastante sinxela que usou ese diñeiro ten unha idea moito máis clara do que É o diñeiro que a xeral dos estudantes de "economía" de Cambridge.

Existen numerosos plans alternativos para os cargos por sobrestadía sobre o poder adquisitivo non utilizado, pero ningún deles é tan educativo en xeral. O plan Milhaud, por exemplo, só educaría a uns poucos exportadores e importadores e a algúns dos seus empregados.

Naturalmente, se emites crédito ou diñeiro ou mesmo tipos especiais de diñeiro por riba dos bens DESEXADOS dispoñibles, tes unha inflación, é dicir, unha enfermidade, que frustra o obxectivo da emisión, A NON SER que teñas unha fixación de prezos por parte do goberno, como esixen Douglas e OPERATIVE na Italia actual.

A desvalorización é unha trampa e, ademais, é unha redución drástica da cantidade de poder adquisitivo en xeral. A persoa que escolle o momento dunha desvalorización sempre pode prexudicar a alguén.
Mesmo se a súa intención é decente, tenta e case forza a especulación por parte de ladróns e de homes en apuros que loitan por vivir no revolcón do mercantilismo e nun inferno de ambiente mercantilista-usura.

Os propietarios do ouro, sendo con moita diferenza máis intelixentes, astutos e chupadores de sangue que o público en xeral, crearon, de forma bastante natural e (se non fósemos tan parvos) instrutiva, fondos de estabilización para coidar dos SEUS intereses.

Un escravo é alguén que agarda a que alguén o libere.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Marxismo, a doutrina da decadencia, de Francis McEvoy

MO ARXISM é a doutrina da destrución universal proposta polo xudeu alemán Karl Marx, que atopou expresión política en Rusia baixo a etiqueta de "comunismo".
Esta última impostura, desprovista da súa xerga pseudocientífica sobre o materialismo dialéctico e da súa palabrería para os incautos (ditadura do proletariado, irmandade dos homes e demais), non se revela como outra cousa que un réxime de capitalismo de estado despótico, mantido mediante asasinatos e terror. No seu sistema de colectivización, o vampirismo colectivo é o factor dominante.

Non fai falta dicir que o igualitarismo utópico do intelectual desnacionalizado nunca existiu en ningures, pero non é o chamado comunismo político o que ameaza con perigo inmediato a este país. Esa sería a consumación final, pero antes de que os comisarios orientais poidan tomar as súas propias decisións, as mentes das posibles vítimas deben estar preparadas para o evento, é dicir, pervertidas e envelenadas ata o grao de receptividade necesario. Aquí reside a tarefa do marxismo cultural, a bolxevización preliminar da mente, facilitada pola psicose de tolerancia indiscriminada do liberalismo, inherente á socialdemocracia, e que leva ao seu colapso final e inevitable.

Así, en Rusia o marxismo ten, polo de agora, ascendencia política e, polo tanto, controla todas as esferas de actividade, mentres que aquí, e nas outras democracias, a súa influencia corruptora é, ata o de agora, principalmente aparente na vida social e cultural. Isto é moito máis insidioso e fundamentalmente destrutivo que calquera mera actividade política doutrinaria, xa que o credo do materialismo subversivo, introducido sutilmente na vida dun pobo, é o aniquilador de toda espiritualidade, valores morais e cultura nacional. É, citando as palabras de Mommsen, "un fermento activo de cosmopolitismo e descomposición nacional". Moita xente, tanto opositora como parvo do comunismo político, así como grandes elementos das masas superficiais, derivan sen sabelo cara ao mar de Zaragoza do bolxevismo cultural polas moitas correntes malsanas que infectan a vida contemporánea.

Numerosas son as flores do mal que seducen aos buscadores de sensacións e aos hedonistas de as cidades modernas, coa iridescencia da súa putrefacción!

Compare o que hoxe en día se coñece como arte cos fascinantes logros da era isabelina ou cos doutras épocas menores, mesmo ata principios do século actual. A embrutecemento da *mentalidade popular* agravouse coa chegada da revolución industrial e a concomitante destrución do campesiñado. Ao volverse agora amorfa, é incapaz de reaccionar contra a infección espiritual. A pesar de todo, o século XIX aínda puido mostrar no seu declive algúns grandes escritores e poetas, bos pintores e compositores capaces.

Cal é o alimento intelectual da xente hoxe, a ambrosía da nosa bendita democracia?
Pintura e escultura surrealistas, unha orgía de imaxinacións mórbidas e distorsionadas, que atopa a súa contraparte cacofónica no canto e na música de xungla de ritmo acelerado contaminada coa neurose do club nocturno. Películas cargadas de excitación, cosmopolitismo e propaganda. Libros e revistas sensacionais ou sexuais, ou ambos. Xornais cheos de mendacidades, trivialidades e fotografías máis calculadas para atraer a atención sobre os corpos das mulleres que sobre os seus rostros. É peculiar que tantas "fermosas e glamurosas señoritas fulana de tal" se suban as saias para...

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

ser fotografado/a.

Na esfera económica, o liberalismo, que é o leitmotiv filosófico de todos os partidos democráticos, dá xogo sen restricións aos instintos depredadores e á dominación ou extinción dos débiles e menos astutos polos fortes. Os humanitarios apócrifos que denuncian indignados calquera recurso á forza física non piden restricións ao exercicio do poder monetario masivo nin á tiranía económica da "capacidade empresarial" sen escrúpulos. E, con todo, pode haber outras formas de intimidación máis desprezables que a violencia física crua.

A escravitude e a submisión non son sempre só físicas. Os individuos que non teñen ningunha graza salvadora, e ningún talento máis alá da mera astucia mercantil, poden, e o fan, forzar a outras persoas infinitamente máis dignas e talentosas a un estado de dependencia económica abxecta. Levaron a loita ao terreo onde saben que están seguros de gañar, onde o código de Mammón prevalece por completo. Baixo a ditadura do diñeiro, o beneficio é necesariamente o obxectivo primeiro e final, e a estandarización masiva en todas as fases da vida ofrece o método máis racionalizado e, polo tanto, lucrativo para drenar a vaca leiteira pública. A nación atópase cada vez máis dominada polo sistema de cadeas financeiras e comerciais desde o berce ata a tumba. Os ideais morais, espirituais e culturais non son "proposicións rendibles". Non poden ser "impostos ao alza" nin "soportados" nas bolsas de valores. Ademais, as persoas que os posúen carecen da docilidade e a apatía necesarias para converterse nos partidarios da explotación e o engano estandarizados.

Así, a subversión espiritual marxista marcha da man do materialismo comercial, "aproveitando" a loucura e a decadencia. Un precedente que se amplía cara a outro (unha frase que cristaliza o colapso da mente democrática moderna), a licenza xera aínda máis licenza e culmina nun abuso incontrolado. O clásico extremo delgado da cuña entrou aquí, acolá e por todas partes, e a brecha ampliouse ata que a nación "real" cambaleou cara á súa caída.

Os apóstolos da decadencia chámanlle a isto "progreso". Si que o é, pero progreso no seu propio camiño sinalado cara á Gehenna. O progreso libertino do bolxevismo espiritual, a podremia do marxismo que corroe os órganos vitais da nación: un sinistro afrodisíaco administrado polos bruxos da decadencia baixo as diversas etiquetas de liberdade democrática, autoexpresión e pensamento avanzado. "Hai que moverse cos tempos" é o lema fútil, coma se a actual anarquía social fose o resultado de "forza maior", e se se convertese no destino irremediable do pobo británico sucumbir nun torbellino de dexeneración cosmopolita.

Acompañando a podremia moral e cultural, a doutrina da atrofia racial e a mestizaxe entra no campo contemporáneo, e os mesmos destiladores de veleno son os principais na campaña pola limitación racial e a abolición da barreira de cor. A xente do campo, fonte da saúde e a cultura nacionais, é estrangulada economicamente e a barreira da súa oposición instintiva eliminada. Os últimos restos son recollidos nas cidades para crear un ambiente artificial e antinatural que os converta en parte da masa megalopolitana desarraigada, divorciada da natureza, e que aumenta o número de vítimas pasivas e cegas da democracia financeira para maior beneficio das cadeas internacionais de tendas e cines.

Nin as viaxes de fin de semana ao campo ou ao mar, nin a vivenda en chalés pareados en zonas axardinadas, poden compensar a desracinación total do pobo, a destrución case total do campesiñado inglés, xa que, ademais dos perigos económicos, os efectos morais, físicos e culturais son incalculables. Ante a necesidade imperiosa dunha reorientación e replanificación completas da nosa economía nacional, a socialdemocracia ofrécenos "cintos verdes" e campañas de "fitness nacional". Paliativos pueriis, castelos de area e ilusións. Os fuxitivos de fin de semana...

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

dunha civilización mecanizada levan a cidade con eles nas súas mentes e reflíctena nas súas accións subconscientes. Acompáñaos na súa fala e literatura, nos seus discos de jazz para o gramófono portátil e nos seus aparellos de radio, na súa esvelteza urbana e nas súas afectacións.
O intelixente Alick substitúe ao esquecido Amintas, e unha xudía esteatótica en pantalóns curtos é a súa Amarilis. («Oh, cantor de Perséfone»). Buscando Arcadia atopan un motel. Non escoitan as frautas de Pan en frondosos claros, senón que lamentan unha canción de jazz negroide, ou a Internacional, en campos abandonados á espera de «desenvolvemento», dos que fuxiron as fadas.

Nunha atmosfera de decadencia semellante, o marxismo florece coma o froito do Mar Morto, mentres que a humanidade, a debilidade, a cobiza, a vaidade e o vicio son complacidos e explotados. Os gustos e as tendencias pouco saudables son excitados pola suxestión e a propaganda de "dar a dianteira", e logo cinicamente chamados "esixencia pública". As nosas mozas máis fermosas mostran os seus encantos en películas, en compañías de baile internacionais ou "strip tease" en cabarés estranxeiros ante a escoria multicolor da humanidade.

A apoteose da dexeneración nacional, se non se controla, é o control polo bolxevismo político. O plan marxista é impoñela furtivamente baixo a máscara dun socialismo pseudoidealista, cando a mente colectiva foi suficientemente envelenada polo virus da decadencia colectiva. Os secuaces do marxismo socavan coa intensidade dunha praga de ratas almizcleiras, e todo buscador de pracer irresponsable, todo egoísta apático e todo imbécil fatuo que cre que está de moda ou é intelixente denunciar todo o que é tradicional, patriótico e saudable está a axudar a aumentar o impulso do noso declive nacional.

A escritura está na parede. Non ten o pobo ollos para nada máis que informes da bolsa, resultados deportivos, o programa diario de praceres insignificantes, atrocidades e persecucións, e a letanía antifascista de odio? É significativo que sexa precisamente contra aqueles que viron e comprenderon o portento dese escrito, quen se dirixe todo este gruñido de hiena.

O marxismo aproveita cada loucura e debilidade, busca o juntura de toda armadura e esixe tolerancia e aínda máis tolerancia, ata que chega o momento de impoñer a súa propia intolerancia inconmensurable.

Mesmo se a súa obra malvada quedase a medio facer, seguramente a destrución da alma de Gran Bretaña sería un sacrificio demasiado grande no altar do Anticristo.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

O inimigo é o liberalismo, de J.K. Heydon

PRIMEIRA PARTE

TA nación é unha unidade natural, que funciona como un organismo vivo en virtude dun amor común que une os individuos que a compoñen. Existe por natureza, porque o home é por natureza social e individual; existe para o ben común, que, como recoñeceu Aristóteles, é máis sublime que o ben individual; e, polo tanto, constitúe unha vida que, nalgúns aspectos, transcende as vidas dos individuos que a compoñen en cada momento particular.

Digo «nalgúns aspectos» porque a verdade sempre se equilibra entre erros que esaxeran un aspecto dela e ignoran outro. É un erro dicir, con Hegel, que a nación transcende o individuo en todos os aspectos, do mesmo xeito que é un erro dicir, cos liberais, que a nación non é máis que a suma aritmética dos seus individuos. A verdade atópase entre estes erros. A nación é unha unidade composta de partes e, polo tanto, ten un ser maior que as súas partes; porque o que está composto ten un ser maior que aquilo do que está composto. Ten un principio de composición, no caso presente o amor, que actualiza as potencialidades dos seus compoñentes e, polo tanto, constitúe un ser maior. Ademais, o ser maior da nación é evidente de moitas maneiras.

A nación ten unha certa inmortalidade natural que os seus individuos non teñen; ten unha certa medida do poder de creación, investido nas súas unidades fundamentais, as familias; ten o dereito de quitarlle a vida ao individuo por unha causa suficiente, cousa que ningún individuo ten. Polo tanto, é manifesto que a nación, a comunidade perfecta, transcende os individuos que a compoñen.

Pero todo isto aplícase só na orde da natureza, que é a orde na que existe a nación.
O home, o individuo, a diferenza da nación, é un ser sobrenatural. Non ten un fin natural, en rigor; só ten un fin sobrenatural, ao que está subordinada toda a súa vida natural, xa sexa persoal ou social. De aí dedúcese que a nación, que só se atopa na orde natural, está subordinada ao individuo con respecto á finalidade. Existe por natureza, precisamente para que os seus individuos poidan chegar a existir e logo poidan alcanzar o fin sobrenatural para o que chegaron a existir.

Este asunto é da máxima importancia e os fascistas farían ben en telo ben claro nas súas mentes, se non, poderían poñer en perigo o núcleo mesmo da forza da súa tese. O uso da palabra "totalitario" é desaprobable, porque é moi ambiguo, especialmente se a distinción que acabo de establecer non está claramente presente. Mentres que o comunismo é estritamente totalitario, negando que o individuo teña un fin sobrenatural ou calquera dereito contra o Poder Civil, os fascistas ás veces conténtanse cunha maneira condescendente cara á relixión, coma se puidesen reclamar xustamente un totalitarismo absoluto pero renunciar magnanimamente a el no caso das prácticas relixiosas. Se isto representase a súa actitude real, esnaquizaría toda a forza da súa causa, xustificando a acusación de que o fascismo non difire do comunismo en esencia. Deixemos claro como o mediodía que consideramos que o organismo nacional é maior que os individuos, só na orde da natureza e para o fin do ben común, ben común que debe entenderse á luz do destino sobrenatural dos individuos.

Mesmo con isto claro, o uso de "totalitario" aínda está desaprobado, xa que leva a ******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

malentendido. Suxire que o Estado, no sentido do poder civil do gobernante, podería reclamar o dereito de facer cousas como apartar os fillos do control dos seus pais, se se considera oportuno, mesmo cando os pais non fixeron nada que lle permitise perder o seu dereito natural de criar os seus fillos. Por suposto, o Estado non pode reclamar tal dereito, xa que é contra a natureza destruír a familia e, polo tanto, non pode ser polo ben común. Os fascistas non pretenden facer unha afirmación tan antinatural como esta; pero ás veces chámanse a si mesmos totalitarios para darlle énfase, co significado de reclamar autoridade total para gobernar polo ben común. Este uso da palabra é defendible; pero está demasiado aberto a terxiversacións e mesmo a malentendidos inocentes.

Ademais, a énfase pretendida é totalmente innecesaria. A sa doutrina do Poder Civil non precisa énfase, xa que afirma que o gobernante ten *plenos* poderes para o ben civil por lei natural. Ningún poder pode ser máis pleno que o pleno, e é mellor deixar o asunto aquí, agás para considerar o que se entende por ben civil.

A este respecto, cómpre sinalar que o organismo nacional non carece de estrutura interna. Pola contra, é orgánico en toda a súa masa. O amor é o seu principio vital, desde o amor conxugal e parental na familia ata o patriotismo, que lle dá personalidade á nación no seu conxunto; e entre estas manifestacións limitantes forma concentracións intermedias de todo tipo e tipo, políticas, culturais e económicas, que corresponden ás necesidades da nación ou ás necesidades dos individuos en diversas capacidades sociais pero subnacionais. Un home pode ser ao mesmo tempo marido, votante na política nacional e subnacional, médico, accionista de varias empresas, golfista, naturalista, amante da arte e moitas máis cousas; e en cada capacidade, algunhas delas de importancia nacional e outras non, atópase unido a outros individuos polo vínculo dun amor común.

Algunhas das concentracións orgánicas dentro da nación son de tan vital importancia que só podemos comparalas cos principais órganos dun ser humano, mentres que outras son máis ornamentais. Así, o Gobernante é claramente a cabeza da nación, a Agricultura e a Industria son as súas mans, e o Transporte é o seu sangue vermello; a Publicidade é a orella nacional, e o Exército é a pel protectora; a Policía son quizais os fagocitos, e así sucesivamente. A Real Academia, pola contra, é un fermoso coviño, desexable e que serve a un propósito para a saúde e a felicidade, pero de menos urxencia.

Sendo tal a vida do organismo nacional, dedúcese que a liberdade consiste, para cada individuo, en ter a oportunidade de lograr un equilibrio harmonioso entre todos os aspectos da súa vida que lle son propios en vista da súa natureza xeral e particular, sexan estes aspectos individuais ou sociais, importantes ou non importantes. E o que é máis, a oportunidade neste contexto debe entenderse nun sentido positivo, xa que o amor é o principio da vida social.

A oportunidade non é un mero *laissez-faire* para facer un axuste que pode ser unha imposibilidade práctica, senón que a comunidade debe ofrecer todas as facilidades e o alento para que un home logre unha harmonía en todos os aspectos da súa vida, de xeito que nada agás a súa propia falta de amor poida impedilo.

A oportunidade, no outro sentido de mera ausencia de prevención activa, pode quizais chamarse liberdade, pero está lonxe de selo. Por exemplo, a ética ofrece varios criterios polos que podemos estimar, polo menos aproximadamente, cal é o salario xusto dun traballador en circunstancias dadas.
Este salario non pode, baixo ningunha circunstancia, ser inferior ao salario que manterá o home e a súa familia con comodidade frugal, e será maior que isto se a riqueza producida, en parte polo traballo do home, é máis que suficiente para proporcionar unha simple compensación a todos os axentes humanos implicados na produción da riqueza. Mais a teoría liberal ignora o salario xusto da ética e considera o traballo como unha mercadoría que se debe comprar o máis barato posible no mercado laboral; considera que un salario natural xurdirá da libre interacción da oferta e a demanda de traballo;

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

e esta é a teoría dos salarios que se plasma en toda a organización liberal de Inglaterra hoxe en día, mesmo aínda que *o laissez-faire* absoluto foi considerablemente restrinxido pola lexislación social. Nestas circunstancias, pode que non sexa un disparate dicir que o traballador é *libre* de rexeitar o salario de mercado e de esixir o salario xusto, que o empresario é *libre* de pagar o salario xusto e de ignorar o salario de mercado. Os economistas falan do contrato salarial como un contrato libre, e isto pode ter un significado, do mesmo xeito que ten un significado dicir que son libre de subir á lúa. O traballador é libre de aceptar un salario inxusto ou unirse aos desempregados; no noso país libre non é un delito punible estar desempregado. E así é libre o empresario de pagar un salario inxusto ou sucumbir á libre competencia dos seus rivais e deixar de desempeñar a súa función social como empresario. Pero nin o traballador nin o empresario poden esixir ou dar xustiza e seguir desempeñando a súa función social durante moito tempo. Polo tanto, ningún deles goza de liberdade.

A liberdade require como mínimo que se poida facer xustiza no desempeño das funcións sociais, porque a xustiza vén antes do amor. Se o amor é o principio vital do organismo social e non pode manifestarse na mera xustiza social, entón, claramente, o organismo social debe estar enfermo e a liberdade prexudicada. A liberdade é saúde social, un ambiente social no que o individuo ten todas as facilidades e o estímulo para lograr unha harmonía en todos os aspectos da súa vida.

Esta é a verdadeira teoría da liberdade e comparémola coa falsa teoría liberal, en medio da agonía da cal a civilización anglosaxoa aínda intenta prosperar con virilidade e lastimosamente. No seu mellor momento, a teoría liberal non identifica a liberdade co *laissez faire;* esta identificación foi un desenvolvemento natural dunha teoría que orixinalmente era menos obviamente falsa. No seu mellor momento e máis presentable, a teoría liberal considera a liberdade como un equilibrio entre a liberdade de acción persoal e as obrigas que xorden dun contrato social que se considera que os cidadáns asinaron entre eles en aras da boa orde, cuxos termos deben determinarse por referencia á opinión pública, porque a voz do pobo é a voz de Deus.

O egoísmo individual é a única forza recoñecida como operante, é dicir, o egoísmo ordinario cando se considera a liberdade persoal e un tipo de egoísmo ilustrado cando se consideran as restricións necesarias da liberdade persoal. O amor non entra en xogo en absoluto, porque todo o sacrificio da liberdade persoal que poida ser necesario en aras da orde considérase suficientemente explicado polo egoísmo ilustrado.

Agora ben, esta teoría podería funcionar moi ben se os homes fosen perfectos. Sería artificial e simplemente falsa na súa formulación, pero non vexo ningunha razón pola que non debería producir os mesmos resultados que a teoría verdadeira; porque o interese propio, na súa perfección, ten o mesmo fin que o amor, é dicir, a elección do ben supremo.

Pero non somos perfectos. Somos esencialmente amantes do ben e da verdade, pero non perfectos; estamos definitivamente deformados cara a un interese propio do tipo chamado egoísmo, que é o oposto ao amor. A deformación non é suficiente para facernos doutro xeito que bos e fermosos por natureza, pero é unha mancha distinta e innegable. Ninguén nega nin pode negar a súa existencia, xa sexa que se adhira á doutrina cristiá da caída ou que nos considere como evolucionando de monos a superhomes.

Sendo isto así, poderíase esperar que a teoría liberal se afastase do funcionamento perfecto tanto, pero non máis, como a humanidade se afasta da ilustración perfecta na súa estimación do interese propio; e poderíase preguntar que mellor hipótese de traballo podemos esperar ou desexar nun mundo imperfecto. É moi bonito falar do amor como principio vital da sociedade; pero dado que o funcionamento da teoría do amor verase afectado pola nosa tendencia ao egoísmo tanto como a teoría ilustrada do interese propio, que gaño substituíndo unha teoría pola outra?

Semellante razoamento podería ser enganoso, pero sería falso, xa que a teoría do amor é certa mentres que

******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

a teoría ilustrada do egoísmo, que gaño eu que a teoría falsa funcione mellor que unha teoría simplemente falsa, porque o amor permanece para axudala; e admito que a teoría verdadeira non funcionará tan ben como debería, porque o amor está contaminado polo egoísmo. Pero a pesar de todo, segue sendo certo que a teoría liberal é unha teoría falsa, e unha teoría falsa nos asuntos humanos debe, xa que somos imperfectos, levar á ruína a longo prazo. Debe ser así, a partir de principios abstractos.

Pero non preciso confiar en razoamentos abstractos. A teoría liberal leva connosco o tempo suficiente como para permitirnos observar o proceso ruinoso en acción. Cando se formulou por primeira vez, quizais a imperfección do seu funcionamento non fose maior que a imperfección da humanidade. De feito, non tivo ningún funcionamento considerable; foi só a medida que a teoría atopou expresión na doutrina económica e na acción política baseada nela que o seu funcionamento se converteu na organización liberal da sociedade que agora nos ten case indefensos nas súas garras.

A expresión da hipótese puramente teórica do liberalismo na economía, e na política baseada nela, foi unha cuestión de razoamento; e ese razoamento foi o comezo do proceso dexenerativo. Mentres o corazón fose libre de anular a falsa teoría, non podería haber resultados máis baixos que a vileza da humanidade; pero o razoamento sobre unha teoría falsa pode proceder á vileza sen límite. Ao principio, quizais, o suposto equilibrio entre a liberdade de acción persoal e os sacrificios en aras da orde estaba só un pouco deformado cara ao lado da liberdade persoal; pero a medida que os homes se acostumaban a ese falso equilibrio e comezaban a razoar sobre o asunto, a súa veta de egoísmo atopou facilmente escusas para inclinar a balanza un pouco máis a favor da liberdade persoal. E así continuou o proceso ata que chegamos ao *laissez faire puro,* que foi enunciado solemnemente como a máis alta sabedoría económica e política.

Naquel tempo eramos escravos da falsa teoría, polo menos na nosa capacidade como individuos. Non servía de nada que un home fose bondadoso; a competencia sen restricións era a orde do día e estaba protexida polas leis do país e por toda a organización da sociedade; un home bondadoso só podía suspirar e dicirse a si mesmo que os negocios eran negocios, que as leis da economía eran as leis inexorables da selva: comer ou ser comido.

Mais a natureza humana seguía sendo boa e fermosa, e os resultados do *laissez faire* eran abertamente impactantes. O individuo non podía facer nada para alterala, pero a comunidade no seu conxunto podía frear a lei da selva; e así aconteceu que os homes se decantaron pola acción política, da que antes esixiran que deixase en paz a industria, pedíndolle que intervise cada vez máis mediante a lexislación social.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Thomas Carlyle - Nacionalsocialista por William Joyce

THOMAS CARLYLE ocupa o primeiro lugar entre os pensadores británicos que o precederon e mostrou nos seus escritos algunhas das principais tendencias da filosofía fascista, e entre eles Shakespeare e Goldsmith contribuíron moito; pero en toda a vasta extensión dos escritos de Carlyle non hai nada que poida considerarse como produto dunha mente nacionalsocialista. El mesmo tiña o espírito do nacionalsocialismo moito antes de que existise o nome. As súas palabras son sempre as palabras dun patriota. O seu apaixonado amor polo país podería, no seu propio tempo, non ter superado as probas do patriotismo, porque non era unha abstracción o que amaba, senón o pobo; e aquí reside precisamente a diferenza fundamental entre o antigo patriotismo e o novo. O antigo preocúpase polas ideas e os trazos externos: o novo preocúpase pola propia realidade do pobo e é patriotismo porque é socialismo no único sentido honorable que se lle pode atribuír ao termo.

O propósito deste breve artigo non é escribir sobre Carlyle, criticalo e engadir algo á xa pesada masa de xeneralizacións que inevitablemente se deben tecer arredor de calquera gran escritor. Aínda menos pretendemos discutir o que os incautos describirían como a "política de Carlyle". Que aqueles que dispoñan de tempo libre se embarquen en investigacións destinadas a demostrar que o gran autor era un Whig ou un Tory. Demostrar que era calquera dos dous sería difícil; pero á parte da dificultade, sería inútil porque estes termos antigos non connotan nada que exista na política británica actual. Polo tanto, en lugar de intentar demostrar a nosa tese, simplemente presentaremos a Thomas Carlyle unha vez máis.

Aqueles que, imprudentemente, se despediron del durante un longo período de tempo, que fale por si mesmo, e as súas palabras proporcionarán ao nacionalsocialista tanto unha inspiración como unha confirmación da teoría fascista. Todo defensor do nacionalsocialismo fascista é consciente da acusación que se lle pide constantemente ao seu movemento: que está a conspirar para destruír a liberdade. Quizais, de feito, ningunha acusación se dirixa con máis frecuencia contra o credo nacionalsocialista.

Ao botar unha ollada ás páxinas de *Past and Present,* lemos:—

> "Liberdade? A verdadeira liberdade dun home dirías que consiste en atopar, ou ser obrigado a atopar, o camiño correcto e camiñar por el. Aprender ou que lle ensinen o traballo que realmente é capaz de facer e, a continuación, mediante permiso, persuasión e mesmo coacción, poñerse a facelo. Esa é a verdadeira bendición, honra, "liberdade" e máximo benestar. Se a liberdade non é iso, a min, polo menos, importoume pouco a liberdade."

Probablemente nunca houbo unha afirmación máis clara de que sen disciplina a liberdade é imposible.

Do mesmo xeito, vemos aquí unha clara demanda do dereito a actuar. Como di Sir Oswald Mosley: «O comezo da liberdade é o fin do caos económico. Con todo, como se pode superar o caos económico sen o poder de actuar? A liberdade constitucional debe preservarse, pero esa liberdade exprésase no poder do pobo para elixir o parlamento e o goberno e, polo tanto, elixir a forma de liderado que desexa. Máis alá diso non se pode ir». Ou, citando o manifesto oficial do

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Unión Británica: O fascismo é unha dirección da nación. Non é unha ditadura no sentido antigo da palabra, que implica un goberno contra a vontade do pobo. É unha ditadura no sentido moderno da palabra, que implica un goberno armado polo pobo con pleno poder de acción para superar os problemas que deben resolverse se a nación quere vivir.

A doutrina de Carlyle sobre o liderado e a autoridade non inclúe ningunha das actitudes adoptadas cara á clase polos antigos partidos. Igualmente repulsivos para el son o esnobismo e a loita de clases. As citas longas dificilmente poden xustificarse a menos que sexan de valor excepcional, pero aquí tomámonos a liberdade de citar unha longa pasaxe porque é unha das máis grandes xamais escritas na nosa lingua:

> "Honro a dous homes, e a ningún terceiro. Primeiro, o Artesán traballador que con ferramentas feitas na terra conquista laboriosamente a Terra e a fai de home. Venerable para min é a Man dura; torta, groseira; na que, non obstante, reside unha virtude astuta, invenciblemente real, coma a do Cetro deste Planeta. Venerable tamén é o rostro rugoso, curtido pola intemperie, sucio, coa súa ruda intelixencia; porque é o rostro dun Home que vive como un home."
> Oh, pero o máis venerable pola túa grosería, e mesmo porque debemos compadecerte así como amarte! Irmán apenas suplicado! Por nós estabas as costas tan dobradas, por nós estaban os teus membros rectos e os teus dedos deformados: ti eras o noso conscripto, sobre quen recaeu a sorte, e loitar as nosas batallas estaba tan estragado. Porque en ti tamén xacía unha Forma creada por Deus, pero non se podía despregar; debía estar incrustada coas grosas adhesións e desfiguracións do Traballo; e o teu corpo, como a túa alma, non debía coñecer a liberdade. Con todo, segue traballando, segue traballando: estás no teu deber, abandone quen queira; traballas polo totalmente indispensable, polo pan de cada día.
>
> Honro a un segundo home, e aínda máis: Aquel que se ve traballando duro polo espiritualmente indispensable; non o pan de cada día, senón o Pan da Vida. Non está el tamén no seu deber; esforzándose pola Harmonía interior; revelándoa, por acto ou por palabra, a través de todos os seus esforzos externos, sexan altos ou baixos? O máis alto de todos, cando o seu esforzo externo e interno son un: cando podemos chamalo Artista; non só Artesán terreal, senón Pensador inspirado, que con Implemento feito no ceo conquista o Ceo para nós! Se o pobre e humilde traballo que temos para ter Alimento, non debe o traballo alto e glorioso para el a cambio, para que teña Luz, teña Guía, Liberdade, Inmortalidade? Honro a estes dous, en todos os seus graos: todo o demais é palla e po, que deixa que o vento sopra onde lle pete.

A dignidade do traballo nunca se expresou con máis fidelidade que nestas liñas, que por si soas proclaman a Carlyle como un gran pensador nacionalsocialista. Moito se escribiu sobre o mesmo tema por innumerables escribas socialistas, pero ningún deles trata o tema deste xeito. Na mellor das hipóteses, o traballo preséntase como unha dificultade e, na peor das hipóteses, como unha maldición, sendo a súa actitude xeral que o traballo é unha inxustiza oportuna e inevitable inflixida ao home, que debe redimirse da desgraza esixindo o prezo máis alto polos seus servizos. Pero por moi alto que sexa o prezo que obteña, será, na filosofía socialista, só un "escravo asalariado". Polo tanto, é interesante ler o que Carlyle ten que dicir sobre os motivos do heroísmo e do logro. Escribe: «É unha calumnia para os homes dicir que a facilidade, a esperanza de pracer, a recompensa, calquera cousa neste mundo ou no seguinte, os incita a unha acción heroica. No mortal máis

> vil hai algo máis nobre. O pobre soldado maldito, contratado para ser fusilado, ten a súa honra de soldado diferente ás normas de instrución e ao xilin ao día. Non é probar cousas doces, senón facer cousas nobres e verdadeiras e vindicarse baixo o ceo de Deus como un home feito por Deus, o que o fillo máis pobre de Adán anseia vagamente». Mostrar

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

> Se lle dás a maneira de facelo, o traballo máis aburrido do día acéndeo nun heroe. Prexudican moito ao home que di que debe ser seducido pola facilidade. A dificultade, a renegación, o martirio, a morte, son os atractivos que actúan no corazón do home. Acende a súa vida xenial interior, tes unha chama que queima todas as consideracións inferiores.

Sentimentos coma estes nunca poderían ter a súa orixe na democracia financeira ou nos seus admiradores. Cabe sinalar que Carlyle está aquí a discutir os motivos para o heroísmo, non para o mero traballo. Ataca a raíz do antigo dogma marxista coñecido como a Teoría do Valor-Traballo e aniquílao. Mostra a comprensión máis clara do que Marx nunca entendería: que o intelecto creativo e a acción heroica son totalmente inconmensurables cos procesos ordinarios do traballo; e que de ningún xeito os logros máis nobres e, polo tanto, máis importantes do home poden ser incluídos na categoría de mero esforzo mecánico.

Podería obxectarse que Carlyle simplemente está a representar ao home como unha criatura irracional ou irrazoable. Se é así, Carlyle ten razón.

Nalgunhas sociedades, o heroísmo redúcese aos límites máis baixos. Nos países financeiro-democráticos actuais, mesmo é descontado e odiado polos financeiros xudeus porque informaría o carácter nacional co orgullo que esixe a independencia nacional; pero que o motivo heroico pode ser a regra en lugar da excepción demostrouse en Alemaña e Italia, onde, aínda que o obxectivo principal do sistema fascista é mellorar ata o punto de ser irrecoñecible a sorte do pobo, a gran maioría dos homes están dispostos a sacrificalo todo, non por ganancias materiais, senón polos principios que consideran sagrados.

O noso autor mostra nunha pasaxe moi rechamante a verdadeira relación entre o traballo e o Imperio. Cando se afirma que Thomas Carlyle era un mero socialista, temos que pensar na propaganda que o socialismo internacional leva tantos anos levado a cabo contra o imperialismo e invocar unha das pasaxes máis rechamantes de Sartor Resartus:

> «Verdade, Gold-Hofrath», berra o profesor noutro lugar: «demasiado ateigado, de verdade». Mentres tanto, que porción deste insignificante globo terráqueo labraches e escavas ata que xa non medrou máis? Canta poboación hai nas pampas e sabanas de América; arredor da antiga Cartago e no interior de África; en ambas as ladeiras da cordilleira altaica, na plataforma central de Asia; en España, Grecia, Turquía, a Grim Tartaria, o Curragh de Kildare? Un home, nun ano, segundo o entendín, se lle prestas a terra, alimentarase a si mesmo e a outros nove. Ai, onde están agora os hengistas e alaricos da nosa aínda brillante e aínda en expansión Europa; que, cando o seu fogar se fai demasiado estreito, se alistarán e, como piares de lume, guiarán cara adiante esas masas superfluas de valor vivo indomable; equipados agora non co machado de batalla e o carro de guerra, senón coa máquina de vapor e o arado? Onde están? Preservando a súa caza?

É interesante salientar aquí un exemplo da actitude cara á aristocracia que Carlyle reitera en case todas as ocasións. Era un pensador demasiado profundo e infinitamente demasiado honesto para finxir que a aristocracia era innecesaria. Unha e outra vez queda claro ao longo dos seus escritos que non pode concibir que ningún pobo actúe como unha comunidade, agás baixo a dirección dunha clase de líderes. Pero o que espera desta clase tamén queda moi claro e contrasta fortemente co que recibía a xente da súa época e co que a xente do noso tempo aínda está obrigada a recibir, durante moi pouco tempo. Quería construír un verdadeiro Imperio Británico, e este desexo está claramente escrito nas súas propias palabras:

> "Inglaterra, dentro de pouco, esta illa nosa só albergará unha pequena fracción dos ingleses."

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

> En América, en Nova Holanda, leste e oeste ata as antípodas, haberá un dominio saxón que abarcará grandes espazos do Globo. E agora, que é o que pode manter a todos estes xuntos nunha soa nación, para que non se enfronten nin loiten, senón que vivan en paz e en relacións fraternais? Este considérase xustamente o maior problema práctico, o obxectivo de todo tipo de soberanías e gobernos.
>
> Que conseguirá isto? As leis do Parlamento, os primeiros ministros administrativos non poden. América está separada de nós na medida en que o Parlamento puido separala. Non o chamemos fantástico, porque hai moita realidade nel. Aquí, digo, temos un rei inglés, a quen ningún tempo nin casualidade, o Parlamento ou a combinación de Parlamentos, pode destronar. Este rei, Shakespeare, non brilla con soberanía coroada sobre todos nós como o máis nobre, o máis amable e, ao mesmo tempo, o máis forte dos signos de unión; indestructible?

A inferencia non é, por suposto, que queiramos ter a Shakespeare como un emperador fascista, senón que os lazos máis fortes deben ter a súa forza na cultura espiritual do noso pobo en calquera parte do globo que sexan; e, en última instancia, esta proposición non significa máis que a conduta e o destino dos pobos están determinados polas filosofías que manteñen. Estar completamente informado da filosofía máis nobre é facer actos nobres; ser degradado cunha corrupción bastarda de culturas negroides e semíticas é arruinar o home branco.

Carlyle sabía que nin os tratados nin as conferencias podían producir a unidade mundial que tanto desexaba. O seu logro só podía ser posible mediante a unidade espiritual. Como escribimos noutra ocasión: «Onde non hai espírito colectivo, non pode haber seguridade colectiva». Mais esta fonte de poder espiritual, esta cultura e filosofía, só poden vir dunha verdadeira aristocracia baseada en convencións de clase non semellantes ás que existen na democracia financeira. Por outra banda, Carlyle salientou con razón a conexión entre a propiedade da terra e o poder de influír na cultura dunha nación. En *Pasado e Presente* dise ben que "a terra é a base xusta dunha aristocracia; quen posúe a terra, ese, con máis énfase que calquera outro, é Gobernador, Vicerrei do pobo da terra. É nestes días como foi nos de Henrique Plantagenet e o abade Sansón, como será en todos os días. A Terra é a Nai de todos nós; nútrenos, abriga, alegra, enriquece amorosamente a todos: de cantas maneiras, desde o noso primeiro espertar ata o noso último sono no seu bendito seo materno, ela, coma con benditos brazos maternos, nos envolve a todos".

Con todo, Carlyle non previu plenamente os efectos da Revolución Industrial. Apenas podía imaxinar o día en que todo quedaría arruinado, e o agricultor, o labrego e o terratenente, reducidos a unha posición de impotencia miserable, cargados coas cadeas da usura xudía.
Non pensaría que o terratenente nesta lamentable condición puidese desempeñar o papel dun aristócrata benevolente; porque para el a aristocracia era poder, e o poder significaba responsabilidade e servizo. «Unha clase alta», escribe, «sen deberes que cumprir é coma unha árbore plantada en precipicios; das raíces da cal toda a terra se foi esfarelando. A natureza non posúe ningún home que non sexa un mártir. Cal é o significado da nobreza se esta é nobre? Nun valente sufrimento polos demais, non nunha preguiza de facer sufrir aos demais por nós, residiu sempre a nobreza».

Por hora pódense ler en Carlyle pasaxes que tratan das condicións da súa época que serían igualmente aplicables ás condicións da nosa. Case non se pode evitar preguntarse se lle aconteceu algo ao Parlamento nos últimos cen anos cando se le:

"O Parlamento, con calquera esforzo, terá que saír desas profundas rutinas de non facer nada; e aprender a dicir, por todas partes, algo máis edificante que o Laissez-faire. Se o Parlamento non pode aprendelo, que será del? Os millóns de traballadores de Inglaterra pregúntanlle aos seus ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******"

Machine Translated by Google

Parlamento inglés, sobre todo, podes gobernarnos ou non? O Parlamento, cos seus privilexios, é forte; pero a necesidade e as leis da natureza son máis fortes ca el. Se o Parlamento non pode facer isto, profetizamos que o Parlamento fará algunha outra cousa, e outras cousas que, da maneira máis estraña e non moi feliz, farán que se faga... probablemente non sexa moi vantaxoso para o Parlamento! Fágase dun xeito ou doutro, a cousa debe facerse.

Como dixo Adolf Hitler: «Etwas muss geschehen». Ou como observou Oswald Mosley: «O resultado de ambos os sistemas dos dous grandes partidos organizativos do Estado é ao final o mesmo: a estabilidade confundiuse coa reacción e a resistencia ao cambio, xunto co progreso confundiuse co debate obstrutivo e a irresponsabilidade dos comités, que acaban por igual no caos. Ambos son instrumentos para impedir que se fagan as cousas e o primeiro requisito da era moderna é que as cousas se fagan». Esta pasaxe de *The Greater Britain* mostra un acordo con Carlyle que vai máis alá da convicción para converterse nun método de expresión.

Calquera pasaxe ao chou pode ser escollida do noso autor para ilustrar o seu odio polo sórdido materialismo da Escola de Manchester:

«Nestes tempos complicados», escribe, «co pago en metálico como único nexo entre home e home, as clases traballadoras da humanidade declaran, da súa maneira confusa pero moi enfática, aos non traballadores, que serán gobernadas; que deben, baixo pena de cartismos, matóns, queimas de roubos e incluso cousas máis negras que esas. O pago en metálico é o único nexo; e hai tantas cousas que o diñeiro en metálico non pode comprar! O diñeiro en metálico é un gran milagre, pero non ten todo o poder no Ceo, nin sequera na Terra».

En vista de todo o que Carlyle escribiu e de todo o que se escribiu sobre el, sería van e presuntuoso nun artigo tan curto intentar facer unha análise completa da súa obra. Sería mesmo temerario seleccionar pasaxes dos seus escritos e tratalas como profesións de mera fe política. É por esta razón que adoptamos o outro método, máis directo, de seleccionar ao chou da súa inmensa obra pasaxes que non pretenden estar limitadas polos termos da mera doutrina política, senón que en espírito e en razón son expresións do pensamento nacionalsocialista do que calquera fascista ben podería estar orgulloso.

Se se suxire que a selección se viu prexudicada pola parcialidade, a única resposta é que ningunha persoa responsable acusou nunca a Carlyle de inconsistencia. A filosofía que atopamos nunha páxina, atopámola noutra, e así ata o final do volume. En lugar de asumir que a nosa proposición inicial foi probada para satisfacción do lector, preferiríamos moito máis que buscase a proba por si mesmo no estudo posterior de Thomas Carlyle, cuxa dureza e pureza de pensamento deberían servir de exemplo para aqueles que manteñen o credo de aceiro dunha idade de ferro que, nas palabras de Mosley: "corta a verborrea da ilusión para alcanzar unha nova realidade".

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

William Morris - Nacionalsocialista por Arthur Reade

TA actitude dos socialistas ingleses cara a William Morris causou durante moito tempo sorpresa e decepción entre os seus admiradores. Velaquí un home, un dos máis grandes do século XIX, que no auxe do seu poder descoidou moitos dos seus antigos intereses para unirse ao movemento socialista. Ningún inglés de igual calibre se unira xamais ás súas filas.
E, con todo, nun certo sentido, sempre permaneceu como un estraño no movemento e os seus compañeiros socialistas considérano como tal. A súa grandeza ás veces foi recoñecida con inquietude por eles, prestouse homenaxe ao seu traballo e logros, pero nunca lle deron o seu corazón, nunca o consideraron como un deles e como o seu líder inspirado. Esa posición reservouse para o xudeu alemán Karl Marx.

Este é un feito que arroxa unha luz considerable sobre a vergoña causada pola presenza de Morris entre os socialistas. De feito, estaba de acordo con eles no seu desexo de acabar coa pobreza sórdida e os seus males concomitantes, e en crer que o socialismo, dalgunha forma ou doutra, proporcionaba a saída. Pero a súa perspectiva da vida e a súa visión do socialismo diferían en moitos aspectos vitais das dos "camaradas" e sentía no fondo do seu ser que unha sociedade que se lles recomendase sería unha prisión para el mesmo. Loitou obedientemente con Marx e intentou absorbelo concienzudamente. Incluso tivo os seus momentos de entusiasmo por "O Capital". Pero a longo prazo algo nel, máis forte que o seu eu superficial, rebelouse. Quería unha revolución, si, pero esta sociedade marxista non era o xeito de vida que correspondía á súa visión. Era demasiado mecánica para el, demasiado abstracta, demasiado urbana; demasiado cosmopolita, demasiado pouco inglesa.

Entre a visión da vida de Marx e a de Morris había, de feito, un gran abismo. Marx era un xudeu cosmopolita, Morris era un inglés do sur. Marx era un home de estudo, Morris un home do aire libre e do taller. Marx abrazaba a cidade, Morris sempre soñaba cun campo purgado do "vapor bufante e da carreira de pistón" e cun Londres "pequeno, branco e limpo". Marx era un entusiasta das máquinas, Morris desexaba revivir a artesanía individual que fixera fermosa a Inglaterra. Marx era materialista, con visións dunha organización social mecanizada, Morris era poeta e, como tal, un pouco anarquista. Marx predicaba o odio de clase e a guerra civil. O berro do corazón de Morris era pola compañeirismo. "A compañeirismo é o ceo e a falta de compañeirismo é o inferno: a compañeirismo é a vida e a falta de compañeirismo é a morte! e as accións que facedes na terra, é polo compañeirismo que as facedes".

Morris, entón, por moito que o intentase, nunca foi no fondo un marxista. O cosmopolitismo, xa fose do socialismo internacional ou das finanzas internacionais, era un anatema para el. Non só como soñador de soños naceu fóra de tempo, senón tamén como socialista. Como socialista foi un precursor de algo que aínda estaba no ventre do tempo. As súas afinidades espirituais estaban cun movemento que só xurdiu e se consolidou despois da súa morte. O seu verdadeiro lugar non está entre os marxistas, senón entre os nacionalsocialistas.

Porque Morris era un home de paixóns fortes e ningunha ao longo da súa vida foi máis forte ou constante que a súa paixón por Inglaterra. Con que amor e comprensión escribe sobre a súa aparencia exterior.

A terra é pequena, demasiado pechada nos mares estreitos, ao parecer, para ter moito espazo para incharse ata a inmensidade; non hai grandes ermolos abafadores na súa tristeza, nin

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

grandes soidades de bosques, sen terribles muros de montaña sen pisar: todo é medido, mesturado, variado, deslizándose facilmente dunha cousa a outra; pequenos ríos, pequenas chairas que se inchan, terras altas que cambian rapidamente, todas asediadas por fermosas árbores ordenadas; pequenos outeiros, pequenas montañas, pechadas con muros de camiños de ovellas: nin prisión nin palacio, senón un fogar decente.

O mesmo aprecio afectuoso inflúe nas fermosas descricións da paisaxe inglesa nas introducións, mes a mes, aos relatos de "O paraíso terreal" e é un acompañamento perpetuo dese soño dunha Inglaterra renovada e espertada que é o tema de "Novas de ningún lugar", e dálle tanta cor e brillo a "Un soño de John Ball". O socialismo de Morris, de feito, inspirouse en gran medida no anhelo de salvar ou recuperar os antigos valores ingleses, a gloria da súa arquitectura, a beleza da súa paisaxe, a man de obra individual que facía artesáns mesmo da súa xente máis humilde, o carácter do seu pobo "rústico e de mente pechada, de feito, pero serio, veraz e de hábitos sinxelos". Nun recuncho apartado do Alto Támese, unha vez díxolle a un público de Birmingham que acababa de ver media ducia de «pequenas igrexas de aldea, todas elas unha fermosa obra de arte. Estas son as obras dos pallasos do campo da ribeira do Támese, como nos chamaríades, nada máis grandioso ca iso. Se o mesmo tipo de xente as deseñase e construíse agora, non poderían facer nada mellor que as pequenas capelas inconformistas comúns que se ven esparexidas polos novos barrios. A iso é ao que se corresponden...». E sobre Westminster escribiu que «os autores desta gran epopeia non deixaron nomes tras de si. Porque, de feito, non é obra dun só home, senón da xente do sueste de Inglaterra. Foi obra da vontade inseparable dun corpo de homes, que traballaron, como vivían, porque non podían facer doutro xeito...». Atopar en termos de vida moderna algún equivalente a ese logro, a ese espírito dunha Inglaterra anterior e máis feliz, esta foi a forza motriz detrás do socialismo de Morris.

O seu verdadeiro lugar, entón, está nun socialismo que deixou de ser cosmopolita e se converteu en nacional. E empapado como está na Idade Media, sentiría un interese particular en todos estes aspectos do nacionalsocialismo que lembran os gremios de artesáns medievais. Que o Estado Corporativo basease a cidadanía non só nunha base territorial, senón na pertenza activa a un gran gremio de traballadores, pareceríalle o máis elevado sentido común.

De feito, lamentaría que o artesán individual da Idade Media fose tan amplamente substituído polo enxeñeiro e o técnico. Pero sentiría que, ao recoñecer a importancia dos traballadores organizados como tales, o Estado Corporativo inspirouse na idea correcta.
Demasiado tempo levaba a política divorciada das necesidades e desexos do home común e deixándoa nas mans especializadas deses avogados, canallas adiantados e desaprobadores cuxos monopolios a poboación enfadada en "O soño de John Ball" está tan ansiosa por desfacerse. En "Noticias de ningún lugar" as Cámaras do Parlamento son simplemente unha reliquia interesante. Inglaterra está gobernada por e para os ingleses e deixou de ser o peón dos intereses financeiros que hoxe manipulan a política dos seus partidos en Westminster.

Outra característica do nacionalsocialismo que tería a aprobación incondicional de Morris é a súa insistencia na importancia fundamental da agricultura. Morris, como os nacionalsocialistas de hoxe, concibía unha comunidade feliz non en termos de grandes cidades, senón dunha sociedade principalmente agrícola. A terra é para el unha paixón. «A terra, o seu crecemento e a súa vida! Se puidese dicir ou mostrar canto a amo!».

Pero non só como algo sobre o que escribir poemas. Tamén como algo para cultivar e nutrir unha raza forte. Unha das vistas máis fermosas do mundo para Morris eran "as verdes hectáreas co crecemento comezado" e nunha das súas cartas fala de agosto, coa súa colleita dourada.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

campos, como o mellor de todos os meses para ver a campiña inglesa. “News from Nowhere” ten unha deliciosa viñeta dos segadores de herba traballando no val do Támese, todos vestidos alegremente de xeito que o prado parecía un xigantesco canteiro de tulipas. “Todas as mans traballaban deliberadamente pero ben e constantemente, aínda que eran tan ruidosas con conversas alegres como un souto de estorniños de outono”. O país deixara de ser menosprezado, de ser descoidado, de ser aburrido. Noutro lugar, escribe: “Quero que a cidade estea impregnada da beleza do país, e o país da intelixencia e a vida vívida da cidade”.

Morris, de feito, tería subscrito con entusiasmo toda a doutrina que se coñece como autarquía económica. Comprendeu o romanticismo e a utilidade do comercio e imaxinou, debaixo da antiga Ponte de Londres, as ondas verdes lambendo.

> "Unhas poucas quillas que levan varas levantinas,
> cortadas da madeira de teixo no outeiro queimado, e
> xerras afiadas que mans gregas traballaron para encher, e
> atesouraban escasas especias dalgún mar lonxano, tea
> de ouro de Florencia e tapicería de Ypres, e tea
> de Bruxas e barrís de Guiena."

Certas cousas fermosas e raras deben adquirirse necesariamente a través do comercio. Sen a doutrina económica moderna de vivir das exportacións, de sacrificalo todo por "unha balanza comercial favorable", non sentía máis que desprezo. O fundamento e o segredo dunha vida feliz residían para el en producir cousas a partir do propio solo. Unha expresión clásica deste sentimento atópase na súa descrición da vida dos homes de Burgdale nesa nobre novela romántica "As raíces das montañas". En "Novas de ningún lugar", Inglaterra emancipouse da súa dependencia dun inmenso comercio exterior e atopou a felicidade e unha abundancia substancial a partir dos seus propios recursos.

Outro vínculo entre o nacionalsocialismo e Morris atópase na filosofía do primeiro, *Kraft durch Freude* (Forza a través da alegría). Isto coincide estreitamente coa ensinanza de Morris sobre a alegría no traballo. Gran parte da propaganda socialista ordinaria preocúpase por representar o traballo como unha maldición. Isto está a quilómetros de Morris. «Intentei pensar que me pasaría», escribe, «se me prohibisen o meu traballo diario ordinario; e sabía que morrería de desesperación e cansazo». Pero sostiña que «ningún traballo que non se poida facer con pracer ao facelo paga a pena facelo», e esforzouse a través do seu socialismo por garantir que todos os seus compañeiros de traballo tamén estivesen en condicións de elixir o traballo que lles gustaba e amalo como el. Sobre os pallasos do campo da ribeira do Támese xa mencionados, escribiu: «Houbo un tempo no que todos os que facían algo facían unha obra de arte ademais dunha peza útil de mercadoría, e iso dáballes 'pracer facelo'. Sexa o que sexa o que dubide, non teño ningunha dúbida diso». E referíndose á actualidade, di: «Nun estado de sociedade debidamente ordenado, todo home disposto a traballar debería ter garantido: primeiro, un traballo honorable e axeitado; segundo, unha casa saudable e fermosa; terceiro, lecer completo para o descanso da mente e do corpo». Que lonxe estamos diso hoxe! Mirando por unha xanela en Hammersmith, escoita os «berros e alaridos e toda a degradación lanzada sobre a gloriosa lingua de Shakespeare e Milton» e ve «as figuras e rostros brutais e imprudentes pasar». «Sei polos meus propios sentimentos e desexos o que queren estes homes, o que os salvaría desta profundidade de salvaxismo: un emprego que fomente o seu respecto por si mesmos e gañe os eloxios e a simpatía dos seus semellantes, e vivendas ás que poidan chegar con pracer, contornas que os tranquilicen e eleven; traballo razoable, descanso razoable». Non cre na especialización excesiva: un home debería ser capaz de dedicarse a moitas cousas diferentes. E o pracer pódese atopar no esforzo e na tensión, así como no traballo máis delicado e refinado. «Novas de ningún lugar» contén unha animada...

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

descrición dun grupo de homes arranxando camiños con enerxía e do seu pracer niso, e unha palabra de pesar porque o traballo duro está a escasear nestes tempos utópicos.

Outro punto de contacto entre Morris e o nacionalsocialismo é o seu apaixonado desexo de que un pobo volva ás súas propias raíces. De principio a fin foi un gran norteeuropeo. Podería ter discutido coa insistencia de Hitler na raza, por considerala excesiva, pero detestaba o cosmopolitismo que producía esa insistencia e era profundamente nórdico de corazón. Aínda que amaba todos os elementos que inflúen na formación do carácter e a historia ingleses, sentía un afecto especial por aqueles que son do norte. Así, mentres que como contador de historias facía plena xustiza ás raíces clásicas e celtas das que tamén extraemos o noso sangue e forza, volvendo contar as súas sagas con entusiasmo cariñoso, é arredor da saga do norte onde xorden os seus maiores entusiasmos, e especialmente esa saga islandesa da que escribiu de forma tan crua e conmovedora en "Poemas polo camiño". Os seus escritores descoñecidos atoparan "o feitizo polo cal se derreteu a néboa do medo" e a eles Morris recorreu nas tensións da súa propia vida, e puido dicir en retrospectiva: "Ben, axudástesme na miña necesidade". Que os homes non coñecesen estas historias causáballe dor física e, ao recontalas no seu "Sigurd o Völsung", deixou escapar sen descanso toda a medida das súas forzas. Visitou Islandia dúas veces e chegou a considerala unha especie de Terra Santa da nosa raza.

A nosa debilitada Inglaterra de hoxe podería respirar con vantaxe ese aire tónico e inspirador.

Mesmo cunha ollada tan breve, é evidente que as afinidades de Morris co nacionalsocialismo son do máis rechamante carácter. Non é difícil imaxinar as súas probables críticas.
Foi un gran poeta e no poeta sempre hai algo de anarquista. O que menos lle atraía do nacionalsocialismo era a gran presión que adoita impor sobre o Estado. Ao facelo, os nacionalsocialistas ben poderían ter razón; polo menos é certo que durante un período de gran crise e transición, cando se crean e proban novas formas, un mando unificado forte é esencial para a supervivencia. Pero sempre existe o perigo de que unha organización altamente centralizada, por ser un medio necesario para a saúde social en tempos de estrés, poida persistir e converterse nun fin en si mesma, en tempos nos que se require unha maior liberdade. O nacionalsocialismo pode afrontar ese perigo se e cando xurda. Mentres tanto, non é malo que un precursor tan robusto como William Morris lle lembre que, en igualdade de condicións, o nacionalsocialismo, unha vez que as novas formas que creou estean sólidamente establecidas e consolidadas, debería ter como obxectivo unha menor interferencia do Estado en lugar dunha maior.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

O mito xudeu de "Scepticus"

Unha Na Reunión Anual da Asociación Británica en Nottingham, en setembro de 1936, o Sr. H.G. Wells dixo a verdade histórica con respecto ao papel desempeñado polos xudeus no pensamento relixioso, que el afirmaba que fora moi esaxerado. Cando o Sr. Wells pronunciou o seu discurso, xudeus de todas as posicións sociais saíron a responder e conseguiron que moitas figuras públicas xentís repudiasen as opinións do Sr. Wells. O principal argumento xudeu nas súas respostas foi, como foi desde o principio, que os profetas hebreos ensinaron o monoteísmo á humanidade.

O gran problema é se esta afirmación hebrea pode establecerse á luz de documentos cuneiformes e autores clásicos, coincidindo ambos co período das orixes hebreas e o Reino Xudeu en Palestina.

Resulta extraordinario que todas as fontes mencionadas anteriormente demostren exactamente o contrario desas afirmacións.

Os documentos exipcios do Imperio Medio (1750-1350 *a. C.)* baixo os dous Amenhoteps mostran sen dúbida que arredor do ano 1400 *a. C.* Akhenatón e a súa corte levaron a cabo unha revolución relixiosa ao introducir o monoteísmo como relixión do Estado. Os feitos descríbense coidadosamente na Historia Antiga de Cambridge.

A evidencia do historiador latino Xustino de que a orixe dos xudeus era de Damasco está agora máis que confirmada polas cartas de Tell-Amarna. Esta correspondencia demostra que durante moitos séculos Canaán foi unha mera provincia fronteiriza exipcia cuxa posesión foi frecuentemente disputada polos hititas. A lingua da correspondencia foi o babilonio.

Estas cartas de Tell-Amarna vense aínda máis ilustradas polos arquivos hititas de Boghaz-Keuy. Ambos mencionan unha clase de pobo chamada *Habiru,* unha clase de escravos. Os estudosos de orixe xudía de todos os países negan que os *Habiru* teñan nada que ver cos hebreos. Hai detalles interesantes nas cartas de Tell-Amarna. Seis cartas dirixidas ao faraón de Exipto son dun tal *Abdi-hiba,* o gobernador de Urusalim (Xerusalén). Creo que este Abdi-hiba é a transcrición exipcia do propio nome Abraham, en calquera caso natural de Siria, mentres que o Antigo Testamento trae a Abraham da Ur dos Caldeos. Abdi-hiba é presionado polos Habiru (arredor do ano 1400 a. C.). Carta tras carta, solicita axuda militar a Exipto. «Ao Rei, meu señor, meu Sol. Abdi-hiba, o teu servo, aos pés do rei, meu señor, sete e sete veces caio. É unha calumnia o que alegan contra min. Velaquí que non son un príncipe... Velaquí que nin o meu pai nin a miña nai me estableceron neste lugar; o brazo do poderoso rei fixo que entrase na casa do meu pai».

...

Noutra carta pedindo axuda, escríbelle ao faraón: «os habiru están a capturar as fortalezas do rei... todas pereceron. Que o rei, meu señor, envíe axuda ao seu país».

O Antigo Testamento descoñece ningún destes feitos nin os posteriores, nada da gran guerra mundial librada entre Ramsés II (1292-1225 a. C.) e os hititas de Cades, onde todos os estados organizados da época se uniran a un ou outro de dous belixerantes.

Non hai nin unha palabra sobre o rei David ou Salomón de ningunha fonte, agás a tradición oral

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

do Antigo Testamento escrito moitos séculos despois, probablemente durante o cativerio en Babilonia, é dicir, despois do 585 a. C. O feito de que non haxa mención deles en ningunha fonte non exclúe necesariamente a posibilidade da súa existencia e a verdade aproximada da historia; máis aínda, tendo en conta que o país máis interesado en Siria e Palestina, Asiria, estaba entón en eclipse, é dicir, arredor do 1000 a. C.

A seguinte evidencia cuneiforme suscita as preguntas sobre as orixes de Jahur-Xehová. A tradición do Antigo Testamento sobre a orixe xudía do nome é ben coñecida. Mais as inscricións arameas atopadas en Zinjirli (val medio do Éufrates) mostran claramente que no momento da invasión de Tiglat-Pileser III (740 a. C.) da terra de Sam'al, había un pequeno reino independente de Y'di que é realmente Yaudi. Esta dinastía de Y'di foi aparentemente fundada no século VIII a. C. por KrL; a quen sucedeu Parra I, que deixou unha inscrición ao seu deus Hadad. Polo tanto, o rei Azrian de Yaudi, que foi identificado con Azarías de Xudá (2 Reis, xv.) ata o descubrimento desta inscrición aramea, resulta pertencer a unha dinastía eufratesa media. Esta revelación tamén creou unha gran perturbación na historia do Antigo Testamento.

Ao longo do período do poder militar de Asiria, desde Assurnatsirpal II (884-860 a. C.) ata o final de Asiria (612 a. C.), os asirios mencionan un rei de Samaria e un de Xudá. É estraño que non se mencionen Israel e Canaán. Eran pequenos principados sempre tributarios de Asiria, así como do reino máis próximo de Damasco. Durante os seus 35 anos de poder, Shabuanassar III (859-824 a. C.) invadiu Siria e Palestina catorce veces. Menciona polo menos cinco invasións durante as cales levou xente de Palestina a Asiria. Tiglat-Pileser IV (745-728 a. C.), Sargón II (722-705 a. C.), Sanherib (705-682 a. C.), Azarhadón, etc., todos á súa vez invadiron e devastaron Siria e Palestina, cada unha delas varias veces, e levaron xente a Asiria e Babilonia. Do mesmo xeito que Amenhotep IV de Exipto, Zoroastro levaba cantando himnos ao Sol e a Ahuramazda, a forma máis pura de monoteísmo desde comezos do século VIII a.C.

O único deus Ahuramazda, fonte da bondade e da pureza, sobreviviu mesmo despois —e probablemente grazas a— o martirio do propio Zoroastro. A proba diso é que os aqueménidos (desde o ano 548 a. C. en diante) adoptaron a Ahuramazda como o seu único deus. Agora pódese demostrar que Zoroastro viviu na primeira metade do século VIII a. C. Os pobos de Siria e Palestina esparexidos por todo o Imperio Asirio durante as deportacións non descoñecerían por completo a doutrina monoteísta de Zoroastro.

O Antigo Testamento di que Nabu-kudur-utsuri (Nabukednezer do Antigo Testamento), o rei de Babilonia, levou o pobo xudeu ao cativerio (arredor do ano 555 a. C.). Non hai rexistro diso nos textos babilonios. Pero supoñendo que sexa certo, como é o máis probable, os cativos xudeus en Babilonia, despois da destrución do templo de Xerusalén en particular, estarían naturalmente inclinados a unha reflexión máis profunda. A relixión zoroastriana debeu ser bastante prevalente alí.
Existe unha proba de que a Asia Occidental foi profundamente conmovida pola caída total de Asiria (612-606 a. C.) e o auxe das razas arias, todas elas máis ou menos adoradoras de Zoroastro. A idea dun único deus debeu penetrar mesmo entre un pobo tan conservador como os babilonios. Nabunaid (553-538 a. C.), o último rei de Babilonia, consciente da crecente marea, intentou evitar o perigo.
Baixo un pretexto ou outro, reuniu na capital todos os ídolos das diferentes cidades babilónicas e as imaxes dos deuses locais. Esa acción causou un inmenso descontento entre os sacerdotes locais e o gran número de seus seguidores. Esta é probablemente unha das razóns polas que o exército babilonio non opuxo resistencia cando Ciro entrou discretamente na cidade (538 a. C.) e puxo fin ao Imperio babilonio.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

A tradición do Antigo Testamento di que Ciro liberou os cativos xudeus. Penso que o persa despreocupado non se preocupaba en absoluto pola xente da cidade, sempre que recibise o tributo. A miña opinión é que o monoteísmo xudeu foi levado a Palestina polos cativos de Babilonia. Unha revisión crítica de Esdras 1 e outros capítulos das Crónicas son susceptibles de tal interpretación. Unha conciencia racial creceu entre os xudeus, se é que algunha vez houbo antes da gran dispersión do ano 71 d. C., como consecuencia do cativerio en Babilonia. A experiencia demostrara que demasiados deuses non salvaran á humanidade. Había máis probabilidade de redención mediante a adoración dun só deus todopoderoso.

Desconcertou moito aos estudosos que durante todo o período helenístico, o medio de comunicación común entre os xudeus fose o grego. Por suposto, existían o Sanedrín e os sacerdocios. A fala principal entre os nativos semíticos parece ser unha lingua vernácula do arameo. Non se pode determinar se os sacerdotes xudeus falaban hebreo entre eles.

Sen dúbida, Cicerón é o estadista máis intelixente e xusto da República Romana. Nun mundo de corrupción e licenza absolutas, está só con Catón, contra quen non se alegou ningunha acusación de suborno ou mala conduta. Os seus escritos proban o alcance das súas facultades intelectuais e o seu razoamento. Entre centos de cónsules e pretores, é o único cónsul que regresou de Cilicia cun historial honorable. Cicerón é un exaltado pensador político, xusto e honesto. É moi obxectivo con respecto ás nacións estranxeiras. Escribiu sobre a lixeireza dos gregos, sobre a servidume dos lidios, pero nunca chamou a ningún deles inimigo de Roma. Só aos xudeus chama unha e outra vez "os nosos inimigos". *Sequitur auri ilia invidia Iudaei.*

O seguinte é a acusación sobre o ouro xudeu... *Cum aurum Iudaeorum nomine quotannis ex Italia* et ex omnibus nostris provinciis Hierosolymam exportari soleret.-En canto ao ouro que foron exportados a Xerusalén polos xudeus de Italia e de todas as nosas provincias. . . . . *Huic autem barbarae superstitioni resistere severibatis, multitudineum Iudaeorum flag-rantem non numquam in contionibus prae re publica contemnere gravitatis summae fuit.—Pero* resistir a esta bárbara superstición era un acto de dignidade, condenar á multitude de xudeus un acto de maior sabedoría, cando a miúdo tiñan o interese máis sabio, cando a maioría dos xudeus tiñan interese na defensa. da República.

. . *Non enim credo religionem et Iudaeorum et hostium impedimenta.—O* credo relixioso dos xudeus, os nosos inimigos, non era un obstáculo. . . etc., etc.

Esta oración de Cicerón é probablemente unha das pezas máis fermosas e patrióticas en latín; porén, durante os últimos cincuenta anos non houbo ningunha edición escolar dela para as escolas públicas e universidades deste país, por razóns obvias. Tampouco houbo ningunha edición das *Historias,* de Tácito, pola mesma razón. Tácito (Annalium.il.85) menciona que baixo o emperador Tiberio o Senado emitiu un decreto que prohibía o culto exipcio e xudeu e expulsaba a 4.000 libertos xudeus de Roma a Sardeña, e os restantes a abandonar Roma inmediatamente.

Tácito afirma nunha pasaxe que no período de maior éxito do reino xudeu (o século a. C. e ata a destrución de Xerusalén por Tito no ano 70 d. C.), os xudeus adoraban unha cabeza de burro no seu templo (Tácito: Historiarum V. 2-5).

Horacio e Xuvenal teñen moitas outras cousas que dicir sobre eles. Constantino, chamado o Grande, cometeu o horror de permitir a canonización do Antigo Testamento no primeiro Concilio de Nicea no ano 325 d.C. Durante aproximadamente unha ou dúas xeracións, os xudeus fixéronse moi populares en toda a cristiandade como fillos de profetas. Pero apenas pasou un século (é dicir, desde principios do século V) antes de que masas deles recibisen a orde de abandonar Constantinopla e Alexandría.

Non cabe dúbida de que, co obxectivo de vingarse da "cristiandade", os xudeus

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

xogou un papel considerable na organización do movemento do islam. Con todo, é moi curioso que, a pesar dos servizos prestados polos xudeus, os primeiros califas arruinaron un fanatismo temible sobre eles.
Como “pobos do Libro”, os árabes nunca obrigaron os cristiáns a adoptar o islam, agás mediante unha invitación formal. Pero ata os califas abasidas (ano 850 d.C.), o islam non recoñeceu os xudeus como monoteístas.
Comunidades enteiras de xudeus nas zonas do Levante foron obrigadas á conversión, e os homes foron levados ás primeiras filas dos exércitos do islam.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

O mundo musulmán e Palestina, de A. Yusuf Ali

PA política británica en Palestina durante a postguerra foi unha chaga persistente nas relacións entre Gran Bretaña e o mundo musulmán. Os malentendidos que creou xa eran bastante graves na década de 1920; na de 1930, a tensión que xerou foi tan tremenda que existe o perigo dunha explosión. E neste ano de graza de 1938, a situación mundial deteriorouse tan rapidamente que ninguén pode permitirse o luxo de ignorar a Palestina como un factor importante para a paz futura do mundo. As autoridades británicas déronse conta, dun xeito vago, da súa situación imposible e, en dous anos, enviaron dúas comisións para axudalas a resolver o problema. O que non se decataron é da forza do sentimento musulmán e dos fundamentos inexpugnables nos que se basea ese sentimento.

Non é certo que só os países árabes estean interesados na cuestión. Todas as semanas, os xornais da India traen novas de reunións en varios centros do país expresando simpatía cos árabes e pedíndolle a Gran Bretaña que cambie a súa política en Palestina.

Non só os musulmáns, senón tamén os hindús están interesados na cuestión. Observouse máis dun Día de Palestina, no que se pronunciaron discursos contundentes. Suxeriuse a Hijrat (exilio voluntario) e a falta de cooperación co Goberno como medios para exercer presión sobre as autoridades. Os musulmáns de Xava baixo soberanía neerlandesa mostraron o mesmo gran interese e causaron moita vergoña ao seu Goberno. Nas colonias musulmás francesas, o sentimento palestino súmase materialmente aos problemas moi complicados aos que se ten que enfrontar a política colonial francesa. E é natural que nos propios países árabes o sentimento de simpatía cos seus irmáns árabes e de indignación contra a represión e a inxustiza que se practican en Palestina atope unha forte expresión.

O príncipe Saiful Islam do Iemen, coa súa delegación de coroación en 1937, expresou publicamente os seus profundos sentimentos e os do seu pobo en reunións en Londres. Falando nunha recepción á que asistiron varios membros do corpo diplomático, dixo: «Todos os musulmáns do mundo simpatizan cos árabes de Palestina e non descansarán ata que a cuestión de Palestina sexa resolta sen prexuízo dos dereitos civís dos árabes». E o Iemen non gardou silencio desde entón, senón que fixo varios esforzos para suxerir unha solución.

Iraq foi aínda máis insistente. O actual primeiro ministro de Iraq fixo declaracións que foron criticadas nalgúns círculos como "indiscrecións flagrantes". Se eran indiscrecións, polo menos estaban inspiradas por unha xenuína ansiedade de que a opinión británica non fose enganada e cometa máis erros en Palestina. Crese que a súa recente visita (no outono de 1938) a Londres tivo como obxectivo principal presentar unha solución razoable á cuestión palestina e foi en resposta ao forte sentimento sobre a cuestión que existe entre o seu propio pobo en Bagdad. Transxordania, como veciña e, nalgúns aspectos, parte da mesma área xeográfica, está, por suposto, intimamente interesada. O rei Abdul Aziz Ibn-Saud, de Arabia Saudita, mantivo ata o de agora un silencio diplomático, pero os seus súbditos, o ardente Ikwan, están quizais entre os grupos árabes máis importantes que están a observar os acontecementos en Palestina con máis que un interese platónico.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Siria está nos albores da súa nova liberdade como Estado árabe soberano, e a visión árabe de Palestina non é en ningún lugar un tema máis vivo que en Damasco. Historica e xeograficamente, Palestina forma parte de Siria e a rebelión palestina conta coa máis sincera simpatía e apoio na nacente república siria. O Gran Muftí de Xerusalén é un refuxiado nun dos estados constituíntes de Siria: Damasco foi e é un dos centros máis importantes de apoio á causa árabe palestina. Celebráronse máis dun congreso musulmán internacional en Bludan (preto de Damasco). O último destes congresos celebrouse no Cairo en outubro de 1938. Asistiron membros musulmáns das lexislaturas de varios países. Comprometeuse coa defensa de Palestina, o establecemento dun goberno nacional no país e o abandono da impracticable idea dun fogar nacional xudeu en Palestina. Unha reunión internacional de mulleres partidarias da causa árabe en Palestina celebrouse no Cairo baixo a presidencia da Sra. Sharawy, inmediatamente despois do congreso parlamentario. Os exipcios, tanto o pobo como os seus líderes relixiosos e parlamentarios, apoian a causa sen reservas. E Exipto é o foco intelectual do mundo arabófono.

Así, temos practicamente a voz unánime do mundo musulmán á hora de resistir as ambicións xudías en Palestina. Os cristiáns dos países árabes tamén están totalmente de acordo cos seus irmáns musulmáns neste asunto. Non é unha esaxeración dicir que todo o Próximo Oriente está abraiado por esta cuestión e que todo o mundo musulmán simpatiza e coopera.

Estes Estados están a gañar poder e importancia gradualmente. A súa ambición é formar un *bloque* compacto e negociáronse varios tratados para promover este obxectivo. Irán e Turquía uníronse a algúns destes tratados. Vale a pena alienar elementos tan importantes da poboación de Asia Occidental e África do Norte para levar a cabo a Declaración Balfour, que en si mesma era incompatible coas promesas feitas aos árabes? De feito, se se queren cumprir as demandas xudías, infrinxirían unha parte esencial da propia Declaración Balfour, xa que a carta do Sr. Balfour a Lord Rothschild, publicada o 2 de novembro de 1917, contiña as palabras en cursiva a continuación:

> *"Vemos con favor o establecemento en Palestina dun Fogar Nacional para o pobo xudeu e faremos todo o posible para facilitar este obxectivo,* entendendo claramente que non se fará nada que poida 'prexudicar os dereitos civís e relixiosos das comunidades non xudías existentes en Palestina'".

A Declaración era ambigua e incompatible coa boa fe británica cara aos árabes. Demostrouse que non funciona na práctica e causou moito dano ao prestixio británico no mundo musulmán. É unha chaga persistente na política mundial no momento actual e é probable que sexa unha causa frutífera de moita perturbación e inquietude no futuro. Os inimigos de Inglaterra están a atopar alí un campo prometedor para a súa propaganda e non é probable que perdan as súas oportunidades nun momento de crise ou perigo. Seguramente, unha opinión intelixente e ben instruída pronunciaríase firmemente en contra dunha política tan absurda.

Ata o de agora só consideramos cuestións de política. Examinemos o asunto como unha cuestión de xustiza. Xerusalén e Terra Santa non só son sagradas para os xudeus; son aínda máis sagradas para os cristiáns e os musulmáns. O evento central na fundación do cristianismo tivo lugar nesa terra. O *Urasjid al-Aqsa* menciónase expresamente como un lugar sagrado no Corán (xvii. 1, 5 e 7). Durante 1868 anos, desde a destrución do Templo por Tito no ano 70 *d.C.,* os xudeus foron expulsados do país. Durante 2500 anos (desde o cativerio babilónico)

Os xudeus non tiveron o poder supremo no país. Durante os seis séculos aproximadamente (desde a época de Xosué, 1254 a. C., ata a captura de Xerusalén por Nabucodonosor, 587 *a. C.)* intentaron gobernar un pobo mixto

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

poboación, pero estaban divididos entre eles mesmos. O seu poder real apenas durou dúas xeracións, é dicir: nos reinados de David e Salomón (1055 a 977 *a. C.).* En ningún momento constituíron unha maioría na poboación, que estaba composta por filisteos (dos que se chama Palestina) e varias tribos árabes, como edomitas, amalequitas, moabitas, etc. Os xudeus só estiveron na terra a trompicóns e só como minoría.

É xusto, nestas circunstancias, falar de Palestina como terra de xudeus? É máis correcto afirmala como unha parte da Jazirat-ut Arab, a illa árabe case pechada polo Mediterráneo, o Mar Vermello, o Mar Arábigo, o Golfo Pérsico e o val do Éufrates e o Tigris.
Economicamente, Arabia, se algunha vez chega a ser autónoma, só pode sustentarse coas extensións de terras costeiras fértiles que rodean os seus desertos areosos. Xuristicamente, o Mandato que Gran Bretaña ten sobre Palestina non converte a Palestina en territorio británico nin autoriza a Gran Bretaña a dispor da terra como lle plaza. É administradora dunha "nación independente" e a súa función é "prestar asesoramento e asistencia administrativa", non ceder parte do seu territorio a estranxeiros nin gardalo para si mesma. O Pacto da Sociedade de Nacións (Art. 22) di con referencia a Palestina e Siria: "Certas comunidades que antes pertencían ao Imperio Turco alcanzaron unha fase de desenvolvemento na que a súa existencia como nacións independentes pode ser recoñecida provisionalmente, suxeita á prestación de asesoramento e asistencia administrativa por parte dun mandatario ata que poidan valerse por si mesmas. Os desexos destas comunidades deben ser unha consideración principal na selección do mandatario".

O desexo unánime da maioría da poboación orixinal de Palestina, é dicir, case toda agás o elemento estranxeiro introducido recentemente, é que sexan declarados unha nación soberana e independente. Someteronse a enormes sacrificios e derramaron o seu sangue libremente loitando por ese obxectivo. Polo tanto, o único camiño honorable que lle queda a Gran Bretaña é:

Abandonar o mandato;

Entregar o territorio ao pobo como unha nación soberana, cunha constitución elaborada por a propia xente;

Prohibir calquera futura inmigración xudía;

Facer un tratado co novo Estado para a protección razoable da minoría xudía que elixa seguir sendo membros leais do Estado e obedecer as súas leis, con as salvagardas para a autonomía local que se poidan acordar, baseándose no principio de que *factum vale quod fieri non debuit;*

Permitir a libre elección de retirada a aqueles que non desexen ser incorporados no Estado.

Algún acordo deste tipo contribuirá á paz e ao desenvolvemento futuros e, por fin, fará xustiza aos árabes acosados. Este sería un dos últimos actos flagrantes de inxustiza cometidos polo Tratado de Versalles que se remediarían segundo os principios de equidade, boa conciencia e unha concesión razoable aos feitos reais da situación.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Fascismo e dialéctica por A. Raven Thomson

TO progreso ininterrompido do fascismo en Europa semella indicar a existencia dun novo proceso histórico, que non se pode negar, senón que avanza cara á súa inevitable conclusión.
Os marxistas, que crían herdar do profeta Carlos unha explicación perfecta do progreso histórico, agora non saben explicar este revés inesperado, que causa estragos no seu plan estratéxico no preciso momento en que a vitoria parecía estar ao alcance do proletariado. Está moi ben chamar ao fascismo "a expresión organizada da determinación dos capitalistas de non deterse ante nada para manterse no poder", como fai o Sr. John Strachey; pero isto non explica a maneira arrogante na que os líderes fascistas tratan aos maiores capitalistas, nin a súa completa subordinación da liberdade financeira ao benestar nacional.

Examinemos o sistema marxista, "A interpretación materialista da historia", para ver onde fallou. Primeiro de todo, temos que volver a Hegel, xa que, como comentou Lenin, "Marx é inintelixible sen Hegel". Agora ben, Hegel non era certamente materialista; todo o contrario, era idealista. Cría que o universo era todo espírito, ou máis correctamente, todo "idea". Isto non lle atraía ao xudeu Karl Marx; pero na súa explicación dos fenómenos, Hegel inventou un sistema chamado "A dialéctica" que tivo unha inmensa atracción para a mente sutil de Marx.

O concepto de Hegel do "Universo" foi un esforzo estupendo do intelecto humano, quizais o maior logro mental da humanidade. Viu un espectáculo impresionante dunha "idea" que o abarca todo, involucrada nun proceso interminable de autocoñecemento. Neste proceso, todos os fenómenos, incluída a propia existencia da humanidade, eran pezas dunha vasta e complicada "dialéctica" ou argumento, mediante o cal a "idea" disputaba consigo mesma na procura da verdade última, ou máis correctamente, do "autocoñecemento". Concibiu o proceso como a postulación repetida dalgunha "tese" ou aspecto da verdade, do mesmo xeito que un científico postula unha teoría para explicar feitos químicos ou físicos.
Entón, como esta tese non abarcaba, de feito, a verdade completa, extorsionaría unha "antítese" ou concepto oposto, que logo se enfrontaría a unha loita "dialéctica" coa suposición incompleta da "tese". Do mesmo xeito que os opoñentes a unha teoría científica reunirán os argumentos en contra dela.

Finalmente, desta dialéctica xurdiría unha "síntese", incluíndo aspectos tanto da tese como da antítese nunha apreciación máis próxima da verdade. Como esta síntese formaría entón unha tese nova, pero aínda incompleta, provocaría unha nova loita dialéctica, unha nova síntese, etc., nunha procura progresiva do coñecemento último. De novo, o paralelismo co progreso da investigación científica é estreito. Moi naturalmente, Hegel tiña ao home, e especialmente ao estado organizado e civilizado, na máis alta estima, como o instrumento máis avanzado na perfección dialéctica da idea. Esta é a orixe da opinión bastante errónea de que Hegel defendía a adoración do Estado. En realidade, Hegel era un panteísta; quizais o monoteísta máis intenso xamais coñecido pola humanidade.

MARX E A DIALÉCTICA

Marx tiña pouca da capacidade intelectual de Hegel, cuxo sistema só se describe da forma máis rudimentaria

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

forma anterior, pero centrouse no proceso dialéctico como explicación e xustificación da loita de clases. Compartindo a estima de Hegel polo home e o estado organizado, Marx estaba particularmente interesado no desenvolvemento da sociedade baixo o proceso dialéctico. Vendo a sociedade como un instrumento de produción, non como Hegel como un instrumento de coñecemento, consideraba os "traballadores" como o único sector da sociedade con dereito a respecto e condenaba a imperfección dunha sociedade que daba poder e prestixio a parasitos e non produtores.

A "Interpretación Materialista da Historia" marxista baséase na loita dialéctica entre as clases da sociedade co obxectivo final da perfección da sociedade sen clases na que todos "traballarán", é dicir, todos participarán no proceso de produción. Aínda que este esquema marxista está moi lonxe do sublime concepto universal da filosofía hegeliana, non pode deixar de reclamar a consideración comprensiva de todos os realistas que rexeitan tanto o idealismo como o materialismo como filosofías completas da existencia. Podemos non compartir o prexuízo marxista a favor dos produtores materiais e aínda podemos manter un lugar de honra para os buscadores da Verdade, xa sexa a través da Arte, a Ciencia ou a Relixión, pero rebelámonos contra a dominación da sociedade por calquera clase sectorial, especialmente se esa clase non contribúe nin ao coñecemento da Verdade nin á produción de Riqueza.

CIVILIZACIÓN EN DESDOBRO

Sexa cal sexa a nosa visión da verdade última da filosofía hegeliana, non se pode negar que a "Tríade" hegeliana de tese, antítese e síntese forma un ritmo fundamental da existencia tanto na natureza como na sociedade. Desde a combinación do protón e o electrón para formar un átomo ata a combinación do home e a muller para formar unha familia, atópase a mesma base tríadica fundamental. Na sociedade, a mesma lei aplícase nun proceso dinámico continuo, que Marx sostiña, sen dúbida con razón, que remataría na sociedade sen clases perfecta. Tracemos este proceso a través do desenvolvemento da civilización europea.

A Europa moderna ten a súa orixe remota no impacto das hordas bárbaras sobre o Imperio Romano. Que exemplo máis perfecto do proceso dialéctico podería darse? A tese da civilización romana, artificial, materialista e decadente, foi desafiada pola súa antítese, a barbarie xermánica, natural, idealista e viril. O resultado foi unha síntese case perfecta, despois dunha amarga loita dialéctica de conquista, reconquista, escravitude e vandalismo, cando o sistema feudal se ergueu sobre as ruínas de Roma, liderado por líderes bárbaros que, non obstante, aínda ostentaban os títulos tradicionais da Roma Imperial, dux (duque), comes (conde), imperator (emperador) e así sucesivamente, gobernando sobre viláns, pero recentemente liberados do servizo ás vilas romanas.

Este sistema feudal baseábase enteiramente no poder militar de protección mediante a espada a cambio do servizo militar ao señor supremo. De xeito moi natural, nun proceso dialéctico (completamente ignorado por Marx), o poder militar provocou o seu completo poder antítese-espiritual. O poder do barón feudal foi desafiado polo poder do sacerdote, e a Idade Media resoou coa gran loita entre a Igrexa e o Estado; culminando na rivalidade entre o Papa e o Emperador que rematou en Canossa co triunfo do Papado, e a asombrosa síntese de poder militar e espiritual nas Cruzadas.

Non obstante, a supremacía papal, centralizada en Italia, volveuse intolerable para a nobreza provincial, que finalmente quebrou o poder de Roma na Reforma e fundou os estados independentes de Europa, rompendo a unidade previa da cristiandade. Seguiu outra síntese cando nobres e clero se uniron ao servizo da monarquía absoluta. Importa pouco se

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Isto conseguiuse mediante os métodos despiadados de Henrique VIII ou a finura de Luís XIV, que converteu a un cardeal no seu principal ministro de estado: tanto nas nacións protestantes como nas católicas, a síntese da monarquía puxo fin á loita dialéctica entre o poder temporal e o espiritual.

Non obstante, a monarquía non era máis que o escudo e a xustificación do privilexio de nacemento e do clero, ese privilexio aristocrático que Karl Marx denomina erroneamente "feudal". É agora, por fin, cando emerxemos no curto período da historia que só interesa aos marxistas, o período no que os motivos materialistas comezan a dominar sobre os motivos idealistas e a dominación de clase comeza a sentirse. Inevitablemente, a xente común resentíase e rebelouse contra as pretensións aristocráticas, e a Gran Rebelión, a Revolución Francesa, o "ano tolo" de 1848, foron meros incidentes nunha vasta loita dialéctica que rematou co derrocamento da aristocracia. Con todo, a lóxica implacable da síntese só acabou cun privilexio para comezar outro, aínda peor que antes. Os burgueses orgullosos do diñeiro substituíron a aristocracia terratenente. O privilexio de nacemento deu paso ao privilexio da riqueza.

A aristocracia deu paso á plutocracia.

CAPITALISMO

Así xurdiu o capitalismo e a nova dialéctica da loita de clases entre os propietarios privilexiados da propiedade e o proletariado desposuído de traballadores e campesiños que empuñaban a súa fouce e martelo simbólicos. Do mesmo xeito que o terratenente feudal, o capitalista industrial confiaba na pura forza para manter a súa posición e, do mesmo xeito que o terratenente feudal, atopouse cunha chamada ao Dereito por parte dos seus traballadores, que se opuxeron á súa resistencia negativa ao seu poder positivo. Os sindicatos uniron aos traballadores e desenvolveron o seu dereito á folga e á retención do seu traballo como unha poderosa arma defensiva.
A organización foi unha parte esencial desta operación, e vastos movementos sindicais tomaron forma en todas as nacións do mundo occidental.

Os capitalistas industriais responderon construíndo os seus propios e vastos trusts e asociacións, que axiña se estenderon moito máis alá das fronteiras nacionais ata converterse en federacións internacionais unidas polos señores capitalistas definitivos das finanzas internacionais. Mentres tanto, os traballadores tamén estaban a ampliar os seus sindicatos a organizacións cada vez maiores, buscando as súas afiliacións internacionais e, finalmente, buscando o liderado de Moscova e Stalin na revolución mundial. Así creceron as organizacións rivais das Finanzas Internacionais e o Socialismo Internacional, preparadas para o que os marxistas esperaban con cariño que sería a loita final do milenio social. Un estraño paralelismo, de feito, coa organización internacional da Europa feudal baixo o Emperador e o Papa para o que moitos millóns de persoas naqueles tempos imaxinaban que sería un milenio relixioso.

Por que se lle retirou de xeito intolerable este milenio? As forzas de produción ampliáronse enormemente grazas á invención científica e ao avance técnico dos últimos anos, e con todo o nivel de vida das masas populares segue sendo baixo e as condicións sociais deplorables.
Mentres tanto, unha maior eficiencia da produción simplemente implica a creación dun enorme exército de desempregados. Como se explica isto? Por que a revolución social está no lume?

PRIVILEXIO DO PODER

A explicación é que a organización para o poder trae consigo a súa propia corrupción. O desenvolvemento de xigantescas organizacións sindicais outorga aos líderes destas organizacións un poder inmenso.
Entón vólvense reticentes a arriscar as súas organizacións na culminación da guerra de clases para crear un Estado sen clases, no que tales organizacións perderán a súa principal xustificación. Comercio

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Os xefes sindicais que comandan millóns de homes, do mesmo xeito que os capitalistas monopolistas que comandan millóns de diñeiro, teñen un interese persoal no mantemento dun sistema que os dota dun gran poder persoal.

Así pois, temos unha síntese nova e corrupta. Financeiros e funcionarios sindicais fan tregua e, máis tarde, incluso se alían para defender o sistema que é tan beneficioso para ambos. A primeira traizón produciuse cando o líder sindical, Ben Turner, reuniuse co financeiro xudeu internacional, Alfred Mond (máis tarde Lord Melchett) e asinaron o notorio acordo Mond-Turner repudiando a arma da folga. A segunda traizón, e máis grave, produciuse máis recentemente cando os xefes do sindicalismo e os financeiros do capitalismo mundial se uniron para "defender a democracia" e "preservar a liberdade". O internacionalismo buscado primeiro como medio de organización ampliada para a guerra de clases convértese nun fin en si mesmo, algo polo que os traballadores deben estar dispostos a sacrificar salarios, condicións e a propia vida. Así chegan as peticións por Abisinia e Checoslovaquia, China e España, mentres o desemprego e a miseria aumentan no país.

Que é todo isto senón a vella e coñecida loita por preservar o privilexio, esta vez o privilexio do poder? Tal é a abxecta conclusión da guerra de clases marxista no mundo occidental. O privilexio do nacemento deu paso ao privilexio da riqueza: ambos se inclinan agora ante o privilexio do poder que posúen os xefes dos homes e do diñeiro.

A REVOLUCIÓN SEN CLASES

Con todo, o proceso dialéctico non remata aí. Non se lle pode berrar «Alto» á historia do mesmo xeito que á marea. A tese do privilexio monopolístico provoca inevitablemente a súa antítese, e esta antítese é o movemento popular de masas de todas as clases que sofren baixo a tiranía financeira e sindical. Finalmente xorde a esperanza dun verdadeiro estado «sen clases», porque a antítese do «goberno patronal» é a revolución «sen clases». Todo privilexio de clase foi agora liquidado. Só uns poucos homes posúen o poder que lles confiren millóns de traballadores ou millóns de accións, e hoxe exercen ese poder para manter o sistema que o proporciona. Contra estes homes elévase a marea da Revolución sen Clases.

Non é de estrañar que esta nova forza revolucionaria adopte unha forma nacional.
O patriotismo foi sempre a emoción que uniu a todas as clases da comunidade nunha acción común. Polo tanto, é ao patriotismo ao que todas as clases recorren para liberarse dunha tiranía exercida xa sexa por estranxeiros (na súa maioría xudeus) ou por homes que se aferraron a unha perspectiva internacional.

Así é como o fascismo xoga o seu papel no desenvolvemento dialéctico da sociedade. O Movemento Revolucionario do século XX forma parte do proceso histórico, como sempre o foi o movemento democrático do século XVIII ou o movemento proletario do século XIX. De feito, a seguinte síntese xa está a facerse sentir. O exercicio irresponsable do poder provocou unha revolta popular. Podería esperarse que esta revolta adoptase unha forma anárquica no rexeitamento indignado do poder persoal. Con todo, en resposta á inevitable lei da síntese, a revolta popular aférrase ao poder como o seu único medio para derrotar a tiranía. O principio do fascismo é o exercicio responsable do poder por parte do líder nacional popular ao que o pobo lle confiou a autoridade para actuar no seu nome. O poder irresponsable desafiado pola revolta nacional crea a verdadeira síntese da autoridade nacional responsable do uso do seu poder para a nación.

O FIN DA LOITA?

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Só queda por discutir se a Revolución sen Clases do Fascismo pon fin ao proceso social e perfecciona o Estado sen clases. Isto debe seguir sendo en gran medida unha cuestión para o futuro. Pode esperarse que a dialéctica poida agora ir máis alá da nación cara á perfección da orde mundial, ou elevarse por riba da esfera política cara á cultural. En calquera caso, parecería lóxico esperar que unha revolución sen clases teña moitas máis posibilidades de crear un Estado sen clases que unha revolución deliberada de clases como o comunismo, que produciu un Estado na Rusia soviética aínda ferozmente preocupado pola rivalidade de clases e creando rapidamente a súa propia tiranía burocrática dunha minoría comunista moi purgada.

Tamén é significativo que todos os Estados fascistas se preocupasen intensamente por establecer unha estrutura orgánica da sociedade e subordinar todas as distincións artificiais de clase ao servizo nacional.
Isto semellaría indicar, sen dúbida, que a Revolución sen clases leva á fundación do Estado sen clases e, polo tanto, ao fin da loita polo privilexio de clase, que Marx condenaba. É ben posible que a Revolución Nacional logre o que a Revolución Internacional do marxismo non conseguiu establecer.

En calquera caso, ningún fascista busca un "milenio" xudaico no que a loita cese e se produza o estancamento. Abonda para nós con ter que lidar cos males do noso tempo e participar no proceso histórico que aínda traerá a rexeneración a unha era afundida no sórdido materialismo. A loita de clases é un síntoma do egoísmo material. A Europa medieval coñecía outros obxectivos e ideais superiores. Poñamos fin á loita de clases para que o home occidental poida volver os seus ollos a cousas máis nobres. Saudamos esas loitas futuras, eses conflitos maiores que están por vir.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Os Desherdados da Terra, de Francis Mcevoy

Aquí somos tantos de nós que, coma vós, campesiños de Gran Bretaña, nacemos e criámonos en campo aberto e que, antes de seren levados pola desoladora tiranía do capitalismo moderno a buscar o seu sustento nas cidades estériles, coñecíamos a alegría de espertar cada mañá ao aire puro co canto dos paxaros ou a voz do vento nas árbores, co brillo do sol, a picadura da xeada ou o suave repiqueteo da choiva na herba. Amabamos a Natureza en todos os seus estados de ánimo e en todas as súas estacións, porque formabamos parte dela. Vivíamos vidas da maior sinxeleza e, polo tanto, da máis profunda satisfacción. O mellor de todos os agasallos de Deus á humanidade, a saúde robusta e a paz mental, eran nosos, porque non quebrantabamos ningunha lei, humana nin divina. Pedíamos tan pouco á vida, só traballar por unha modesta retribución e, polo tanto, gañar o suficiente para vivir na terra dos nosos pais.

Pero os días negros chegaron ás terras de cultivo. Fomos destruídos polo sistema que amontoa á xente de Gran Bretaña en oficinas e fábricas, e deixa a agricultura para o estranxeiro. Produtos manufacturados británicos para alimentos importados.

Non importa canto prexudique un sistema deste tipo á xente, física, intelectual, moral ou expónos ao perigo da fame en tempo de guerra, é unha "proposta rendible" - para algúns.

E así chegamos ás grandes cidades, á servidume económica. Convertémonos en oficinistas, obreiros de fábrica, dependentes de grandes almacéns, perdemos o bronceado das nosas caras e levamos a ansiosa e sen alma vida do escravo asalariado. Dixéronnos que deberiamos estar agradecidos e, se era necesario, loitar polas bendicións que nos derramaba a democracia. Unha democracia que encarna a cobiza, o materialismo, a trivialidade e a explotación comercial de todas as necesidades e instintos humanos. Unha embrutecemento da humanidade ata agora descoñecida na historia, fóra da Rusia soviética. Longa vida ao "home pequeno", estandarizado como un automóbil producido en masa, o enxame de "Babbitts" dos pisos de servizo e dos suburbios, propagandizados, explotados e embrutecidos, nesta "nosa Inglaterra"!

É certo que aínda non todos abandonaron a terra, pero canto tempo máis poderán os que quedan, duramente probados, continuar a loita contra unha orde económica basicamente hostil, que libra a guerra civil da fábrica contra a granxa? Campesiños de Inglaterra, a nosa terra é escrava do capitalismo de exportación, que pon toda a súa énfase nas cidades, industrializándoas e urbanizándoas.

Que vos pode ofrecer senón paliativos temporais para acalmar o clamor do voso número minguante e para obter o tributo dos vosos votos enganados? Dixéronvos que se fará algo por vós; unha garantía probablemente de tanto valor como o lema "fogares dignos de heroes" da memoria desprezable. Cando demostredes a súa futilidade, entón, en nome da vosa masculinidade e tradicións británicas, que sexa por última vez. A Unión Británica ten unha política que vos salvará a vós e a Gran Bretaña, e permitirá que todos os que o desexen, e serán lexión, regresen á terra dos seus pais. Sen dúbida, escoitastes e lestes moito para o noso descrédito, pero nunca pensastes que podería haber unha razón para isto: que poidamos estar desafiando intereses que non son os vosos, nin os nosos, nin os da masa do pobo? Credes que toda esta campaña de menosprezo é tan desinteresada? Xa vos van dicir o que podedes ou non querer, que as vosas opinións políticas se limiten á farsa das "Vellas Bandas"? Xulgade a nosa política por vós mesmos, segundo vos afecte, sen ningunha insinuación pérfida da prensa de baixo custo. ******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Verás que somos nacionalistas acérrimos, totalmente dedicados ao benestar do solo de Gran Bretaña. A industria tamén prosperará, xa que estará axudada polo diñeiro que agora financia ao estranxeiro, pero non a expensas da agricultura. Haberá un equilibrio xusto e saudable, no lugar da economía antisocial desigual de hoxe.

Nós, os exiliados do campo, amamos a terra tanto como calquera de vós. É falso dicir que nós aspirar á tiranía. Non poderiamos, nin sequera se quixésemos, tiranizar o pobo de Gran Bretaña.

A morte do campo presaxia a morte da nación, porque do solo xorde toda a vida, física e espiritual. Vós, que comprendedes instintivamente estas verdades, debedes saber que non estamos equivocados, quen as engalanamos nas nosas bandeiras.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Economía corporativa por A. Raven Thomson

Unha O colapso do sistema económico actual creou un GRAN problema para o mundo moderno. Non podemos tolerar máis un sistema que condena á maioría de nós á pobreza no medio da maior abundancia que a humanidade coñeceu, que priva a millóns de persoas do dereito a gañar o seu propio sustento e achega aínda máis o perigo da guerra na loita internacional pola contracción dos mercados mundiais. Cal é a causa deste colapso universal? Onde nos equivocamos?

Antes de poder apreciar plenamente a causa do problema, debemos considerar a tripla natureza da sociedade organizada do seguinte xeito: —

- Un Goberno Central investido da autoridade para planificar e dirixir a vida nacional.
- Un certo número de grupos sociais con diversos fins e intereses.
- Unha masa de individuos dotados de capacidade de iniciativa e espírito emprendedor.

A teoría económica clásica do século XIX ocupábase case por completo do terceiro e menos organizado aspecto da sociedade, resenténdose da interferencia do Estado ou do grupo nos asuntos económicos. En tempos anteriores de escaseza comparativa pode que houbese algunha xustificación para esta opinión, xa que a iniciativa e a empresa do individuo eran daquela de vital importancia para desenvolver as capacidades de produción latentes e avanzar na invención técnica. Obviamente, o individuo desenvolvería as súas capacidades de iniciativa e empresa co mellor efecto se se lle concedese a maior medida posible de liberdade económica, e isto é precisamente o que esixían os economistas da Escola de Manchester, cando defendían o "laissez faire" e o libre comercio.

Sexan cales sexan as vantaxes da liberdade económica para resolver o problema da escaseza, esta converteuse nunha ameaza positiva para o benestar social nunha era de abundancia que emerxe. Non hai necesidade de condenar a teoría económica clásica como tal, pero debemos darnos conta de que non poden existir "leis" absolutas da economía independentes da organización social. Sen dúbida, o sistema individualista era moi necesario nunha era de escaseza, e temos que agradecer á Escola de Manchester por resolver o problema da produción, pero chegou o momento dun novo sistema económico acorde coas necesidades dunha nova era. A empresa individual fomentada pola completa liberdade de explotación puxo fin á escaseza, pero é completamente incapaz de distribuír a abundancia que creou ao pobo no seu conxunto. A produción é na súa propia natureza un proceso individual ou, como moito, un proceso grupal: a distribución, pola contra, baséase nas necesidades de toda a comunidade e, obviamente, non pode ter éxito sen unha gran medida de planificación social consciente.

O SOCIALISMO E A LOITA DE CLASES

Dado que o individualismo xa pasou o seu período de utilidade e se converteu nun perigo real para o progreso económico, chegou o momento de centrar o interese económico no grupo social, se non na nación no seu conxunto. Ata o de agora, aqueles que atacaron con máis vigor o sistema actual e adoptaron termos colectivos como "socialista" ou "comunista" nunca o fixeron realmente...

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

elevados por riba das consideracións de grupo. A pesar da súa grandilocuente afirmación de "nacionalizar" os medios de produción, a base mesma do atractivo socialista e comunista reside na esaxeración da diferenciación de clases e na insistencia na "loita de clases". Claramente, unha doutrina de clase consciente pertence ao ámbito do grupo social e non chega a ningunha apreciación de toda a comunidade como unha entidade orgánica viva. De feito, a énfase que os socialistas poñen no internacionalismo e a súa negación do patriotismo confirman a súa incapacidade para comprender todas as implicacións da organización social, que debería elevarse moi por riba das consideracións de clase cara á realización dun propósito nacional. A "reductio ad absurdum" definitiva alcánzase cando o réxime soviético en Rusia afirma que é a "ditadura do proletariado", xa que isto implicaría o ascenso permanente e consciente dun grupo sobre a vida nacional.

En realidade, a loita de clases convértese nun puro absurdo nunha época de abundancia, pois que obxectivo pode ter unha loita entre as clases cando hai dabondo para todos? A loita de clases non é máis nin menos que unha reliquia macabra da época da escaseza, que só pode persistir na era actual debido á ineficiencia do noso sistema económico actual. Resolve o problema da distribución e a loita de clases remata. En calquera caso, a separación da sociedade en clases enfrontadas é en gran medida unha invención artificial de Karl Marx, xa que a diferenciación entre as clases propietarias e explotadas é cada vez máis difícil, a medida que a vida moderna se fai cada vez máis complexa.

Karl Marx non tiña ningunha idea das grandes sociedades anónimas que extendían a propiedade a un gran número de persoas que normalmente gañaban a vida na industria; tampouco anticipou o gran número de organizadores e enxeñeiros, expertos e técnicos que se interpoñerían entre empresarios e traballadores co desenvolvemento da industria moderna.

Mesmo se aceptamos a división da sociedade en empresarios e traballadores, non obstante, non se deduce necesariamente que os seus intereses sexan opostos. É certo que tanto empresarios como traballadores se consideran exércitos opostos con intereses contraditorios, pero isto xorde da incapacidade de comprender o beneficio da organización colectiva para ambas as partes. No caso de cada empresa comercial, é obvio que os intereses do empresario e dos traballadores son opostos, e que se os traballadores esixen salarios demasiado altos, non quedará ningún beneficio para o empresario, mentres que se o empresario pode forzar a baixar os salarios, gozará dun beneficio maior. Non obstante, disto non se deduce que os empresarios e os traballadores no seu conxunto poidan, polo tanto, beneficiar á súa propia clase a expensas da outra. En realidade, nunha época de abundancia, como na actualidade, os intereses dos traballadores e dos empresarios van da man. Obviamente, a necesidade da industria moderna é de mercados grandes e en expansión. O intento de atopalos no comercio internacional ilusorio fracasou estrepitosamente nos últimos anos, co resultado de que agora os industriais están a recorrer cada vez máis ao mercado interno.

Non obstante, é evidente que o poder adquisitivo do mercado interior virá determinado en gran medida polos salarios, de xeito que para o empresario convértese en interese que os traballadores reciban salarios máis altos para poder mercar os produtos da industria moderna.

Seguramente os traballadores socialistas non estenderán a súa crenza na loita de clases ata o punto de rexeitar salarios máis altos, porque iso beneficiará aos empresarios!

O CONCEPTO CORPORATIVO

Vemos entón que o sistema económico actual fracasou porque puxo demasiado énfase nos intereses do individuo, pero que a doutrina socialista e comunista ten a mesma culpa porque exalta o grupo social a expensas da comunidade no seu conxunto. O fascismo recorre á terceira alternativa e insiste en tratar a comunidade como un único estado corporativo organizado, controlado e planificado por un goberno central con suficientes poderes

******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

autoridade sobre o individuo e o grupo para protexer o benestar xeral do conxunto e promover o propósito nacional. Este é o concepto corporativo da nación como un organismo de orde superior, pero esencialmente similar ao corpo humano, cos seus órganos e funcións ao servizo dun propósito colectivo.
É a base esencial da organización do réxime fascista en Italia, que regula as relacións dos empresarios e traballadores italianos segundo liñas de interese común segundo as regras da famosa Carta do Traballo.

Un sistema deste tipo, baseado nun concepto completamente novo de propósito económico, requirirá unha ciencia igualmente nova do axuste económico ás necesidades sociais. Creo que esta nova ciencia económica se elaborará neste país, que durante tanto tempo foi o centro comercial do mundo. Sería inútil ignorar o feito de que tanto Italia como Alemaña, os primeiros países en adoptar unha constitución política fascista, tiveron a maior dificultade para desenvolver o aspecto económico do seu réxime, aínda que ambos responderon moito mellor que os países democráticos á presión da depresión mundial. Debemos lembrar que, aínda que a democracia e os principios liberais chegaron primeiro a Francia e ao continente, foi en Gran Bretaña onde a Escola de Manchester de individualistas elaborou as implicacións económicas do liberalismo. Como foi Gran Bretaña quen deu esta perigosa, case desastrosa, teoría económica ao mundo, será claramente o deber de Gran Bretaña aplicar os novos principios do fascismo á esfera económica e producir a estrutura comercial do futuro que substituirá os desacreditados restos do libre comercio liberal.

PRINCIPIOS CORPORATIVOS

Non pode ser parte da discusión actual sentar as bases dunha ciencia deste tipo, pero certos principios da economía corporativa suxírense inmediatamente en contraposición ao individualismo actual. No lugar do "home económico" cuxa busca persoal de ser o propio era a base esencial da vella escola, teremos a "comunidade económica" para a que o individuo se comprometerá no servizo patriótico. No lugar de clases de homes que se unen para protexer os seus "intereses" comúns, teremos grupos profesionais que se unen nun servizo funcional á comunidade no seu conxunto. No lugar da competencia de individuos que loitan por gañarse a vida, cada un contra todos e o demo queda atrás, teremos a cooperación dos individuos para o seu beneficio común.

Como se porán en práctica estes principios? En primeiro lugar, sen dúbida, mediante o exercicio da autoridade. Débese introducir disciplina e control no caos dos asuntos económicos actuais.
Os horrores do sistema actual, que alimentan os fogos da loita de clases e lle dan motivos ao axitador socialista para atacar o "capitalismo", xorden en gran medida do exercicio indebido do poder económico por parte do individuo poderoso que acumulou suficientes propiedades ou capital para exercer unha influencia apreciable nos asuntos comerciais e, polo tanto, promover os seus intereses mediante métodos inxustos. Baixo o fascismo, a ningún individuo se lle permitirá usar a súa propiedade neste sentido como medio de exercer o poder para o seu propio beneficio. O "poder" é o monopolio do Goberno.

Aquí temos a resposta completa ao socialista que esixe a abolición do capital privado e a nacionalización dos medios de produción. É certo que o capitalista privado abusou no pasado do seu control sobre o capital para promover os seus propios intereses, pero iso non xustifica a abolición da propiedade privada, senón o control do seu uso para evitar accións antisociais. A verdade é que o socialista non é máis que un burgués descontento, que envexa ao capitalista a súa riqueza e o seu poder. Por implicación, acepta o principio burgués de que o propietario pode facer o que...

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

lle gusta co seu, e polo tanto non pode atopar alternativa para a explotación capitalista que a confiscación total, que abruma o bo capitalista co malo. O fascismo recoñece que o capital e o diñeiro dotaron aos individuos de poder do que abusaron no pasado, e esixe ao electorado autoridade e medios de acción suficientes para facer fronte ao interese creado máis poderoso na terra. Como o expresou Oswald Mosley con total claridade: «Baixo o capitalismo, o capital usa a nación para os seus propios fins: baixo o fascismo, a nación usa o capital para os seus propios fins».

É claramente impracticable que o Goberno, por poderoso e eficiente que sexa, intente a planificación detallada dos asuntos económicos de toda a nación. Isto sería unha negación de toda organización de grupo, que é unha parte esencial dun corpo político saudable, e tendería a perpetuar e agravar a ameaza actual da burocracia que está a socializar rapidamente este país. Socialistas e conservadores compiten por igual para aumentar o poder e a influencia de Whitehall, que se está a converter rapidamente no "Novo Despotismo" que predixo o Lord Chief Justice Hewart. Baixo o fascismo, gran parte deste control burocrático será transferido unha vez máis ao longo de novas liñas de organización funcional a Corporacións que controlan as principais industrias e grupos de industrias do país. As Corporacións de Agricultura, Pesca, Transporte, Minería e Medicina ocuparán o lugar dos Ministerios en Whitehall e estarán formadas por homes que traballaron a través da súa industria e profesión e estarán moito mellor capacitados para controlala que calquera funcionario gobernamental permanente. Estas novas institucións de autogoberno industrial substituirán o autogoberno local, que se está a volver rapidamente obsoleto ante a rapidez das comunicacións modernas e a planificación máis ampla dos servizos públicos. Deste xeito, a organización grupal transformarase da base estrutural máis ríxida do pasado á base funcional máis flexible do futuro.

Concederase ás Corporacións unha gran medida de autogoberno para resolver todos os asuntos internos relativos ás industrias que controlan, e os empresarios, traballadores e consumidores estarán representados no consello da Corporación. Os empresarios estarán representados a través da súa federación de empresarios e os traballadores a través do seu sindicato, mentres que o Goberno nomeará representantes dos consumidores para velar polos intereses do público en xeral e os doutras Corporacións que estean particularmente interesadas no produto. A Corporación deberá establecer estándares salariais e condicións de traballo para a industria entre empresarios e traballadores, así como prezos e termos de competencia entre empresarios e consumidores. Todos os acordos realizados serán legalmente vinculantes para toda a industria e calquera empresario ou traballador que infrinxa o que en efecto é un estatuto da Corporación será culpable dun delito polo que pode ser levado ante un tribunal. En realidade, espérase que a federación de empresarios e o sindicato manteñan a disciplina entre os seus membros, que compoñerán o 100ÿ% da industria en cuestión. Con medios de arbitraxe tan axeitados, tanto a folga como o peche patronal estarán, por suposto, prohibidos, pero os empresarios, traballadores ou consumidores poden apelar ao Ministro de Corporacións en consello con representantes de todas as corporacións industriais para unha decisión xusta que se axuste á práctica industrial xeral e ao benestar nacional. Verase que, mediante esta descentralización de autoridade e autogoberno ás Corporacións, a Lexislatura central liberarase dunha gran cantidade de lexislación detallada que na actualidade dificulta o traballo do Parlamento.

USO DA ORGANIZACIÓN CORPORATIVA

Ata o de agora, a nova economía pode parecer unha nova concepción interesante, pero de dubidosa práctica ******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

valor para compensar a súa considerable complexidade. Non obstante, tal sistema non se concibe simplemente como un exercicio intelectual, senón que ten inmensas vantaxes xusto onde o sistema actual é particularmente débil. Por exemplo, tomemos o peor problema de todos, o da pobreza en medio da abundancia, derivada do que os conservadores adoitaban chamar "sobreprodución", pero que pode describirse moito mellor como "subconsumo". Obviamente, este defecto no sistema actual só pode rectificarse logrando un nivel de vida moito máis alto, cando a xente poida consumir a inmensa produción da ciencia e a técnica modernas. Desafortunadamente, o sistema individualista reduce o poder adquisitivo, xa sexa en forma de salarios ou beneficios, durante un período de abundancia, debido á intensa competencia para vender bens nun mercado xa sobreabastecido, o que obriga aos fabricantes a baixar os prezos nun esforzo despiadado por capturar o mercado. Non obstante, baixo o fascismo, os prezos e as condicións da competencia estarán controlados, e non se lle permitirá a ningún fabricante esforzarse polos seus traballadores en contra das regulacións da súa Corporación para adiantarse aos seus competidores. Deste xeito, non só se freará a diminución do poder adquisitivo, senón que todo o sistema salarial poderá elevarse permanentemente mediante unha acción concertada en todo o campo da industria. Obviamente, tal acción é perfectamente razoable e foi defendida por varios homes públicos nos últimos anos, pero por desgraza non se pode levar a cabo baixo o sistema individualista actual, xa que se calquera empresario fose o suficientemente parvo como para intentar aumentar os salarios dos seus traballadores en aras da recuperación nacional, pronto atoparía moitos competidores antipatrióticos que recortarían os seus e o expulsarían do mercado. Só baixo a disciplina e o control do réxime fascista organizado pódese levar a cabo tal política con éxito.

Polo mesmo medio pódese curar tamén o gran azoute do desemprego, xa que é obvio que este é simplemente o resultado da completa falta de organización na nosa economía nacional actual.
Debe haber en calquera momento neste país unha certa cantidade de traballo, calculada en horas-home, que se require facer, e un certo número de traballadores dispostos e ansiosos por facelo.
O traballo pódese distribuír entre o número total de traballadores mediante un reaxuste das horas de traballo, como se está a facer actualmente en Italia, onde se está a introducir a semana de 40 horas. En realidade, o goberno fascista neste país preferiría buscar unha solución máis beneficiosa como elevar o nivel de vida da xente en lugar de acurtar as horas de traballo, pero en calquera caso o problema do desemprego faise completa e permanentemente soluble na organización dun estado corporativo planificado.

A FUNCIÓN DAS FINANZAS

Un dos principais defectos do sistema actual foi a súa incapacidade para imbuír as diversas ocupacións e profesións da sociedade dun sentido do seu propósito funcional de servizo ao conxunto. Isto levou aos peores resultados no ámbito das finanzas, onde o poder do diñeiro foi explotado vergoñosamente polos banqueiros e financeiros para o seu propio beneficio. De feito, non é unha esaxeración dicir que este país, como moitos outros, está dominado por unha ditadura das altas finanzas, que está moito máis interesada nos lucrativos rendementos do mercado de bonos estranxeiros que no benestar do pobo británico. A primeira e máis urxente tarefa dun goberno fascista será romper esta actual ditadura das finanzas internacionais e substituíla por un réxime autoritario facultado pola nación para impor un propósito funcional e social mesmo aos intereses máis poderosos do país.

A función do diñeiro, que con demasiada frecuencia se esquece na actualidade, é facilitar o intercambio de bens e servizos. O feito de que nos resulte tan difícil intercambiar os nosos bens ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

e os servizos hoxe en día son unha clara indicación do fracaso das finanzas á hora de cumprir co seu deber principal para coa comunidade. Por moi hábiles e enxeñosos que sexan os nosos técnicos e inventores, o nivel de vida da xente non se pode elevar a un nivel máis alto a menos que se poña en circulación suficiente moeda e outros medios de intercambio. Se non, o único resultado da invención e a racionalización da industria será deixar a máis e máis homes sen traballo. Na actualidade sufrimos unha restrición moi grave do diñeiro, que levan a cabo os bancos na súa política de deflación. A razón desta política é dobre. En primeiro lugar, hai un certo conservadorismo innato que aínda se aferra ao patrón ouro da moeda como última reliquia da era do troco.

En segundo lugar, os financeiros danse conta de que unha restrición na cantidade do artigo co que comercian faino máis valioso e fainos máis poderosos. Por estas dúas razóns, a cantidade de diñeiro en circulación non se adapta, como debería, ao volume de produción potencial do país, senón que se restrinxe a unha proporción das subministracións dun certo metal precioso, o ouro, nas bóvedas do Banco Central. Claramente, as subministracións dispoñibles deste metal son totalmente irrelevantes para o problema da distribución que as finanzas deben resolver e, de feito, a cantidade de ouro en todo o mundo é lastimosamente insuficiente para financiar as inmensas potencias de produción da industria moderna. Con todo, en lugar de expandir a moeda e o crédito para satisfacer as necesidades do desenvolvemento industrial, os nosos amos financeiros están a esforzarse por volver ao patrón ouro restrinxindo a produción aos límites establecidos polas subministracións mundiais de ouro. Sen dúbida, por estes medios, os financeiros internacionais están a manter e estender o seu control sobre os asuntos mundiais, pero só a expensas de condenar a maior parte do mundo á pobreza en medio da abundancia.

Un goberno fascista insistirá nunha reversión desta dominación antinatural das finanzas sobre a industria. Debe quedar perfectamente claro que as finanzas teñen unha función de servizo á industria e non son de ningún xeito axeitadas para ese goberno da industria que usurparon. Non só debe poñerse fin ao fomento da produción estranxeira en competencia coa nosa a través das saídas a bolsa estranxeiras da City de Londres, senón que os nosos financeiros e banqueiros deben verse obrigados a enfrontarse ao problema da distribución que tan constantemente descoidaron no pasado. Xa sinalamos que o futuro do noso comercio reside na reactivación do mercado interior, e as finanzas deben agora centrar a súa atención nos medios para lograr esta reactivación aumentando o poder adquisitivo do pobo.

Isto implica unha ruptura tremenda e revolucionaria con todas as tradicións máis sagradas da banca, xa que a característica esencial do problema é que implica o financiamento do consumo. Ata o de agora, os banqueiros limitaron as súas operacións por completo ao financiamento da produción na esfera comercial, xa que o negocio de pagamento a prazos non financia realmente o consumo, xa que simplemente hipoteca o poder adquisitivo futuro en aras das vendas inmediatas.
Debemos atopar algún método para financiar unha escala máis alta de salarios e soldos para liberar as forzas de produción. Na actualidade, por suposto, nun sistema individualista involucrado nunha competencia intensa calquera procedemento deste tipo é imposible, e calquera empresario que fose ao seu banco e pedise un descuberto para pagar salarios máis altos sería condenado con razón como un lunático, xa que non podería dar ningunha garantía de que os seus competidores farían o mesmo ou non baixarían os seus salarios para arrebatarlle o mercado. Lord Beaverbrook, que defendeu con frecuencia taxas salariais máis altas, nunca foi capaz de superar esta dificultade esencial.

Non obstante, a economía corporativa ofrece unha solución inmediata, para o mesmo propósito do
As corporacións teñen como obxectivo controlar e regular os salarios e as condicións laborais, de xeito que se o fascismo Se o Goberno emprendese unha política de salarios máis altos, non habería dúbida de que as empresas antipatrióticas ou controladas por estranxeiros se afastasen para aproveitarse dos seus competidores; todo estaría

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

obrigado a cumprir os mesmos estándares. Se o empresario fose entón ao seu banco e pedise un descuberto para levar a cabo a súa parte do programa, o banqueiro non tería dificultade en cumprilo, xa que sabería que o aumento do poder adquisitivo de toda a comunidade resultaría nun aumento dos pedidos e nunha maior prosperidade para a empresa particular coa que estivese a facer negocios. É por este medio que o fascismo elevaría o nivel de vida da xente e poría en circulación ese maior volume de moeda e crédito que é necesario para financiar o aumento do poder produtivo da industria.

Está claro que esta política de expansión monetaria debe implicar unha ruptura completa co patrón ouro e, en consecuencia, os críticos máis conservadores poden temer pola estabilidade da moeda.
Non obstante, o fascismo sinala que o diñeiro é en realidade unha reclamación de bens e servizos, e que ningunha persoa nos seus sentidos normais vai realmente a un banco e esixe lingotes de ouro polos seus billetes: está perfectamente satisfeito se pode cambiar o seu diñeiro por aqueles bens e servizos que necesita. Agora ben, obviamente hai moitos bens e servizos dispoñibles neste país na actualidade: almacéns cheos de mercadorías, de feito, e máis de dous millóns dos nosos compatriotas, homes e mulleres, que ofrecen os seus servizos en van. Mentres non emitamos billetes que non estean cubertos polos bens e servizos dispoñibles, non pode haber perigo de inflación; polo tanto, o fascismo baseará a moeda na ampla base de todos os recursos produtivos da nación, en lugar de na estreita e insegura base do ouro no Banco de Inglaterra.

AUTARQUÍA IMPERIAL

A única crítica válida a esta política de organización corporativa da industria, que eleva, como o fai, o nivel de vida de todo o pobo, reside no argumento de que este país depende do seu comercio exterior en gran medida e, polo tanto, non pode permitirse un nivel de vida máis alto que o dos seus competidores nos mercados mundiais. Non obstante, este argumento pode ser refutado facendo referencia ao exemplo de Henry Ford, que produciu o automóbil máis barato do mundo pagando os salarios máis altos. Isto tivo a posibilidade de facelo grazas ao enorme mercado interior de América, que lle permitiu introducir métodos de produción en masa e competir favorablemente nos mercados de países cun nivel de vida moito máis baixo. En realidade, estamos a perder os nosos mercados no estranxeiro, non porque os nosos produtos sexan máis caros que os dos nosos competidores, senón porque estes mercados se nos están pechando por barreiras arancelarias insuperables, detrás das cales as industrias nativas se están a desenvolver rapidamente. Por moi baratos que se volvan os nosos produtos, non podemos esperar que outros países arruínen as súas propias industrias e deixen á súa propia xente sen traballo para compralos. En calquera caso, os pobos orientais, como os xaponeses, poden superarnos en oferta irremediablemente cando se ten en conta a cuestión dos salarios.

O comercio de exportación non é en ningún caso esencial para o benestar dun país, xa que implica enviar mercadorías fóra do país para que os estranxeiros as consuman, en lugar de mantelas no país para aumentar o nivel de vida da poboación local. Só os magnates financeiros da City de Londres poden beneficiarse a longo prazo dun exceso de exportacións, xa que é sobre a base deste superávit que emiten os grandes préstamos estranxeiros, dos que obteñen comisións tan xenerosas. As exportacións só están realmente xustificadas para pagar as importacións esenciais, e as importacións deste país poderían reducirse en gran medida coa exclusión de todas as mercadorías importadas que podemos producir no país. É un feito escandaloso que se importen a este país grandes cantidades de artigos manufacturados, que poderían producirse perfectamente aquí, e non hai escusa para o noso descoido da agricultura nacional simplemente porque os nosos recursos non son suficientes para alimentar a toda a nosa poboación; deberiamos producir polo menos o máximo de produtos cultivados no país antes de ir ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

no estranxeiro para o resto.

Mesmo despois de producir a máxima variedade de bens neste país, sería inútil negar que non podemos facernos totalmente autosuficientes, pero, por outra banda, hai moi poucos produtos que necesitamos que non se poidan atopar nalgún lugar do Imperio Británico.
O fascismo non é unha política estreita de "Pequena Inglaterra", senón que ten un gran plan imperial de desenvolvemento autárquico que ofrecer ao Imperio no seu conxunto. Unha parte moito maior do mercado interno en expansión será ofrecida aos dominios que a que se ofreceu en Ottawa, xa que a competencia estranxeira quedará totalmente excluída. Non cabe dúbida de que o Imperio no seu conxunto estará perfectamente disposto a cooperar nun sistema económico deste tipo, que formará un Imperio completamente autosuficiente illado dos efectos das crises e depresións mundiais, e capacitado para construír un nivel de vida máis alto do que se coñece ata o de agora.

Finalmente, debemos imaxinar os principios corporativos do fascismo aplicados ao comercio internacional.
Xa non se lle permitirá ao importador comprar en calquera mercado que considere oportuno, senón que estará obrigado a traballar a través dunha Xunta de Comercio Exterior, que utilizará o poder adquisitivo da nación como medio para gañar mercados de exportación. Desde o principio, o fascismo adoptará a política de que Gran Bretaña compra a aqueles que compran a Gran Bretaña, e se algún país estranxeiro desexa vendernos bens que nos faltan, estará obrigado a aceptar os nosos bens a cambio. A medida que outros países adopten métodos similares, chegaremos finalmente a un sistema xeral de troca organizada de país a país, que é o único medio práctico de comercio internacional planificado, libre das maquinacións das finanzas internacionais e dos lazos da usura internacional.

ORDE MUNDIAL CORPORATIVA

Non se debe asumir que o fascismo é totalmente egocéntrico no sentido nacional. Certamente, é unha característica esencial da filosofía fascista poñer o propio país en primeiro lugar, pero sería temerario asumir por iso que o fascismo implica rivalidade nacional e pode levar á guerra por motivos económicos. Pola contra, un perigo moi serio do sistema actual é que a loita cada vez maior polos mercados mundiais pode levar á guerra. De feito, no Extremo Oriente xa tiveron lugar guerras polos mercados, e só con dificultade as potencias europeas evitaron ser arrastradas á loita. En realidade, o sistema corporativo de planificación económica minimizará o perigo de guerra, xa que porá as causas económicas da guerra baixo un control humano consciente. Xa non se tratará de que cada país descargue un máximo de exportacións sobre os seus veciños, senón de gobernos autoritarios con pleno control corporativo dos seus asuntos económicos nacionais que se reúnan para compartir e intercambiar as materias primas esenciais necesarias para o seu desenvolvemento industrial. Dado que non hai escaseza destas materias primas, e dado que, de feito, a súa produción foi drasticamente reducida para evitar inundar o mercado, non debería haber ningunha dificultade para chegar a unha solución amigable para este problema relativamente sinxelo, unha vez que as nacións abandonen a ridícula idea de que poden beneficiarse arruinándose unhas ás outras.

Certamente haberá rivalidade no mundo do futuro, pero rivalidade nos logros, non na competición. Só na liña da organización corporativa da sociedade e da vida económica podemos alcanzar a paz e a prosperidade nun mundo ordenado. Desempeñemos o noso papel poñendo en orde os nosos propios asuntos nacionais e animando a outras nacións a facer o mesmo.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

O movemento nazi en perspectiva, de James Drennan

TOs fascistas italianos nunca intentaron darlle ao nacionalismo italiano o prodixioso trasfondo racial que o señor Hitler produciu como inspiración intelectual do "Dritte Reich". Se algún pobo tivese a tentación de basear a política moderna nas afirmacións da historia pasada, poderían ter sido os amos de Roma, pero o señor Mussolini parece aspirar a unha asociación paneuropea definitiva baseada nos conceptos do fascismo en lugar dun renacemento literal das glorias territoriais romanas. O señor Hitler, pola súa banda, elaborou un ideal de exclusividade racial alemá (ou aria), que ten profundas raíces na historia alemá. Non obstante, este concepto alemán, se se entende correctamente, non ten por que entrar en conflito coa comprensión italiana do fascismo como un credo destinado a formar a base espiritual da rexeneración de Occidente. Tampouco debería entrar en conflito coa elevada concepción do Imperio Británico, que inspira o fascismo en Gran Bretaña, xa que en ningún momento xorde ningún conflito de intereses. Pola contra, todas as diversas contribucións á teoría do fascismo mundial poden ser complementarias en lugar de disruptivas.

Para chegar a comprender a adopción por parte dos nazis da interpretación racial da historia, formulada por primeira vez durante o século pasado por escritores non alemáns como o francés Gobineau e o inglés Houston Stewart Chamberlain, e adaptada polos líderes nazis como base dun ideal revolucionario aceptado polas masas alemás e como forza motriz da actual política estatal do Reich alemán, é necesario considerar certas condicións e tendencias da historia alemá durante todo o período dos últimos mil anos. Só mediante un estudo deste tipo podemos chegar ás bases da crenza do pobo alemán moderno e comprender a dirección na que os amos de Alemaña probablemente guiarán a un pobo devotamente convencido da validez da súa crenza.

Foron as tribos xermánicas as que, no século VIII, realmente sucederon as concepcións imperiais da antiga Roma. O Imperio de Carlomagno, chamado Emperador de Occidente, era etnicamente máis alemán que francés, e foi só despois da súa morte que os elementos francogaullistas comezaron a distinguirse dos xermanos, cando os herdeiros das diferentes partes dos seus dominios prestaron xuramento, respectivamente, en dialectos francés e alemán. Aínda no século XIII, os emperadores Hohenstaufen continuaron a considerar toda Italia e unha gran parte do que hoxe é Francia como provincias do Imperio Alemán. Cómpre sinalar que, mentres que nesta data Alemaña apenas se estendía ao leste do Elba, os Países Baixos, Borgoña e partes de Savoia e Franco Condado estaban incluídos en diferentes graos e en diferentes momentos dentro dos dominios imperiais.

Un dos defectos do ensino da historia neste país é que raramente podemos ver a nosa propia historia en perspectiva e en relación coa do resto de Europa. Durante os catro séculos transcorridos entre a ascensión de Luís o Xermánico en 825 e a morte de Federico II en 1250 (aproximadamente o período da nosa propia historia entre os reinados de Alfredo o Grande e Henrique III), a historia de Europa foi en gran medida a historia de Alemaña. Nun período no que a nosa propia historia era excesivamente provincial (cando os seus acontecementos estaban tan afastados dos da corrente principal da historia europea como, por exemplo, a historia individual da Noruega moderna o está da da Europa actual), Alemaña foi o escenario das grandes loitas que viron o nacemento de...

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

a cultura europea medieval, e os seus emperadores, como Henrique o Paxeiro, Otón o Grande e Federico Barbarroxa, convertéronse nos árbitros da Europa Occidental e nos mestres dos acontecementos desde Xutlandia ata Sicilia, desde Borgoña ata Hungría. É necesario apreciar a importancia deste período nas mentes dos alemáns modernos para comprender o seu extraordinario orgullo pola súa historia e o seu sentimento de frustración e confinamento nas condicións territoriais da Europa de posguerra.

Otón o Grande —que morreu en 973, hai case mil anos— converteuse nos últimos anos na figura suprema do panteón nazi, e os seus retratos aparecen nas librarías alemás case con tanta frecuencia como os de Hitler e Göring. Todo o proceso da historia de Alemaña é, de feito, un exemplo do fenómeno do "desenvolvemento detido", e as peculiares manifestacións que asociamos coa psicoloxía nacional alemá contemporánea derivan do "complexo de frustración", que é o seu inevitable derivado. O propio alcance e oscilación do poder dos Hohenstaufen foron a ruína do pobo alemán. Os espléndidos emperadores desta liñaxe estaban fascinados polo soño do Imperio Paneuropeo de Carlomagno e, durante máis dun século, malgastaron a forza dos alemáns na procura das súas ambicións italianas. A política anterior de Otón o Grande fora consolidar un gran estado alemán. Os Hohenstaufen sentíronse atraídos polas concepcións paneuropeas das que se converteron os Habsburgo. E a ruína dos Hohenstaufen deixou Alemaña debilitada e sen forza central, no momento en que Inglaterra e Francia estaban a piques de desenvolverse cara a esa condición de estado nacional que finalmente se conseguiu baixo os Tudor e os Valois. Os erros das políticas dos Hohenstaufen parecen aínda máis tráxicos desde un punto de vista alemán, cando se lembra que o gran "Drang nach Osten" dos alemáns a través do Elba e arredor das costas do Báltico estaba sendo emprendido polos Cabaleiros Teutónicos durante o reinado de Federico II, e que este impulso foi finalmente abortado nas súas posibilidades máis amplas pola diminución do impulso do centro alemán.

Hai case exactamente tres séculos entre a morte de Federico II en 1250 e a morte de Martiño Lutero en 1546, e aínda que esta é unha división bastante arbitraria, é admisible para fins de xeneralización. Este período de tres séculos viu unha transformación completa, tanto nas perspectivas como no carácter do pobo alemán. Hai tres correntes históricas principais que tiveron unha influencia fundamental no desenvolvemento posterior da vida histórica alemá.

En primeiro lugar, tanto as cidades alemás como as do norte de Italia perderon a supremacía económica da que gozaran durante a Idade Media, cando medraran ao longo da principal ruta comercial de leste a oeste entre Europa e o Oriente bizantino-sarraceno. A captura de Constantinopla polos turcos destruíu en gran medida a prosperidade de todas as rexións ao longo desta ruta, e o descubrimento de América e a apertura da Ruta do Cabo transferiron o centro do poder económico aos países do litoral atlántico: España e Portugal, Inglaterra, Francia e Holanda. De feito, non é unha esaxeración afirmar que tanto a Reforma en Alemaña como a Guerra dos Trinta Anos no século XVII tiveron as súas raíces no terrible proceso de dislocación económica que debeu seguir a este cambio dos principais centros comerciais.

A segunda gran corrente histórica deste período foi o auxe dos Habsburgo, na pel dos Hohenstaufen. Os Habsburgo eran príncipes alemáns con amplos dominios persoais en terras alemás, pero a súa propia posición en Austria (a marca de Østermark) nas marcas orientais de Alemaña facíaos esencialmente non alemáns nos seus intereses. A política tradicional dos Habsburgo explica, con bastante facilidade, o odio extraordinario que os panxermanos e

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

particularmente os nazis, teñen para toda a "teoría austríaca". Os Habsburgo, como os primeiros Hohenstaufen, considerábanse herdeiros do Imperio Romano e reclamaban o dominio mundial ou, polo menos, na política práctica, unha supremacía paneuropea. Esta sorprendente Casa foi, en diferentes períodos da súa historia, unha potencia italiana, unha potencia española e suramericana, unha potencia eslava, unha potencia con aspiracións en Asia e mesmo en África, pero nunca foi unha potencia que permitise conscientemente que predominasen intereses puramente alemáns. [1] Os Habsburgo desempeñaron un papel importante durante os catro séculos posteriores á conquista de Constantinopla polos turcos. Frearon o progreso militar dos turcos cara ao oeste e sucederon aos emperadores bizantinos como os principais axentes civilizadores en todo o sueste de Europa. Pero o seu papel foi tan valioso para Europa como desastroso para a concepción da nacionalidade alemá.
A súa preocupación polo Mediterráneo aprazou indefinidamente calquera proceso de unificación en Alemaña, e a súa política dinástica levou na práctica ao que equivaliu á partición das terras de fala alemá.

A terceira influencia importante no desenvolvemento da historia alemá foi a partición das terras de fala alemá e a transformación de todo o carácter racial das poboacións que se autodenominaban alemás, que se produciu durante o período 1250-1550. Este fenómeno tivo unha importancia suprema, sobre todo se temos en conta que foi durante o mesmo período que xurdiron e se consolidaron nacións como a inglesa, a francesa e a española, e mesmo a húngara, a checa e a polaca, e Europa comezou a adoptar as formas coas que estamos familiarizados na actualidade.

Na época de Carlomagno, as diferenzas entre teutóns e francos non estaban moi claramente definidas. Inglaterra, baixo a hexemonía saxona, era en gran medida un reino alemán, e o mesmo pódese dicir do norte de Italia baixo os lombardos. En primeiro lugar, tivo lugar unha absorción de elementos alemáns en Inglaterra, Francia oriental e Italia septentrional. Este proceso realmente completouse moito antes da morte de Federico II en 1250. Durante os seguintes trescentos anos, as fronteiras occidentais de Alemaña foron empurradas cara ao Rin. Rexións como Borgoña e o Franco Condado tornáronse máis francesas e menos alemás. Os Países Baixos convertéronse definitivamente en non alemáns. Suíza tomou forma e considerables poboacións alemás apegouse á idea suíza. As importantes marcas alemás en Austria convertéronse nunha parte integral do Imperio dos Habsburgo, en gran parte non alemán. Os resultados destes destacamentos aínda son significativos na historia europea moderna. Explican a cuestión austríaca.

Explican a cuestión de Alsacia e Lorena: a disputa por unha rexión que nunca deixou de ser alemá e que nunca se converteu totalmente en francesa. Explican tamén o intento de rexurdimento por parte dos nazis da conciencia pangermá, non só en Austria e Checoslovaquia, senón tamén en menor medida en Holanda e Dinamarca, en Suíza e Bélxica.

Pero ao mesmo tempo que as fronteiras lingüísticas alemás se estaban a empurrar cara ao Rin, e mentres as poboacións do sangue alemán máis auténtico se transformaban en suízos, franceses e neerlandeses, a lingua e a cultura alemás estendíanse rapidamente cara ao leste, e as poboacións primitivas non alemás do nordeste de Europa aprendían a considerarse alemás. A colonización alemá cara ao leste foi obra dos Cabaleiros Teutónicos, que conquistaron e fixeron proselitismo ás tribos eslavas e finlandesas ao leste do Elba e, máis tarde, alén do Oder, e das cidades hanseáticas alemás que se dedicaban a fundar centros comerciais ao longo de toda a costa do Báltico. En última instancia, o progreso alemán nesta dirección viuse freado polo poder militar de Polonia e pola rivalidade dos estados escandinavos e, por suposto, máis tarde, pola emerxencia de Rusia como unha gran potencia a principios do

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

século XVIII. Mais foi un gran logro, sobre todo se temos en conta que este impulso chegou á súa conclusión entre os séculos XIII e XV, cando a inspiración central alemá era débil e, en moitas ocasións, inexistente. O papel das cidades hanseáticas e dos cabaleiros teutónicos no Báltico correspondeuse en gran medida ao das repúblicas italianas e das ordes cabaleirescas latinas no Mediterráneo, que conseguiron manter unha política italiana agresiva no leste nun momento no que non existía ningunha potencia central italiana.

No semifracaso do "Drang nach Osten" medieval descóbrese o segundo elemento do "complexo de frustración", que subxace á interpretación alemá moderna da historia do seu país. Os nazis, en particular o que se podería chamar a "escola prusiana" á que pertencen o xeneral Goring e o señor Rosenberg, buscan constantemente un renacemento da penetración e colonización alemá das terras bálticas, como compensación polo confinamento das aspiracións alemás en Occidente.

O resultado máis importante do "Drang nach Osten" medieval foi a fundación do estado prusiano. A poboación autóctona de Prusia era en gran parte de orixe eslava e finlandesa (as liñaxes máis primitivas do norte de Europa) mesturada cos elementos guerreiros e necesitados que emigraran cara ao leste desde as antigas sedes da cultura alemá. Os prusianos foron esmagados como pobo, como resultado de dous séculos da guerra máis sanguinaria da Idade Media.

A Reforma en Alemaña —que ocupa a historia da maior parte dos séculos XVI e XVII— pode considerarse en certos aspectos como un movemento en gran parte inconsciente de nacionalismo alemán frustrado contra as concepcións panxermá-católicas romanas dos Habsburgo. A Reforma culminou na Guerra dos Trinta Anos, que arruinou Alemaña durante case un século despois e que paralizou gravemente o poder dos Habsburgo. A recuperación do poder turco que se demostrou no asedio de Viena en 1683 foi un resultado do debilitamento dos Habsburgo, e a Guerra dos Trinta Anos probablemente tivo o resultado de prolongar o dominio turco no sueste de Europa durante máis de dous séculos.

O ascenso da monarquía francesa foi unha ameaza seria e duradeira para a consolidación de calquera tipo de unidade alemá. Francisco I traballou cos turcos contra os Habsburgo, e foron os Valois os primeiros en comezar a xogar a prol dunha barricada polaca contra Alemaña no Leste. No século seguinte, foi Richelieu quen realmente moveu os peóns alemáns durante a Guerra dos Trinta Anos. O resultado da súa política foi deixar Alemaña á mercé da monarquía borbónica durante un século, ata que a aparición de Prusia baixo o mando de Federico o Grande introduciu unha forza completamente nova na política alemá.

Coa aparición de Federico o Grande achegámonos á fase moderna da historia alemá, e a esa loita entre os Hohenzollern e os Habsburgo, entre a Prusia protestante, medio alemá, que aspiraba a ser alemá, e a Austria alemá, que aspiraba a non ser alemá, e, dentro dos límites dinásticos, paneuropea, que foi unha das principais causas, aínda que indirectas, da última guerra. A Reforma fora, dentro de certos límites alemáns, un movemento panxermanista, e pódese considerar tamén que representou unha reacción contra o estado de atraso económico no que caera Alemaña como resultado do cambio de rutas comerciais durante o século XV. Wallenstein, sen dúbida o maior alemán do seu século, tiña ideas amplas, aínda que vagas, sobre a unidade panxermanista, e atopou a súa morte como resultado de intrigar cos príncipes do norte de Alemaña contra os intereses da Casa de Habsburgo. Federico o Grande desafiou seriamente a hexemonía dos Habsburgo en Europa Central e aproveitou a debilidade de Francia no período prerrevolucionario para derrubar a barricada polaca contra Prusia no Leste. As guerras napoleónicas non foron máis que un desagradable interludio na rivalidade ******ebook convertor DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

entre as dúas potencias xermánicas. Os seus resultados foron o fortalecemento substancial da posición prusiana, xa que debilitaron as casas principescas independentes en Alemaña e permitiron que Prusia, durante a primeira metade do século XIX, obrigase os estados menores a entrar en unións aduaneiras. Federico o Grande conquistara Silesia. A participación forzosa dos seus sucesores no bloqueo continental durante as guerras napoleónicas sentou as bases das industrias manufactureiras alemás, que se crearon para abastecer o oco deixado pola exclusión de mercadorías británicas. As unións aduaneiras uniron con Prusia as antigas cidades hanseáticas, e unha Alemaña do Norte modernizada enfrontouse a un Imperio austríaco que era en realidade unha supervivencia do Renacemento.

En 1866, Austria fora expulsada da Confederación Xermánica e deixara de ser unha potencia alemá. Case ao mesmo tempo, fora expulsada de Italia, que realmente dominara ata despois da primeira metade do século XIX, e agora deixaba de ser unha potencia italiana. Pero aquí pódese observar a sorprendente flexibilidade política da dinastía dos Habsburgo.
Austria, durante a segunda metade do século XIX, tendeu a converterse rapidamente nunha potencia eslava, gobernando sobre unha minoría de súbditos alemáns que vivían en Austria e Bohemia. É posible que Austria sobrevivise como unha Confederación húngaro-eslava se Francisco Xosé morrese antes e Francisco Fernando vivise máis tempo. Pero o vello emperador, como lle dixo ao rei Eduardo, «nunca puido esquecer que era un príncipe alemán».

Durante os vinte anos anteriores á guerra, xurdiu un poderoso movemento pangermanista en Austria, liderado por Karl Leuger (o popular burgomestre de Viena), que realmente desexaba ver o fin do Imperio e a Monarquía dos Habsburgo e a unión das partes alemás do Imperio dentro da Gran Alemaña. Se se tivese acadado a solución pangermanista ou a solución "federal" (eslava) do arquiduque Francisco Fernando, a historia de Europa podería ter recibido un impulso bastante diferente. Pero os Hohenzolierns, de feito, sucederan no papel dos Hohenstaufen e dos Habsburgo. Estes últimos foran practicamente manobrados ata a posición de príncipes vasalos e, co desenvolvemento da política da Tripla Alianza, os Hohenzollerns simplemente deron unha nova forza e unha nova directriz á política paneuropea dos emperadores do Sacro Imperio Romano Xermánico.

Adolf Hitler creceu na atmosfera da propaganda panxermana da Viena de antes da guerra e, nos seus escritos posteriores á guerra, denuncia amargamente o que considera políticas antixermanas e puramente dinásticas e capitalistas-monopolistas que atribuía aos Hohenzollern. Tamén se opuxo á política de expansión colonial que iniciaron os Hohenzollern e á que aínda se adhiren políticos nacionalistas máis antigos como Hugenburg e Schacht. Polo tanto, é necesario ter en conta estas dúas importantes tendencias que rexen a política nacionalsocialista en acción. En primeiro lugar, a política nazi é esencialmente nacional, xa que é unha reacción á desastrosa política paneuropea dos Habsburgo e os Hohenzollern. No espírito de Bismarck, que proclamou que "toda a cuestión oriental non vale os ósos dun só granadeiro pomerano", repudia calquera ambición de someter territorios non alemáns ao dominio alemán. Por outra banda, presenta un desafío ao sistema estatal establecido de Europa cando subliña a necesidade de incorporar todos os territorios habitados por poboacións de fala alemá á estrutura do "Drittes Reich".

Vistas superficialmente, as reivindicacións pangermáis dos idealistas nazis parecen incompatibles coa continua paz de Europa. Pero o que o señor Hitler parece querer dicir, fundamentalmente, é o recoñecemento do feito de que Alemaña debe ser considerada non só como unha igual entre as grandes potencias, senón que estas potencias tamén deben permitir unha expansión lexítima de Alemaña e, se é necesario, atopar as vías polas que poida expandirse. Alí

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Non hai nada particularmente inmoral nunha política territorial alemá ambiciosa. Durante os últimos quince anos atopámonos tolerando a política continental exclusiva e intransixente da democracia francesa, e a Sociedade de Nacións utilizouse en gran medida para favorecer o desenvolvemento dun novo grupo eslavo na Europa do Leste. É necesario lembrar que as fronteiras europeas sempre foron extremadamente fluídas e non hai ningunha xustificación histórica para consideralas como de carácter particularmente permanente no momento actual da historia europea.

Na Europa do Leste, o grupo eslavo (Polonia, os checos e os eslavos balcánicos, a diferenza dos rusos) debe considerarse un elemento bastante permanente na historia europea. Tanto Polonia como Bohemia eran estados realmente máis antigos que Prusia. Por outra banda, Rusia é un fenómeno relativamente recente, que só xurdiu como potencia europea a principios do século XVIII. Foi obra de dous grandes gobernantes: Pedro o Grande e Catarina a Grande. A última guerra viu como se desfacía o traballo de Catarina e se empurraba a fronteira rusa detrás das marismas de Pripet. Os bolxeviques fixeron moito para minar tanto a base cultural como a nacional do antigo Imperio ruso. As institucións e as ideas estables foron destruídas e os moitos pobos que conforman a Unión Soviética están a desenvolver tendencias desintegradoras a un ritmo que xeralmente non se comprende. Rusia está a converterse nunha terra de ninguén política, un feito que parece ser moi apreciado polos xaponeses no extremo leste.

Neste contexto, o recente Pacto xermano-polaco cobra importancia e indica a posibilidade dunha orientación totalmente nova na política báltica. Tanto Alemaña como Polonia necesitan o que se pode definir como espazo para a "expansión campesiña". O señor Hitler e outros expoñentes da ideoloxía nazi, como Darre e Rosenberg, salientaron que o que busca a Alemaña nazi son territorios baleiros onde o campesiño alemán poida cultivar a súa terra e onde as comunidades alemás poidan construír as súas vidas como parte integral de Alemaña. É unha concepción completamente diferente ao "imperialismo colonial" dos Hohenzollern e dos nacionalistas conservadores modernos como Schacht e Hugenburg. Agora ben, unha guerra exitosa contra Polonia non resolvería o problema alemán da "expansión campesiña", xa que a propia Polonia está densamente poboada e ten unha poboación crecente. Pero ambos os países teñen ambicións no leste que se viron freadas nos séculos XVII e XVIII pola intervención sueca e polo auxe do Imperio Romanov. Recentemente, tiveron unha lembranza das posibilidades destas ambicións cando os alemáns ocuparon as provincias bálticas durante a guerra e cando os polacos ocuparon Ucraína en 1920.

Os nacionalistas ucraínos, que desexan a separación de Rusia, teñen conexións moi importantes con Berlín e Varsovia, e é posible que estes elementos sexan fundamentais na formulación das bases dunha política común xermano-polaca na Europa do "extremo leste". Calquera perspectiva de guerra é naturalmente preocupante, pero semella obvio que a maneira máis directa de facer inevitable unha guerra futura en Europa Occidental é ignorar non só as aspiracións alemás, senón tamén as necesidades alemás. E unha liberación de enerxías alemás cara ao leste semella infinitamente preferible a un "atasco" ao longo do Rin e en Austria, que é a única alternativa definitiva.

Hai un sentimento hostil contra Gran Bretaña na Alemaña nazi moi escaso, nin parece haber ningunha tendencia a dirixir propaganda oficial contra Gran Bretaña, a pesar da actitude extremadamente provocadora adoptada por sectores da prensa neste país, e tamén por certos grupos políticos desde que os nazis chegaron ao poder. Existe, por suposto, un movemento de axitación para a devolución das colonias africanas a Alemaña, pero a inspiración desta axitación provén en gran parte dos círculos nacionalistas conservadores, agora sen importancia. As opinións poden diferir en canto ao valor destas colonias en particular, xa sexa para nós ou para os alemáns, pero o propio Herr Hitler profesa desprezo polo "imperialismo colonial" que inspira aos grupos nacionalistas.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Certamente, unha política baseada no "capitalismo de exportación" —e esta é a política que esixe colonias— é contraria á teoría económica do "Estado autárquico", e pódese dicir con seguridade que os nazis —polo menos na fase actual— non desexan volver entrar no campo africano. Toda a énfase da súa propaganda está na restauración da vida campesiña como base do Estado autárquico e na necesidade de máis terras xeograficamente adxacentes a Alemaña onde as comunidades campesiñas alemás poidan estenderse e desenvolver esa vida corporativa alemá na que os nazis ven o principio e o fin de todas as cousas. Se tal política os leva a entrar en conflito con potencias e con intereses que non son intereses británicos, non é asunto de Gran Bretaña ir nunha cruzada para manter a inmunidade da tiranía máis corruptora que xamais manchou a historia da raza humana.

---

[1] Agás posiblemente durante o breve reinado do emperador Xosé II.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

A socialdemocracia en decadencia, de John Beckett

Unha análise dos resultados das eleccións parciais desde as últimas eleccións xerais mostra que o Partido Laborista aumentou a súa media das enquisas con respecto á de 1929 en case un 15 por cento. En 1929 conseguiu 289 escanos e, con cinco membros independentes que o apoiaban, tiña unha forza de presión de 294. Trece vitorias máis daríanlle poder. Segundo as cifras de 1929, unha taxa de aumento das enquisas igual á das eleccións parciais sería suficiente para proporcionarlle ao partido unha clara maioría parlamentaria. En ausencia dunha gran varrida cara ao fascismo na súa primeira contenda electoral, pódese inferir de forma concluínte que non hai ningún outro factor que poida obviar tal orde de acontecementos. O balanceo regular do péndulo terá lugar e os dous lados da Cámara cambiarán como os equipos de fútbol no descanso.

Nada sería máis divertido, se non fose tráxico, que estudar as diversas opinións expresadas polos nosos "líderes nacionais" e a prensa sobre o probable curso cando o Parlamento estea controlado polos laboristas. Van desde visións de Gran Bretaña na ruta totalmente vermella, con Sir Stafford como condutor, ata as suaves comodidades do Sr. Greenwood e o Dr. Dalton, que nos pintan unha imaxe de Gran Bretaña inalterada, agás pola prosperidade, cun escano dianteiro de superhomes incriblemente "cabaleiros" que aumentan a taxa de rendas de Mayfair tan constantemente como alisan os barrios marxinais da fermosa face do noso país.

Predícese, á súa vez, unha gran traxedia, unha ruína vermella e unha eficiencia benéfica. É sorprendente que ningún dos profetas se tomase a molestia de examinar coidadosamente os principios da socialdemocracia nos que se basea o Partido Laborista, e o destino destes principios (ou a falta de principios) en cada país no que se probaron. Este estudo, axudado por unha revisión da historia pasada do Partido Laborista e un exame imparcial do carácter e os rexistros dos seus líderes, apunta inevitablemente a conclusións menos dramáticas pero moito máis terroríficas que calquera das que xa consideramos.

O meu propósito é afirmar que un Goberno Laborista non significa nin revolución nin evolución. Significa un goberno sen espiña dorsal por parte de inequidades sen ningún principio rector; significa ir á deriva sen dirección nun mar de insinceridades superficiales; significa alarma inarticulada en medio da inseguridade económica e o pánico financeiro aumentado por ministros nerviosos e inexpertos.

Sen beneficio para o desfavorecido, pódese confiar en que o Partido Laborista lle ladrará e alarmará ao superior. O resultado non será unha catástrofe repentina que se poida afrontar facilmente, senón un debilitamento da vitalidade da nación e a aceleración da decadencia a tal velocidade que pode ser imposible detela. A teoría da socialdemocracia, de feito, está resumida na propia apoloxía oficial do Partido Laborista por 1933: Pode que fomos ineficaces, pero estivemos no bo camiño todo o tempo.

Ante as alteracións das condicións económicas provocadas polo enorme avance no poder produtivo debido á maquinaria e á ciencia modernas, as tres ideas básicas do fascismo, o comunismo e a socialdemocracia loitaron pola supremacía na mente do mundo civilizado desde 1918.

A primeira vista, a socialdemocracia é a máis atractiva. O comunismo esixe o imposible

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

axitación e sacrificio para obter resultados moi controvertidos. O fascismo fai unha gran chamada ao lado superior e autoabnegatorio dos seres humanos. O home medio é preguiceiro e autoindulxente. Non quere traballar nin aceptar a disciplina; sobre todo, non quere ter que pensar e facer sacrificios en beneficio da raza. A socialdemocracia promete pracer sen dor, idealismo sen esforzo, prosperidade e xustiza sen planificación. Non se podería inventar ningunha forma de engano máis eficaz para as masas, e non é de estrañar que en Rusia, Italia e Alemaña, onde se sentiu toda a forza da tormenta de neve causada pola guerra, estas nacións se dirixisen aos socialdemócratas para salvalos.

O espazo non permite un exame prolongado, con citas, do fracaso da socialdemocracia nestes países. Non só non conseguiu levar a cabo a transformación pacífica do capitalismo depredador ao socialismo, como prometera, senón que tampouco conseguiu proporcionar o máis mínimo freo ao ladrón, con quen, polo menos en Alemaña, formou unha alianza rápida e firme. Nos tres países, os traballadores atopáronse moito peor que antes de que a socialdemocracia chegase ao poder, e nos tres países a lección resultou suficiente para que lle deran as costas a tales formas de democracia e se esforzasen por recuperar o seu prestixio e eficiencia baixo unha dirección nacional. Rusia, o país menos avanzado, adoptou unha forma de comunismo que agora desaparece rapidamente, mentres que Italia e Alemaña, cun nivel de civilización máis alto, recorreron ao fascismo para salvarse.

Un exame moi superficial da teoría socialdemócrata é suficiente para demostrar que o que o que aconteceu nestes tres países era inevitable e debe ocorrer onde queira que se probe a súa política.

O socialdemócrata é o racionalizador da demagoxia, mentres que o seu partido está invariablemente cheo de grupos parlamentarios, cos seus postos altos cheos de homes que poden non ter nada que os recoménde agás o poder da fala sinxela. Os seus cargos máis altos están abertos ao demagogo e só a el. Do mesmo xeito que os seus principios son vagos e os dos seus opoñentes son definitivos, os seus líderes carecen do fanatismo do comunista ou da severidade do fascista. Obtén o poder polo voto, non o poder para facer cousas, senón o poder para asumir o cargo. Promételles tanto aos ricos como aos pobres que serás o seu amigo. Abolide os barrios marxinais e cea co dono dos barrios marxinais. Aumenta os salarios, pero dálle títulos ao mal empregador.
Nacionalizade os bancos pero obedecede ao banqueiro. Derrotade o capital internacional cun bico de benvida. Reducir o armamento mentres se interfire nos asuntos de todos os demais países. Estes son algúns dos lemas máis axeitados para os candidatos laboristas. Non é de estrañar que nun mundo de crúa realidade esta mestura de oportunismo, idealismo e pura debilidade de carácter se derrubase cada vez que se lle impuxo responsabilidade.

Un exame da historia do Partido Laborista amosa a precisión coa que estas tendencias se cumpren na práctica; e, tendo en conta a fase máis avanzada de decadencia nos países continentais citados, nada é máis rechamante que comparar a súa historia recente coas nosas propias experiencias. As dificultades sociais e económicas levaron a un recoñecemento xeneralizado da necesidade dun cambio na estrutura da nación. Intentouse o camiño aparentemente fácil da socialdemocracia; seguíronlle o caos e a corrupción; e houbo que invocar o liderado, erroneamente chamado ditadura.

Un estudo do noso Partido Laborista mostra exactamente as mesmas tendencias que os partidos socialdemócratas xa mencionados. Pode o seu partidario máis optimista realmente manter que no conxunto das crenzas e a política do partido hai dúas notas coherentes? Mesmo se non tivésemos o rexistro dos seus períodos de mandato anteriores para probalo, os discursos dos seus líderes e as columnas do *Daily Herald* conteñen todas as inconsistencias posibles. A Liga Socialista e o líder sindical máis tranquilo están unidos no seu desexo de vitoria electoral, pero é imposible atopar un ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

único punto de unidade nos seus plans de goberno unha vez acadada a vitoria. Asistir a calquera reunión laborista onde haxa máis dun orador e, se os oradores van máis alá das aspiracións elevadas cara a unha política práctica, as diferenzas máis rechamantes aparecerán de inmediato.

O primeiro Partido Laborista Parlamentario realmente grande volveu a formar parte do Parlamento en 1922. Nunca, nin sequera no "Parlamento de cousas raras" de 1906, chegara a Westminster unha colección tan estraña de excentricidades. Non se podería dar mellor descrición delas que a que proporciona Scanlon na súa *obra *Decadencia e caída do Partido Laborista*: —*

"A política, porén, como a adversidade, fai estraños compañeiros de cama, pero pódese dicir con seguridade que en ningún momento as peores formas de adversidade conseguiran reunir a tipos tan estraños e diversos como os que se atoparon apiñados un ao lado do outro na nosa cama laborista no Parlamento de 1922; . . . todos os que tiñan unha queixa uníronse ao Partido Laborista coa crenza de que existía unicamente para corrixir os erros individuais; e cando calquera persoa rica se unía ao Partido, sentía de inmediato que debía ser adoptada para o Parlamento para que a queixa puidese ser atendida axeitadamente... lembremos que o Sr. Eu Egerton Wake, o Organizador Nacional Laborista, cuxo traballo era conseguir candidatos, dixo que a maior aflición do Partido era unha sobredose de xenerais descontentos.

En total, algúns exemplares estraños chegaron ao Partido Laborista... cada un tiña unha idea fixa: algúns concentrábanse en cabalos gastados, outros en minorías oprimidas, sempre que estas non estivesen demasiado preto. Houbo xenerais que foran pasados por alto na guerra e querían que se modificase todo o sistema de ascensos. Outros (non xenerais) estaban dispostos a dedicar o seu tempo e enerxía a garantir que o día do sábado se santificase; outros podían ver con ecuanimidade as duras condicións que se lles impoñían aos desempregados, pero terían destruído de boa gana o Partido se este propuxese engadir un só club de traballadores á lista. Había outros que crían que as reunións de grupo para a intercesión diaria con Deus resolverían o problema da pobreza, e había outros sen opinións decididas sobre nada.

En 1906, cando algúns dos deputados laboristas lle deron a coñecer ao mundo as grandes cuestións ás que esperaban dedicar as súas vidas parlamentarias, o Sr. Bernard Shaw pediu desculpas ao universo por estar sempre asociado con eles. Non hai constancia do que dixo en 1922.

Menos dun ano despois, esta variopinta asemblea converteuse no goberno oficial do país. Despois duns meses de mandato, o país destituíuno sumariamente. Cinco anos de mandato do Sr. Baldwin preparou a mente nacional para calquera alternativa e, en 1929, un goberno laborista, a poucos anos de chegar á maioría e case sempre cunha maioría física real dentro dos circunscritos da Cámara, gobernou con incomodidade e ignominia durante dous anos e medio ata que a crise de 1931 provocou a súa extinción electoral temporal.

En Rusia, Kerenski aconsellou cautela ata o momento en que fuxiu ante unha nación indignada e decepcionada, que se recorrera aos bolxeviques para obter o liderado que el nunca tivera a coraxe de mostrar. En Italia, os socialdemócratas ocuparon as fábricas e, ao non ter plans para dirixilas, deixáronse docilmente guiar e destruír polos fascistas, que lles deron aos italianos plans en lugar de discursos e accións en lugar de intrigas. En Alemaña, os socialistas tiñan todo o poder nas súas mans en 1919, pero acudiron aos *Junkers* aterrorizados en busca de axuda; durante doce anos encolleronse detrás da Constitución de Weimar; e en 1933, sen apenas un balido de protesta, deron paso a Hitler e ao disciplinado liderado das Tropas de Asalto.

Non é de estrañar que atopemos un exdeputado socialista inglés escribindo que a socialdemocracia depende para a súa existencia de non chegar nunca ao poder. Este artigo comezaba cunha advertencia de que

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

O Partido Laborista debe, se as cifras das eleccións parciais significan algo, obter de novo cargos nas próximas eleccións. O lector pode preguntarse como, tendo en conta os feitos anteriores, é posible que millóns de electores volvan votar polos laboristas. A resposta reside na escusa enganosa que se dá en todas as plataformas laboristas: «Nunca tivemos maioría».

Por incrible que pareza, a gran parte do electorado parece crer de verdade que se en 1929 tivesen sido elixidos outros vinte líderes sindicais ou *intelectuales* de clase media , o Goberno laborista tería tido éxito en cumprir as moitas e variadas promesas utópicas que fixera durante a súa campaña electoral. Non pretendo entender como a ausencia dunha maioría explica aos traballadores a introdución e a imposición na Cámara dos Comúns, a miúdo en contra dalgúns votos liberais e conservadores, de lexislación decididamente anti-clase traballadora como a Lei de Anomalías e a Lei de Minas de Carbón. Como a predicación do odio de clase e a unión das masas para esmagar o capitalismo poderían converterse en esnobismo desenfreado e submisión rastreira á Cidade de Londres porque hai 294 deputados en lugar de 307 é un misterio que nunca se explica.

Sexa o que sexa o que falle no Partido Laborista, este chegou lonxe de resolver o problema de enfrontarse a cuestións incómodas. Descubriu que o mellor xeito é darlles as costas. A explicación dá paso á denuncia; a exposición faise mediante a fulminación; e o fracaso en cumprir as promesas feitas no pasado parece estar máis que oculto aos ollos do electorado por unha xenerosidade extra ao facer promesas para o futuro.

A principal proba de que o Partido Laborista non pode gobernar non se atopa no seu fracaso, por desprezable que fose no pasado, senón na psicoloxía da súa dirección e na credulidade das súas bases. A extraordinaria indulxencia que sempre se mostra en Gran Bretaña con aqueles que se supón popularmente que chegaron a altos cargos probablemente explique a estraña maneira na que aqueles que están en posición de coñecer a verdade deixan que as afirmacións untuosas dos líderes laboristas sobre estándares pouco comúns de xustiza pasen sen ser cuestionadas.

O Sr. MacDonald, como líder do Goberno Nacional, segue hoxe exactamente a mesma política que cando era o venerado e querido líder dun Goberno Laborista. A única diferenza é que esa política ten máis éxito porque está rodeado de homes capaces en lugar de ineficientes. Con todo, vemos líderes laboristas que estaban orgullosos de seguilo antes de 1931 agora vilipendiándoo e denunciándoo polos mesmos métodos que antes, cando os empregaba, denunciaban a outras persoas por obxectar. Tan baixo é o nivel de honestidade que os deputados laboristas do pasado e do presente que adoitaban agardar pola súa porta coa esperanza de ter a oportunidade de abrila e dicir "bos días" agora culpan de todos os crimes do pasado a MacDonald, Thomas e Snowden. Nun só suspiro afirman ser un partido democrático; no seguinte din que nun grupo parlamentario de case 300 homes, tres foron responsables do que agora denuncian como conduta vil.

Un exemplo xeral desta propaganda deshonesta pódese atopar na declaración que fan invariablemente as plataformas laboristas de que son o único partido que publica un balance e na súa denuncia dos partidos máis antigos por corrupción na venda de honras e ocultación de fontes secretas de ingresos. Moitos dos membros sen dúbida cren nestas declaracións cando as fan. Por outra banda, moitos deben ser conscientes de que durante varios anos os líderes recibiron grandes subscricións privadas, que foron utilizadas ao seu criterio, subscricións que nunca se contabilizaron en ningunha declaración emitida. O Partido Laborista sempre denunciou a pompa baleira dos títulos, pero un exame das Listas de Honras mentres estaba no cargo non suxire ningunha alteración na forma tradicional de compilar estas listas. O ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

A maior parte da dirección laborista é conscientemente hipócrita nestes asuntos, e a base é tan incriblemente crédula que é difícil non argumentar que merecen a dirección que teñen.

Cal será o fin da democracia? Comezando por estudar a historia da socialdemocracia noutros lugares, o noso exame do Partido Laborista en Gran Bretaña debe levarnos a crer que, do mesmo xeito que mostra todas as características dos movementos continentais, o seu progreso debe desenvolverse inevitablemente nas mesmas liñas. Ben pode ser que isto non sexa un pensamento alentador. A menos que a nación recobre o xuízo nun prazo moi curto e se lle dea unha alternativa viril e práctica, as virtudes negativas dun Partido Conservador asolagado polas finanzas están destinadas a presentarnos unha maioría laborista en Westminster. Os conservadores están obrigados a manter un goberno laborista no cargo durante polo menos doce meses. O electorado non se daría conta do malo que era o laborismo e esquecería o malo que fora o conservadorismo nese tempo.

Polo tanto, convértese en algo de suma importancia que o fascismo presente esa alternativa sen máis demora. Non se debe permitir que a tráxica historia doutros países se desenvolva aquí. Recorreron á planificación construtiva e ao liderado autoritario como último recurso cando a reacción pouco construtiva e o socialismo tímido foron levados á beira do desastre.

Un Goberno Laborista comprometido a mellorar a situación das masas, ao chegar aos cargos, atopará que o armario está baleiro. Pasaron os días nos que, de sobra, se podían atopar uns poucos millóns para comprar os traballadores. Amargados polo fracaso total do Goberno Laborista á hora de axudalos e inflamados pola natureza imprudente da súa propaganda, os traballadores recorrerán aos disturbios e ao comunismo como saída. Alarmados polos discursos salvaxes pronunciados para acadar cargos, a clase inversora sacará os seus cornos con resultados desastrosos para a nosa posición económica. A socialdemocracia enfrontarase ao seu problema histórico: como satisfacer aos seus partidarios sen atacar aos seus opoñentes. Non hai solución no credo socialista. En menos de tres anos estaremos a enfrontarnos a unha crise real que fará que a de 1931 pareza un asunto moi insignificante.

É posible crer que a democracia, tal e como a coñecemos na actualidade, sobrevivirá a esta deriva constante cara ao desastre? O fascismo debe esforzarse por convencer á nación dos seus plans agora, e non cando o desastre estea sobre nós.

O laborismo non pode gobernar, e se o Estado corporativo se atrasa ata que a socialdemocracia recollese a súa colleita de caos, a salvación da nación seguirá residindo no feito de que as mentes dos homes estean preparadas e o movemento das camisas negras se consolide.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Fascismo e guerra

polo xeneral de división JFC Fuller

TA perspectiva do fascismo sobre a guerra é de sentido común, xa que o fascista é realista. Para el é inútil derrubar o problema da guerra con palabras e anatemas, como adoitan facer aqueles que conseguiron evitar o último, porque o emocionalismo é a antítese do realismo. Está aberto a examinar o problema como un médico examina a un paciente, pero négase a deixarse distraer pola "gloria" dun lado ou polo "horror" do outro.

Se o problema ten solución, resolverase cientificamente, é dicir, buscando a verdade, mantendo unha mente imparcial e traballando dun xeito ordenado. A histeria non o resolverá, desde logo.

Despois de estudar a guerra histórica e psicoloxicamente, o fascista chega á conclusión de que en certas circunstancias as guerras son necesarias e que noutras non. Polo tanto, decide que as circunstancias son o factor principal, que son estas as que crean guerras e que, en consecuencia, a guerra en si non é unha enfermidade, senón o clímax dun estado enfermizo de paz. Non é o microbio, é a febre causada polo microbio. Sen esta febre, o paciente podería morrer facilmente por intoxicación interna, pero se a súa temperatura sobe por riba dun certo punto, certamente colapsará; en calquera caso, é probable que quede fisicamente debilitado cando a súa enfermidade remate. Non se debe culpar á febre, senón á súa causa. Polo tanto, o fascista di: «Abordarei este problema causalmente e, ata que se elimine a súa causa ou causas, manterei á man unha reserva de instrumentos cirúrxicos e medicamentos, as miñas armadas, exércitos e frotas aéreas, porque non vexo razón para confiar en curas de fe e outras charlatanerías. En consecuencia, non terei nada que ver coa bruxería pacifista que confía en encantamentos, feitizos e pactos». É por esta razón que se nega a deixarse desviar da pista da súa busca da verdade polo desarme e outras pistas falsas semellantes, xa que as armas en si mesmas non poden crear guerras, do mesmo xeito que os fórceps e os bisturís en si mesmos non poden crear enfermidades.

«Polo tanto», di o fascista, «examinemos a paz, porque nos descontentos pola paz descubriranse as causas da guerra, e ata que sexan eliminadas non teño intención de tirar os meus instrumentos cirúrxicos. De feito, canto máis histéricos se volvan os defensores da paz, máis seguro estou de que a guerra volverá, polo tanto, verei que os meus instrumentos e medicamentos son os mellores que podo conseguir».

Entón, o fascista céntrase na época na que vivimos, xa que é desta época da que xurdirá a próxima guerra e, tras estudala imparcialmente, chega á conclusión de que hoxe en día existen dúas causas principais de guerra, a saber: a superpoboación e a anarquía fiscal-económica. Son estas as que dan lugar ás causas militares: a necesidade de conquistar, de aterrorizar e de establecer fronteiras inexpugnables.

A primeira destas dúas causas principais a analiza deste xeito: por moi deplorable e molesto que sexa, é un feito que un home famento prefire infrinxir a lei roubando comida que morrer de fame. En todos os países civilizados e incivilizados, hai acordo en que un home ten dereito a defender a súa vida; entón, por que debería este home suicidarse de fame cando pode preservar a súa vida roubando? En consecuencia, cando un país se superpoboa, enfróntanse dúas opcións: pode suicidarse nunha guerra civil ou ocupar un territorio veciño, o que significa guerra a menos que estea habitado.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

por pacifistas intoxicados por pactos. Estes son feitos que non se poden contradecir. Co Xapón superpoboado, é fatuo que a Liga se opoña á expansión xaponesa. Un procedemento moito máis sabio sería enviar anualmente a ese país uns poucos miles de toneladas de anticonceptivos.

O mesmo problema afrontamos na India: Libro Branco ou non, se os indios seguen reproducíndose ao ritmo actual, a menos que a expansión sexa posible, antes de que remate este século, a India debe estoupar. En 1921, a súa poboación era de 320 millóns e en 1931, de 350 millóns. A este ritmo de aumento, será duns 700 millóns no ano 2001, e a menos que Marie Stopes se poña a traballar ou cada talo de millo creza dúas espigas, un cataclismo está condenado. Este é un feito que nin pluma nin tinta nin palabras piadosas poden borrar; en consecuencia, o fascista traballa con feitos: é realista.

Pasando á segunda das dúas causas principais, o fascista atópase de inmediato co que se proclama como "nacionalismo económico", que moitos supoñen que está habitado polo demo da folga. Nunca fascinado por palabras ou nomes, ao examinalo descobre que o que realmente se quere dicir, pero que na democracia liberal é unha herexía susurrar, é comercio anárquico: vai como queiras, fai o que poidas, engana, suborna, loita e o Demo lévase o atranco. Os mercados e os préstamos estranxeiros ocupan un lugar destacado nesta guerra incruenta e con recortes. Examinareinos brevemente por quendas.

Como hoxe en día todas as nacións producen máis do que poden adquirir co sistema financeiro vixente, a produción mundial supera a demanda mundial. Polo tanto, os mercados convértense en causas de conflitos e en zonas de desfacerse tanto de descontentos como de mercadorías. Como, obviamente, é imposible que cada país venda máis do que pode comprar, os intereses privados involucran aos seus respectivos gobernos e os gobernos branden as súas espadas para asustarse mutuamente, sendo os seus ruídos os insultos da prensa diaria. A cobiza xera envexa, a envexa paixón e odio, logo chega algún incidente que detona o emocionalismo acumulado e hai guerra. Algo moi similar ocorre na loita polas materias primas.

Unha causa aínda máis poderosa é a loita entre os grandes bancos centrais polo control financeiro. Se os bens non se poden pagar con bens, o debedor vese obrigado a aceptar un préstamo e entra inmediatamente en servidume financeira. Como di un escritor sobre os financeiros internacionais: «Máis que calquera outra forza soltada no caos do mundo moderno, levaron á guerra». Unha vez no seu poder, só hai dúas maneiras de saír dela: o repudio ou a loita. Como a primeira significa quebra e deshonra, normalmente recorrese á segunda.

Así ocorre que, debido á cobiza e ao emocionalismo inherentes ás democracias de masas, as armas non se consideran instrumentos cirúrxicos, senón camisas de forza dos descontentos nacionais e internacionais. Elas constriñen as revolucións internas e aterrorizan os veciños hostís, non para manter a xustiza, senón para manter a cobiza. Unha vez máis, só hai un paso dun muro arancelario a unha fronteira fortificada, e se unha fronteira existente é débil, hai moitos incentivos para buscar outra que sexa máis forte. Antigamente buscábanse fronteiras defensivas fortes para asegurar a existencia nacional, agora búscanse para asegurar a usura internacional.

O 11 de xullo de 1933, o Sr. Chamberlain dixo na Cámara dos Comúns: «Nós mesmos seguimos coa opinión que sempre tivemos, e é que os principais problemas que sofre o mundo hoxe en día son de orixe internacional e que só se poden resolver mediante accións e acordos internacionais». En canto á súa orixe, ten razón, pero como Satán sente unha peculiar aversión por expulsar a Satán, o fascista dubida moito da súa cura. Por iso non cre nos tratados de desarme, nos pactos de paz nin nas forzas policiais internacionais, dos que os membros da Sociedade de Nacións ou os seus partidarios falan de dentro para fóra e logo de fóra para dentro.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

A Liga non defende a paz, senón o status quo: representa un mito, a inercia e non un cambio de realidade. O mundo móvese e nós debemos movernos con el; non pode haber detención sen podremia, e a podremia xera guerra, porque putrefa a civilización. Por exemplo, examinemos o problema de Austria, actualmente o centro da podremia europea: en 1918-19 un gran imperio reduciuse a un pequeno estado cun capital inmenso; é dicir, da posición dun millonario a un pobre que aínda ten que pagar a súa casa (Viena), o alugueiro dun millonario. En 1931, Alemaña suxeriu unha unión aduaneira, e Francia, sentindo que estaba a piques de ser torpedeada, decidiu de inmediato torpedear esta unión por medio desa arma de destrución infalible, o Consello da Liga. Esencialmente unha cuestión económica, foi remitida para a súa decisión á Corte Permanente de Xustiza Internacional e estirada sobre o torniquete político, cos tornos operados entre outros por Salvador, Cuba, Colombia e China, entón nun estado de anarquía aberta. Se Cuba ou Salvador votasen ao revés, a Unión converteríase nun feito consumado; como ningún dos dous o fixo, foi rexeitada.

É isto sensato ou demente? É este o xeito de integrar o mundo e establecer a paz perpetua?
Tería sido máis sensato e honesto que a Liga proclamase: «Austria é un país imposible, é o pobre de Europa e, se non se lle vai permitir esta Unión, debemos manteña e pagarlle un subsidio de millóns de libras cada ano». Mesmo así, que dereito tería a Liga a supoñer que os austríacos —un pobo orgulloso— querían vivir nun asilo de pobres; porque todo o que querían era a autodeterminación e aínda a queren pero non poden conseguila, porque están obrigados a vivir non baixo un goberno da súa propia elección, senón baixo un despotismo corrupto.

De feito, impídeselle a Austria elaborar o seu lexítimo destino ao imporlle unha forza policial internacional subrepticia: a internacional do diñeiro, que non precisa mercar mercenarios estranxeiros, xa que sempre pode contratar mercenarios nacionais. É este tipo de forza, a asasina desnacionalizada cuxo único incentivo é o diñeiro, a que a Unión da Sociedade de Nacións, o Novo Movemento da Commonwealth e o capitalismo en decadencia pretenden impoñer ao mundo. Se o fixesen, tarde ou cedo o resultado sería unha revolución catastrófica que remataría nun bolxevismo mundial. É entón este o seu obxectivo final?

Con todo, a pesar desta flagrante canalla política, o que máis se opón o fascista é o insidioso ataque moral que se lanza ao abeiro dunha nube de fume de tópicos piadosos e hipocrisía histérica, contra todo o que é viril e espiritual na humanidade. A honra, a virtude e a crenza en calquera cousa máis nobre que a mera vida deben estar sometidas ao control xurídico internacional. Pero, é a paz ou o mantemento da paz a calquera prezo o fin da vida? Non hai nada neste mundo máis querido que a vida? Son os homes unicamente animais? Con James Martineau, o fascista cre que:

«A reverencia pola vida humana lévase a unha idolatría inmoral cando se considera máis sagrada que a xustiza e o dereito, e cando o espectáculo do sangue se volve máis horrible que a visión de tiranías desoladoras e hipocresías triunfantes... nada pode ser máis débil ou máis suicida que que os homes que son cidadáns dunha república anuncien que, pola súa banda, pretenden ter a vida en maior estima que a xustiza. E se chega o día en que as nacións se contenten con someter cada disputa, sexa cal sexa a súa orixe, á decisión dun tribunal, pode que non sexa que o mundo mellorou, senón que os homes se volveron máis malos e máis baixos porque xa non hai nada que consideren máis que a vida».

Vivir é o impulso da Natureza; pero vivir con xustiza, é dicir, de acordo coas nosas convicción máis profundas, é seguramente o fundamento de toda moralidade e relixión. Pode un home que cre que está a reflectir a vontade de Deus someter a súa fe a un xuízo nun tribunal policial? "Vivir perigosamente" parecería, polo tanto, un lema de vida máis nobre e xusto que...

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

«Seguridade ante todo», que cando se aplica ao corazón do home non pode lograr outro fin que o de criar unha raza de eunucos desespiritualizados.

Así ocorre que na filosofía do fascismo a vida é vista como un medio para un fin e non como o fin en si mesmo. O individuo é mortal, pero o Estado, non só a masa de individuos, senón o que é nobre, inspirado e inspirador na súa historia, en dúas palabras: a espiritualidade nacional, é inmortal e infinitamente maior. É por iso que cada individuo debe vivir, non só para mantelo, senón para sustentalo coa súa vida, pensamentos e accións. É unha loita polo que se fará e non simplemente unha marcación do que se conseguiu. Se neste espírito aínda hai algo da actividade do xabaril, loado sexa o ceo, aínda non hai nada da inercia do porco de curral.

Debido a este dinamismo, a esta virilidade esencial, o fascismo defende a paz, porén non teme a guerra, porque todo o que teme é a vida inerte. Polo tanto, sobre a paz e a guerra, o credo do fascista di o seguinte:

O obxectivo lexítimo da guerra é unha paz máis perfecta; porque a guerra é un instrumento cirúrxico.

O obxecto lexítimo da paz é un home máis perfecto; porque a paz é un instrumento creativo.

E o obxectivo lexítimo do home é un mundo máis perfecto; porque o home é un instrumento divino.

Como converte este credo en acción, xa que sen actividade non pode haber renacemento? Isto problema que agora vou investigar.

A historia dos conflitos pode dividirse en dous grandes epígrafes: as revolucións internas e as guerras externas; a primeira fertiliza a segunda e a segunda a primeira. Agora examinareinos por quendas.

O que di o fascista é isto: o descontento internacional non é máis que a suma de innumerables descontentos nacionais. Se o mundo se compara cunha casa, entón, debido a que os seus ladrillos e morteiro están podres, os seus cimentos sempre se afunden e os seus muros derrubándose. Polo tanto, o primeiro problema para establecer unha paz mundial creativa é que cada nación poña orde na súa propia casa; mentres as nacións estean nun estado de podremia interna, en canto unha crise se volva inminente, os seus respectivos políticos intentarán manter a súa autoridade desviando o descontento cara a fóra, é dicir, lonxe do seu país e cara aos asuntos exteriores. Este é o camiño máis antigo e seguro cara á guerra.

Un excelente exemplo disto é a Francia de posguerra. O seu sistema de goberno é totalmente corrupto, entón que fan os seus políticos? Para distraer a atención popular, proclaman a carcajadas que Francia está en perigo e hipnotizan ao pobo coa palabra "Seguridade". Se fose posible protexer Francia contra calquera forma de ataque, os políticos franceses estarían agradecidos? Non, estarían aterrorizados, porque se darían conta de que, como o pobo non tería nada que temer dunha guerra estranxeira, centrarían a súa atención na reforma interna e na revolución. A "Seguridade" non é, en realidade, un escudo contra Alemaña, senón o caparazón a proba de balas baixo o que se arrastran os Stavisky.

Aínda que en case todos os países a causa do descontento é de orixe económica, a súa expresión, como debe ser, é moral. A pobreza non só crea carencias, senón tamén un sentimento de inxustiza. Que nunha época de abundancia potencial aínda exista pobreza real e excesiva parece criminal, e cando se considera un goberno como unha reunión de gánsteres, o home que sofre e pensa chega a crer no seu dereito a derrocalo. Esta é a causa fundamental de todas as revolucións sociais. Que se che negue unha parte xusta na produción debido a un sistema de distribución desfasado non é máis que un roubo. Se un ladrón entra na túa casa e ameaza a túa vida, tes dereito a protexela.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

mesmo a expensas dos seus propios gastos. O home desesperado observa o asasinato político desde un ángulo similar, e unha vez que se decata de que é o financeiro quen está a usar o político como un cabalo de acecho entre el e o que considera a súa lexítima parte da riqueza, podemos esperar a primeira recesión que se produciu na historia dos banqueiros.

O fascista di: Por que resolver este problema da anarquía financeira mediante a anarquía social? Por que non resolvelo mediante a reorganización económica? A pobreza e, en consecuencia, a revolución créanse por unha mala distribución da riqueza, por un sistema financeiro podre, por recortes salariais, aumento dos prezos e unha baixada xeral do nivel de vida; por que non organizar entón as industrias nacionais para que poidan controlarse, expresarse e reformarse? Isto non é socialismo, no que o Estado controla a man de obra, xa que o control da industria suxerido aquí é por aqueles que crean e manteñen man de obra. De feito, é a forma máis pura de democracia cooperativa, que as democracias políticas nunca intentaron realizar. Este control o fascista pretende establecer por medio do Estado Corporativo. As industrias dividiranse en grupos autogobernados, cada un dos cales elixirá unha corporación industrial composta por empresarios, traballadores e consumidores. Nunha organización deste tipo, a loita de clases, as folgas e os peches patronais non poden atopar cabida. En lugar de loitar por un aumento dos salarios, o obxectivo será elevar o nivel de vida a medida que a ciencia e a industria aumentan as capacidades de produción. Que significa isto? Esa explotación será substituída pola organización e crearase un novo corpo social.

Unha vez establecida a prosperidade, o seguinte paso é insuflar o espírito dunha nova vida no po económico. Do mesmo xeito que o home é en parte físico, en parte moral e en parte intelectual, unha sociedade de homes é en parte económica, en parte cultural e en parte política. Polo tanto, dedúcese que, como no propio home, os factores económicos deben agruparse en órganos e membros; así tamén o cultural debe deixarse case por completo aos individuos e o político debe posuír autoridade sobre o conxunto. Co que quero dicir que as principais actividades da política consistirán en regular as relacións entre os individuos e entre os grupos e en dirixir eses órganos e membros, os servizos nacionais, que só eles poden controlar.

Disto podemos deducir o seguinte: que a vida privada dos individuos será o máis libre posible; que a prosperidade dos grupos de traballadores dependerá da organización segundo as funcións e que o goberno do conxunto será levado a cabo por persoas de gran intelixencia, coñecemento e experiencia. Noutras palabras: a vida cultural é individual, a económica é colectiva e a política é directiva e autoritaria. Cando estes tres grupos de actividades (autoexpresión, expresión grupal e expresión nacional) traballan xuntos, resultará a economía máis elevada da vida cultural, económica e política. Esta economía é a verdadeira liberdade, e a liberdade do descontento é o fundamento da paz nacional.

Agora voume centrar na segunda metade do problema da guerra, é dicir, das revolucións nacionais ás guerras estranxeiras, e aquí volvemos comprobar que a verdadeira paz debe establecerse sobre bases económicas.

Cal é esa base hoxe en día? A anarquía do ouro, a pedra angular dos sistemas monetarios internacionais e nacionais existentes. Para obter ouro ou establecer moedas de ouro, as nacións deben ter balanzas comerciais "favorables" activas. Quen o consiga pode extraer ouro de nacións con saldos "desfavorables" ou obrigalas a pedir prestada a diferenza en forma de préstamo. Como di un escritor sobre esta cuestión: "En lugar de comerciar con bens e servizos para a súa vantaxe mutua, as nacións vense obrigadas a loitar con uñas e dentes por saldos "favorables", é dicir, ouro, baixo pena de atoparse na degradante e miserable posición de estar en pensións para os seus competidores exitosos". Este é o camiño directo cara á guerra, porque, como xa sinalei, agás o repudio, só a guerra pode abolir esta servidume.
******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Obviamente, a solución a este problema reside en abandonar o ouro como medida da riqueza e en basear a moeda na riqueza real, non nunha mercadoría que se poida acaparar, senón en todas as mercadorías cun valor de mercado. Entón, as exportacións terán que pagarse con importacións ou converteranse en agasallos para a nación que as recibe. Como di o autor anterior: as exportacións subvencionadas polo Estado perderán entón o seu propósito. Os aranceis, na medida en que exclúan as importacións, impedirán nesa medida as exportacións. Os intercambios serán fixos de forma inmutable, eliminando o especulador e o medo ao prestamista desaparecerá.

Non podo entrar aquí nos detalles de como se debería liquidar a anarquía financeira existente; pero é obvio que nos gobernos democráticos, que dependen para o seu poder dos intereses e prexuízos das finanzas do patrón ouro, a solución non pode ser outra que unha catástrofe. Observe a maquinaria existente neste país que estaría chamada a levar a cabo unha reforma tan complexa.
O Primeiro Ministro debe remitir o problema ao Gabinete e o Gabinete ao Partido Parlamentario, e se un Goberno Laborista está no poder, entón o Partido Parlamentario debe remitilo ao Congreso de Sindicatos e á Conferencia do Partido Laborista, mentres que detrás de todas estas asembleas hai intereses creados que moven os fíos.

Baixo un goberno fascista, unha vez que os expertos examinan a cuestión, o primeiro ministro dirá "si" ou "non". Se é "si", a medida converterase en lei. E se outras nacións estivesen interesadas, o que dificilmente pode deixar de ser o caso se están baixo dirección fascista, sendo o mesmo o mecanismo de decisión, faise posible un acordo rápido.

De acordo, por se acaso, en que esta causa fundamental da guerra está eliminada, quédanos o que se pode chamar a causa biolóxica, é dicir, a superpoboación, na que ningún reaxuste económico pode influír directamente; xa que está fóra do control do goberno.

Nos países onde existe un alto nivel de vida, este problema resólvese automaticamente cun descenso da taxa de natalidade. Pero nos países onde prevalece un baixo nivel, é dicir, nos países onde a civilización industrial non está totalmente desenvolvida, durante moitos anos pódese esperar un aumento da taxa de natalidade. Se nos fixamos nas estatísticas mundiais, vemos que mentres que en Europa Occidental o aumento da poboación está a diminuír, en Europa Oriental non o está, mentres que en Rusia e en vastas extensións de Asia hai espazo para centos de millóns de persoas máis. Se Asia se industrializase segundo as liñas que se están a establecer agora en Rusia, non hai dúbida de que estes centos de millóns nacerán e que chegará un momento no que a superpoboación forzará unha expansión cara ao oeste. Que significa isto? Nada menos que unha guerra intercontinental entre Asia e Europa. Para prepararse para esta guerra, as nacións europeas deben cesar as súas disputas intestinais e unirse, e nunca o farán mentres o descontento económico e financeiro as separe. Se as nacións de Europa Oriental non poden atopar espazo dentro das súas fronteiras para as súas crecentes poboacións, entón, da elección entre dous males, o menor é que a súa expansión sexa cara ao leste e non cara ao oeste. Non só se seguirá a liña de menor resistencia da poboación, senón que se achegará e non se afastará da maior ameaza de guerra que poida ameazar a civilización occidental.

Desta breve excursión ás posibilidades futuras vemos, e creo que de xeito concluínte, que o problema da guerra non se pode resolver con pactos de paz e convencións verbosas. É un problema real e activo, parte do cal se pode resolver mediante a organización e outra só se pode protexer cunha Europa unida e militarmente poderosa.

Como é manifestamente imposible, mesmo cando o fascismo gañe o poder neste país, que poida controlar por si só os destinos de Europa, o problema militar máis vital ao que nos enfrontamos é a seguridade e a defensa do noso Imperio. Aquí estamos no noso propio terreo e dentro de certos bens...

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

os límites definidos poden construírse como queiramos. Isto significa liderado e acción.

Dado que nun país civilizado a base material de todo poder militar é a riqueza económica, o primeiro problema na seguridade imperial é o desenvolvemento do Imperio. Non obstante, pódese dicir que, como os Dominios son hoxe en día nacións autónomas e autogobernadas, é imposible que calquera Goberno Local, fascista ou outro, leve a cabo esta tarefa. Se se prevé a coacción, entón o fascista está totalmente de acordo. Pero para el, a coacción é totalmente innecesaria, porque, sendo realista, cre que, como o desenvolvemento dependerá da cooperación, á súa vez a cooperación debe basearse no interese propio.

Non serve de nada falar de irmandade de sangue e de lazos tradicionais, porque son feitos aceptados e ninguén dubida do seu poder vinculante; ademais, están fóra da esfera material e, polo tanto, non entran na cuestión económica. O que realmente serve é suxerir que un imperio autónomo non só significa un imperio máis próspero, senón tamén un imperio máis seguro, porque, na concordia das nacións, formará un instrumento de paz tan poderoso que practicamente prohibirá a guerra. Para un imperio autónomo, as guerras, agás as que se orixinan pola superpoboación, que están fóra do control político, son prexudiciais. En consecuencia, é vantaxoso para o Imperio que se manteña a paz mundial. Polo tanto, é vantaxoso para el que todas as súas partes cooperen economicamente. Isto pode significar unha perda de investimentos estranxeiros; pero en pouco tempo esta perda será totalmente compensada por unha prosperidade cada vez maior.

Salvagardar esta prosperidade lévanos directamente ao problema da defensa. Onde reside o poder defensivo? Primeiro, na Armada Británica, porque durante moitos anos os Dominios non estarán en condicións de construír e manter frotas de guerra poderosas. En segundo lugar, na Forza Aérea e no Exército.

En canto ao terceiro destes instrumentos defensivos, como os exércitos modernos, é dicir, mecanizados, son o tipo que necesitamos, os Dominios terán o mesmo problema de custo que o que se lles ocorre na construción de frotas modernas. Pero en canto ao segundo, a Forza Aérea, desenvólvese unha historia completamente diferente, xa que os Dominios, que abarcan vastos espazos de terra, son os viveiros naturais de aeronaves civís, e as aeronaves civís son os alicerces do poder aéreo militar.

Polo tanto, o problema resólvese do seguinte xeito: Gran Bretaña debe ser responsable, en primeiro lugar, da súa defensa aérea interna e, a continuación, imperialmente responsable de todas as comunicacións marítimas e do mantemento dun exército mecanizado pequeno pero poderoso que, na guerra, operará seguindo as liñas dunha brigada de bombeiros imperial. Pola súa banda, os Dominios deben ser responsables da súa propia defensa aérea e, en consecuencia, establecer forzas aéreas fortes e eficientes.

Con tales forzas, o problema resólvese nun problema de cooperación, e na súa solución hai dous factores principais, a saber: o establecemento dunha rede de campos de aterraxe defendidos con fins similares á nosa rede existente de estacións de carbón defendidas, e a creación dun Consello Aéreo Imperial que poida asesorar ás nacións do Imperio sobre defensa aérea e desenvolvemento do poder aéreo.

Aínda que, se o noso Imperio quere perdurar, este é o noso problema máis vital, o máis inmediato é reorganizar e rearmar os nosos Servizos de Combate. Desde o final da guerra, unha sucesión de gobernos abatidos reduciunos a un estado de impotencia. O noso estándar naval de dúas potencias foi abandonado e hoxe temos unha escaseza perigosa de cruceiros, destrutores e submarinos. En canto a esta última arma mencionada, agora estamos á mercé de Francia. O noso exército reduciuse en tamaño e eficiencia, e aínda que a falta de carne de cabalo nos obrigou en parte a motorizar, unha superabundancia de cerebros arcaicos mantivo nel unha masa tan inútil de

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

infantería que non é máis que unha forza policial extravagantemente cara. Mentres tanto, a Royal Air Force caeu do primeiro ao sexto posto entre as forzas aéreas do mundo.

O fascista non quere nada disto. Non lle preocupan os estándares de poder nin as limitacións emocionais. É realista e di: «Se por casualidade vivo, como vivo e teño que vivir, nun campamento mineiro da febre do ouro, teño a intención de levar unha pistola na cadeira».

As súas opinións son as seguintes:

Temos decenas de miles de quilómetros de rutas marítimas que protexer, e para defendelas non de todos os ataques, agás dos máis probables, precisamos dunha Armada axeitada en todos os sentidos para este propósito.

Temos un exército do século XIX; en vez diso deberiamos ter un do século XX. Non un exército pesado en toneladas de carne humana, senón medido en termos de poder de ataque mecánico: poucos homes e máis máquinas, porque esta é unha era das máquinas e non unha era dos músculos.

Queremos e teremos unha Forza Aérea que nos poida defender sendo tan poderosa que calquera
O inimigo dentro do alcance efectivo pensará moitas veces antes de atacarnos.

Por último, queremos un Ministerio de Defensa estratéxico que poida trazar e planificar os tres Servizos coma se fosen un só servizo combinado. É dicir, queremos unha autocracia defensiva en tempos de paz porque sabemos que na guerra só unha autocracia dirixirá ou pode dirixir a estratexia dun xeito decidido.

Se outras nacións proclamasen que este é o noso seguro contra a guerra e, na guerra, a nosa garantía de vitoria son militaristas, que o fagan. Aínda que non ansiamos unha carreira armamentística, non pretendemos que a próxima vez que nos ataquen nos atopemos nunha posición tal que nos vexamos obrigados a fuxir correndo dos armamentos do noso inimigo. Preferimos afrontar os feitos aberta e directamente en lugar de pestanexalos cegamente.

Creo que xa cubrín os problemas máis importantes aos que nos enfrontamos en relación coa guerra e a súa preparación, e deixei claro que a diferenza entre a perspectiva do fascista e a da maioría da xente é que, mentres eles consideran a guerra inevitable ou evitable en calquera conxunto de circunstancias, segundo as condicións de paz, el considera a guerra necesaria ou innecesaria. De feito, esta diferenza é idéntica á que separa o alquimista do home de ciencia.

A guerra é unha realidade e debe ser tratada como tal. É comprensible que despois da última guerra a xente se virase cara ao idealismo, aínda que só fose para un cambio de atmosfera. Tamén é comprensible que todos os gobernos que se basean na opinión popular estean pola súa propia natureza obrigados a botar aceite sobre augas turbulentas. Estes son feitos que non se poden contradecir; pero isto non significa que sexan feitos que non se poidan cambiar. Aínda que o fascista non quere a guerra, porque a guerra é unha medida de descontento pola paz e, polo tanto, unha medida do fracaso gobernamental, non se precipita ao outro extremo e deposita a súa confianza en farsas e prestidigitacións políticas.

Ademais, non cre que esta sexa unha época bélica e opina que esta crenza queda probada polo feito de que os gobernos nunca deixan de falar da guerra. Como é isto? Porque só hai dúas grandes categorías de problemas na vida nacional: unha é interna e a outra é externa: asuntos internos e asuntos exteriores. Se non queres que o pobo examine o primeiro, centra a súa atención no segundo. Este truco, común a todo prestixioso, é o resorte principal da política democrática.

El cre que o problema da guerra é científico e non emocional: descubrir as súas causas, illar o virus e cultivar unha antitoxina no lugar do balbuceo e a mandíbula. Como na actualidade e

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Parecería que durante algún tempo nada máis alá dun nivel de vida universalmente alto eliminará as guerras xorden da superpoboación, o fascista considera que se necesitarán forzas armadas e que, en consecuencia, unhas eficientes resultarán máis útiles e económicas que as obsoletas. Aínda que un ser humano está influenciado polas tradicións, e as tradicións viriis son do máximo valor na guerra, as armas obviamente non poden selo. Polo tanto, o fascista non mestura sentimentos con balas de canón.

Aínda que unha Europa unida é un gran ideal e un que os fascistas acollen e cren posible baixo o seu control, porque todos os gobernos tratarán entre si a través dun sistema organizado, o feito supremo hoxe en día é que a única liga real de nacións do mundo é o Imperio Británico. Aquí está, entón, o noso verdadeiro punto de partida no camiño cara a unha paz creativa. Un punto de partida que abrangue aproximadamente unha cuarta parte do globo e abrangue unha cuarta parte dos seus habitantes. A paz está nas nosas mans se a entendemos dun xeito realista. Imos nós, como nación, despois de séculos de traballo, desviármonos da liña de marcha e converternos nunha chusma de rezagados? O fascista responde "Non"; de aí que o seu lema sexa "Adiante".

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Adiante no fascismo, de

Oswald Mosley

FA propaganda da ASCIST está establecida como parte integral da nosa vida nacional. Dous anos de traballo e sacrificio trouxeron como recompensa o recoñecemento deste Movemento polo pobo como unha potencia patriótica, revolucionaria e inherentemente británica.

O traballador británico finalmente puido identificar o seu amor natural polo país co seu desexo xusto e necesario dunha mellora fundamental nas súas condicións.

O imperialista que antes non pensara na miseria e na necesidade que oprimían a millóns do seu propio pobo puido comprender que para o desemprego e a pobreza non pode haber nin escusa nin atenuante nesta era científica moderna.

O terceiro ano de vida do noso Movemento viu vitorias sen precedentes na propaganda; pero o seu maior logro foi a creación da organización científica e totalmente fiable sen a cal ningunha propaganda pode producir resultados de valor duradeiro.

A estrutura orgánica do Movemento no seu conxunto comprende agora case 500 Formacións de Distrito en proceso de organización segundo a área parlamentaria, e todas elas correlacionadas e unificadas por unha organización que se basea na actividade das Camisas Negras. A construción desta máquina totalmente fiable é, de feito, aínda máis notable porque non absorbeu tanta enerxía do Movemento como para prexudicar a propaganda. Pola contra, contribuíu enormemente ao éxito de dúas das maiores operacións de propaganda da historia británica moderna. A agora famosa campaña "Mind Britain's Business" (Mente os asuntos de Gran Bretaña) espertou a oposición do pobo a unha guerra sen sentido nunha medida que se aprecia cada día máis plenamente, a medida que os políticos se afastan da actitude fantástica e bombástica que adoptaron cando, inconscientes do noso poder propagandístico, contemplaron por primeira vez o uso da forza militar e naval nunha disputa que non pode...

nos preocupan.

A segunda gran operación será lembrada co lema "Fascismo a próxima vez".
Ao longo da recente campaña electoral, o noso Movemento celebrou tantas reunións como calquera dos antigos partidos puido organizar. As nosas reunións estaban xeralmente cheas ata o límite, as súas a miúdo estaban case baleiras. As nosas reunións foron, case sen excepción, pacíficas e ordenadas; as súas caracterizáronse con moita frecuencia por escenas de vandalismo e violencia que non se permitirían en ningunha reunión fascista. De feito, nós mantivemos a liberdade de expresión; eles intentaron negala e eles mesmos a perderon.

Nas nosas reunións rexistráronse un gran número de recrutas en plena loita electoral.
Críamos que deberiamos ser escoitados con interese; que non deberiamos ser silenciados polos subhomes orientais que coñeciamos; pero que masas de xente se unisen ás nosas filas precisamente nun momento no que nos negabamos a nomear candidatos era a maior homenaxe que se podía render á sabedoría de absterse da loita electoral ata que puidésemos atacar o inimigo coa maquinaria altamente técnica que é necesaria, ao longo da súa fronte maltreita e dividida.

Así, ao rematar o ano 1935, podemos reflexionar sobre o mesmo éxito na propaganda e na organización. Se nunca podemos ser felices ata que a nosa tarefa estea completa, todos podemos estar orgullosos de cada hora de traballo que fixemos, de cada pequeno sacrificio que fixemos pola causa que é ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Salvar o noso pobo unificando todo o que é nobre no nacionalismo con todo o que é útil no socialismo.

En retrospectiva, ademais, débese recoñecer que a nosa resistencia ao asalto xudeu foi tan triunfal como demostrou ser necesaria. Debido a que os xudeus non tolerarían que un Movemento Británico traballase, pensase e sentise só por Gran Bretaña, porque nos terían mergullado nunha loita catastrófica cun gran pobo cuxo Líder salvou a Europa do comunismo, víronse lanzados cara a unha defensiva en constante declive, ao evocar en Gran Bretaña un sentimento antisemita do que só eles mesmos son os culpables. Podemos reflexionar con orgullo que, a menos que o noso Movemento tivese a coraxe de desafiar a ameaza das Finanzas Internacionais Xudías e o Bolxevismo Xudeu, non só non tería xustificado a confianza do pobo: tería evadido a proba crucial, da que saíu como unha cousa de aceiro templado.

Alegramonos destas probas, porque só elas poden garantir que os nosos membros sexan firmes, fieis e dispostos a sacrificarse nunha magnífica manifestación desa alta calidade humana evocada pola loita fascista, "o poder de perdurar".

No ano que vén, todos os esforzos deben redobrarse e todo récord de éxito debe romperse. Agora comprometémonos a loitar nas próximas eleccións; e este compromiso cumprirase co inmenso traballo de formar en centos de circunscricións organizacións electorais superiores ás dos antigos partidos. A tarefa é difícil; pero a nosa afiliación activa supera considerablemente a de calquera dos antigos partidos.

Unha xira de tres semanas, concluída xusto antes do Nadal, revelou tanto un persoal como un espírito que ningunha outra forza en Gran Bretaña pode emular. Oficiais de cada distrito reuníanse para conferencias de área todas as noites e moitas tardes. Eran dignas representantes da masculinidade británica característica que lideran nas súas respectivas localidades. As mulleres oficiais tamén representaban a forza cada vez maior do noso Movemento de verdadeira feminidade británica. Os problemas locais de organización e política examináronse cunha atención aos detalles imposible nas breves, vagas e insulsas conferencias anuais dos antigos partidos. Os plans nacionais para o próximo ano debatéronse de forma completa e franca e, ao longo e ancho do país, recibíronse cunha alentadora universalidade de entusiasmo. Por riba de todo, ese estreito contacto e relación persoal mantívose mesmo no gran crecemento actual do Movemento que caracterizou tan vividamente os primeiros días da irmandade fascista.

Un novo ano de forza fascista atópase diante de nós. O Movemento que tivo a ousadía de rirse da forza concertada das Finanzas Internacionais Xudías e dos recursos de propaganda que domina; o Movemento que desafiou con éxito o "poder investido, a Fronte Vermella e as filas masivas da reacción", xa non pode conformarse coa defensiva. Despois de superar os poderosos obstáculos postos no noso camiño, agora temos que traballar pola nosa propia vitoria. A extensión e a rapidez desta conquista deben depender dos esforzos incesantes e decididos de cada membro.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Forza a través da alegría polo Dr. Robert Ley

TA organización nacionalsocialista *Forza pola Alegría* foi creada por orde do noso líder, Adolf Hitler. Un día chamoume e díxome: "Quero que o traballador alemán teña suficiente lecer e vacacións, para que os nervios da nación estean sans; porque é imposible conseguir nada, mesmo coa habilidade política do maior xenio, se os nervios da nación son destruídos". Converteuse no meu deber cumprir esta orde do líder e, en novembro de 1933, xurdiu *Forza pola Alegría* . Moitos, mesmo entre os meus colaboradores máis íntimos, non entendían o que eu pretendía, nin cal era a intención do líder. Moitos pensaban que era proporcionar un medio para botar po aos ollos do traballador e desviar o seu lexítimo desexo de xustiza social. Outros viron nel un novo campo de actividade para a creación de novos cargos. Só uns poucos recoñeceron naquel momento a estupenda empresa que hoxe palpita por toda Alemaña e xa se estende polo mundo moito máis alá das fronteiras do noso propio país. Parece un milagre cando un reflexiona sobre como unha idea da que moitos riron, outros desprezaron, os seus opoñentes insultaron e cubriron de insultos, e mesmo os nosos amigos máis próximos só viron con ansiedade e receo, no curto espazo de pouco máis de dous anos gañou o corazón da xente e foi posta en práctica pola propia xente.

Como descrición do obxectivo que temos en mente, o nome é absolutamente axeitado: Comunidade Nacional Socialista *Forza a través da alegría.* Débese considerar coidadosamente o significado de cada palabra individual: Comunidade Nacional Socialista. A comunidade é o seu fundamento, e aquí, unha vez máis, hai unha clara expresión do feito de que só a comunidade é capaz e competente para ser a provedora de alegría. Nisto, unha vez máis nós, os nacionalsocialistas, vemos claramente que a cultura e a arte están ligadas á comunidade de nación e raza, e non poden ter unha existencia illada no baleiro. *Forza a través da alegría* Aconselláronme que o chamase "Despois do traballo". Pero nunca estiven a favor da imitación, preferindo sempre ver se non era posible crear algo un mesmo.

O «Dopolavoro» da moza Italia pode certamente amosar grandes resultados; é sen dúbida un gran logro. Pero non coincide precisamente co obxectivo que temos en mente. É unha expresión neutral que non transmite o noso desexo nin o que ordenou o Líder. O Líder dixo: «Quero ter unha nación forte: asegúrate de que o ritmo de traballo, que a racionalización e toda a tendencia dos acontecementos fixeron inútil en calquera caso, sexa contrarrestado polo lecer e as vacacións que estes homes teñen; e asegúrate de que os nervios da xente non se arruínen». A orde do Líder era darlle forza á nación e, ao mesmo tempo, mostraba como se podía obter esta forza: mediante o lecer, mediante as vacacións, mediante a alegría.

Forza a través da alegría é quizais a expresión máis curta e concisa de todo o obxectivo do nacionalsocialismo. É a encarnación dunha perspectiva de vida que o nacionalsocialismo lle deu a Alemaña; expresa esa actitude positiva cara á vida que palpita en nós e que substitúe a negación da vida que dominou a nosa nación no século pasado. Porque o que víamos no pasado en todos os ámbitos da vida, o que caracterizaba todos os nosos partidos desaparecidos, era a negación da vida!

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Nós, os nacionalsocialistas, non queremos pensar na vida como unha viaxe a través dun val terreal de bágoas, como unha preparación constante para un Alén mellor. Queremos facer que a vida —e en particular as vidas dos nosos compatriotas alemáns máis pobres— sexa o máis fermosa e brillante posible. Cremos que esta nosa vida é digna de ser vivida; e cremos que o noso Señor Deus non creou a multiplicidade da nosa vida para abandonala de novo á destrución e aniquilación eternas. Todos os que cren que coa súa vida e as súas obras teñen unha misión santa que cumprir neste mundo, todos os que están cheos desta crenza, son no fondo do seu corazón nacionalsocialistas.

Polo tanto, precisamos forza para a loita. A nosa vida non está chea das riquezas do paraíso; para nós o principal é a loita. A vida é loita, e a loita é vivir. Non coñecemos ningún punto final onde algúns, na ociosidade eterna, agarden o seu propio pracer e os outros estean perpetuamente condenados. En toda a eternidade só coñecemos a loita como expresión da nosa crenza e da nosa vida. E para esta loita buscamos darlle ao noso pobo un subministro constante de novas forzas.
O traballo é, de feito, só outra expresión da loita. Cada un dos nosos compatriotas, sexa traballador ou campesiño, artista, erudito ou soldado, está en cada momento no medio desta loita pola existencia do seu pobo e de si mesmo. E dado que esta loita consome nervios, substancia, o home necesita os medios para esta loita e, polo tanto, tamén a reposición deses medios e a renovación das súas forzas. En consecuencia, o lecer e as vacacións son para nós unha necesidade interna.

Hai algún tempo, un gran estudante estranxeiro de economía social preguntoume: «Cal é a súa postura con respecto á cuestión das vacacións? En Alemaña, fixarán por lei a cantidade de vacacións e, ao mesmo tempo, regularán por lei a taxa de pagamento?». Eu respondín: «Non só toleraremos a introdución xeral das vacacións, senón que as faremos legalmente obrigatorias, porque esta é unha das nosas reivindicacións». «Pero, desculpe», dixo, «en todos os países os empresarios loitan contra os seus empregados e, con todo, vostedes en Alemaña sosteñen que mesmo os empresarios chegarán gradualmente a esixir estas vacacións?». «Si, non pode estar lonxe o momento en que os máis entusiastas defensores das vacacións e o lecer non serán os traballadores, senón os empresarios».

O nacionalsocialismo é a vitoria da razón sobre a irracionalidade, e é razoable que un home esgotado e deteriorado se recree para poder realizar o seu traballo futuro moito mellor. Isto significa que as vacacións convértense nunha esixencia de sentido común saudable e razoable. Non esiximos vacacións por compaixón, senón recoñecendo o feito de que aumentarán aínda máis o poder produtivo do noso pobo. O empregador de man de obra non ten ningunha vantaxe en ter un home cansado e esgotado traballando para el; tal home simplemente gasta enerxía, mentres que as máquinas seguen funcionando, consomen enerxía, custan diñeiro e desgástanse. O home tamén deixa de ser produtivo, de xeito que o empregador ten unha dobre perda: non só paga salarios por unha produtividade diminuída, senón que tamén paga a enerxía e a potencia da máquina non explotada. Por outra banda, se o home está fresco, o empregador recupera facilmente a diferenza producida polas vacacións polas que pagou. E o empregador verá que o seu saldo non se converterá en debedor, senón que mostrará, pola contra, unha mellora no lado do crédito; verá que el, do mesmo xeito que o traballador, saen gañando.

De feito, é característico do nacionalsocialismo que non fai nada en beneficio dun só bando. Se fixésemos algo que axudase só ao traballador e ao mesmo tempo prexudicase ao empresario, iso non sería vantaxoso para a nación no seu conxunto; algo é bo para o individuo se é bo para o pobo alemán no seu conxunto, e é bo para o pobo alemán que os homes teñan lecer e vacacións. A miúdo foi a nosa experiencia, e aínda o é hoxe, escoitar a un home dicir: "Gustaríame ter oito días libres; dádeme o meu diñeiro; pero non quero irme para o lecer, quedarei na casa. Non, iso está mal; iso sería..."

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

tirando cartos á basura; porque na casa un home non pode atopar lecer. A propia idea é que de cando en vez o saquen do faiado, onde constantemente só ve angustia e necesidade, e o envíen de viaxe por mar, ou ás montañas, ou ao Rin, e aprenda a esquecer o mundo laboral cotián durante oito días. O que predican os marxistas non é suficiente: «Queremos vacacións»; hai que facer algo coas vacacións, é dicir, *Forza a través da alegría.*

Ao final do primeiro ano puiden dicir que *Forza a través da alegría* conquistou Alemaña con présa. Hoxe os nosos logros son tan grandes que tamén os países estranxeiros lles prestan atención. Independentemente de que estean a favor ou en contra de Alemaña, todos no estranxeiro observan con interese a nosa nova organización, que fixo posible algo que ata agora se consideraba imposible, un soño durante moitos anos de todos os socialistas do mundo. Agardamos levar ao mundo a pensar na Nova Alemaña dun xeito diferente do que unha prensa maliciosa a miúdo nos faría crer.

O Diário da Manha, por exemplo, dá como exemplo da crecente favorabilidade da opinión mundial; nun número datado o 12 de outubro de 1935, lemos o seguinte sobre unha viaxe marítima *de Forza a través* da Alegría: «Esa é a revolución que Alemaña, coa vontade firme e disciplinada do seu pobo agrupado arredor de Adolf Hitler, se prepara para levar a cabo. Cales serán os seus efectos e resultados finais? Aínda é demasiado cedo para poder estimalos; pero unha cousa é certa, e é que o espírito alemán está a traballar na creación de novos conceptos de vida e na solución dos problemas máis inestables do noso tempo». O xornal noruegués Karmoy Posten, do 27 de setembro de 1935, publica unha interesante discusión sobre o valor das viaxes *de Forza a través da Alegría* entre un noruegués e un tal Sr. Rabinowitz. O noruegués escribe con referencia aos bosquexos que nos dás sobre o horribles que son as viaxes marítimas: «... a vida a bordo debe ser durante unha viaxe así, con pouco espazo e nunha delas e sei que isto é unha apertada en todos os sentidos. Gustaríame sinalar que eu mesmo participei parvada...».

· Certamente nunca estives a bordo dun barco de vapor " *Forza a través* da alegría". Non se debe. Calquera país botar pola borda todo sentido de · democrático que che guste podería estar orgulloso de... xustiza... a organización *Forza a través* da alegría."

Podería estender indefinidamente a lista de declaracións amigables semellantes da prensa do estranxeiro; pero unha cousa despréndese dos xuízos formados por todos aqueles que se interesaron seriamente pola nosa organización, e é que a idea de *Forza a través da alegría* está a consolidarse grazas aos seus logros sen ser cuestionada noutros países tamén.

Polo tanto, fixemos ben en emprender viaxes a outros países. Seguiremos adiante polo camiño que comezamos e, en marzo deste ano, viaxaremos coa nosa frota *de Forza a través* da Alegría polo Atlántico ata Lisboa e Madeira. Ademais, a partir de 1936, cada primavera e outono faremos viaxes ao sur. As experiencias que tivemos durante as nosas primeiras travesías atlánticas a Portugal foron tan favorables que decidimos o desenvolvemento destas viaxes mencionado anteriormente. Ninguén pode representar a nova Alemaña mellor que o traballador alemán que viaxa con *Forza a través da Alegría.*

Ademais disto, este ano levaremos a cabo unha serie de grandes proxectos especiais. Cando se considera onde viaxaron realmente os cinco millóns de turistas *de Forza pola Alegría* de 1934 e 1935, descóbrese que, destes cinco millóns, máis de tres millóns foron ás zonas fronteirizas do noso país. Alí construíron un muro vivo de socialismo alemán. A poboación das terras fronteirizas recibiu a visita de irmáns alemáns de todas as partes de Alemaña. E a gran camaradería, que é precisamente o que distingue as viaxes *de Forza pola Alegría* das viaxes privadas, deu a estes irmáns na fronteira un novo apoio espiritual. ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

Continuaremos este traballo metódico e ampliaremoso considerablemente. Para acadar este obxectivo, iniciamos unha gran campaña e pretendemos reducir os xa baixos prezos *de Forza a través da Alegría* nun 30 por cento máis. Cando se propuxo isto, moitos expertos negaron coa cabeza e creron que isto nunca se podería conseguir. Agora, despois dun curto período de preparación, podo dicir que neste mesmo ano as tarifas máis baratas estarán dispoñibles para 350.000 turistas, e isto sen esixir que os que proporcionan o aloxamento se aparten das tarifas aprobadas.

Isto significa que, para distancias medias, o traballador alemán pode marchar durante unha semana enteira de vacacións a un custo de entre 12 e 15 ou 16 marcos, incluíndo viaxes, pensión completa e aloxamento, e actividades colectivas de todo tipo. Isto permitiranos incluír novos sectores de traballadores que, debido á súa condición económica, ata agora non puideron participar nunha viaxe *de Forza a través da Alegría .* Estas novas masas serán as mellores turistas, porque serán as máis felices e as máis satisfeitas. Levarémolos a fermosas terras fronteirizas, que ao mesmo tempo son as que máis necesitan os coidados que o nacionalsocialismo pode darlles.

En todas as actividades do movemento *Forza a través da Alegría* que se estenden máis alá dos límites da nosa Patria, temos en conta os nosos irmáns alemáns no estranxeiro. Queremos convertelos nunha ponte viva que nos conecte con outros países, e os nosos turistas serán mensaxeiros de amizade para permitir que outros países vexan Alemaña como realmente é. E así traeremos a Alemaña aos nosos irmáns residentes no estranxeiro e aos seus fillos, que doutro xeito nunca poderían pensar en visitar Alemaña. Usaremos a nosa frota *de Forza a través da Alegría* no inverno e na tempada intermedia, e realizaremos estas viaxes a prezos moi económicos. En todas estas empresas non ofrecemos competencia a ningunha institución industrial, xa que as persoas que van participar nestas viaxes serán seleccionadas moi coidadosamente por nós. Se alguén ten cartos dabondo para pagar unha pasaxe ordinaria a Alemaña, que viaxe da forma ordinaria.

Ofrecemos as instalacións económicas mencionadas anteriormente para unha visita a Alemaña só para aqueles que non se atopan nunha posición tan afortunada.

Para concluír as miñas observacións sobre as viaxes e as vacacións, gustaríame abordar unha pequena preocupación que existe nalgúns círculos. En xeral, todo o mundo está entusiasmado coas expedicións *de Forza a través da Alegría ,* tanto os nosos anfitrións como os turistas. Todos están cheos de eloxios para a institución que, de feito, como se demostrou, exerce en moitos sentidos unha influencia moi benéfica. Só hai unha crítica que se pode escoitar ocasionalmente: dise que unha gran parte dos turistas están formados por persoas que poderían ir de vacacións mesmo sen nós. Pero esta obxección non está xustificada. Os meus colaboradores investigaron a composición dun gran número de trens. Isto foi facilmente posible, xa que cada participante é tratado mediante un cuestionario especial detallado. O resultado da investigación de todos os trens de vacacións de catro distritos foi o seguinte: non menos do 50% dos pasaxeiros eran traballadores dedicados á industria. O resto estaba composto por pequenos empregados, comerciantes independentes, persoas de recursos privados, membros de profesións liberais, etc. Tamén podo dar cifras relativas aos ingresos dos turistas *de Forza a través da Alegría .* A investigación destes mesmos trens mostrou que un terzo de todos os turistas tiñan ingresos inferiores a 100 marcos ao mes. Outro terzo gañaba mensualmente entre 100 e 150 marcos. Os ingresos do resto eran maiores, pero estaban de media entre 150 e 250 marcos ao mes. Só o 6% gañaba máis de 250 marcos. Nesta categoría atopamos principalmente parellas casadas con familias numerosas que, debido ás elevadas cargas que supoñen, teñen dereito a participar en viaxes *de Forza a través da Alegría .*

Debemos chegar ao punto —e todo ata o presente indica que o conseguiremos—

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

cando unha viaxe de Berlín a Rügen con transporte de ida e volta e unhas vacacións de oito días xunto ao mar, está dispoñible desde 12 marcos. O obxectivo final é o seguinte: segundo o nivel actual da poboación de Alemaña, debemos ser capaces de enviar cada ano a 14 millóns de traballadores e traballadoras en viaxes recreativas de 12 a 14 días. As instalacións existentes de transporte e aloxamento son totalmente inadecuadas para facer fronte a este problema. Hoxe xa chegaron ao límite do posible. Cando profetizamos isto hai dous anos, rironse de nós.

Polo tanto, sen demora, poñerémonos en marcha da construción de novas instalacións de aloxamento e novos barcos. Nos próximos tres anos, a Fronte Laboral Alemá construirá edificios por valor de 100 millóns de marcos. Estes incluirán un baño de mar na illa de Rügen, con 20.000 camas e todos os servizos para o lecer. Os planos e modelos para esta empresa única xa foron elaborados. Débemosllos a unha orde xenerosa e de espírito do noso líder, Adolf Hitler.

Ademais, construiremos dous barcos con capacidade para 1.500 persoas cada un, sen dormitorios colectivos, todos os camarotes para dúas ou catro persoas, cada camarote provisto dunha portilla e todo o barco cunha cuberta de capacidade sen igual. Ademais dos dous barcos, Der Deutsche e Sierra Cordoba, que xa temos, esta primavera compraremos catro barcos máis de tamaño similar. Ademais destes proxectos, o número de camas nas residencias de recreo rurais que xa posúe a Fronte Laborista aumentará a 30.000. Cando dentro de tres anos todo estea rematado, poderemos proporcionar aloxamento a 1,2 millóns de seres humanos nos nosos propios centros recreativos. Por suposto, as reivindicacións do sector hoteleiro e de restauración privado sempre recibirán un trato privilexiado. Polo tanto, traballaremos con tesón para acadar o obxectivo final, ata que o último alemán traballador poida satisfacer plenamente o seu lexítimo dereito ao lecer e ás vacacións.

Entre as diferentes seccións das organizacións da Comunidade Nacional Socialista *Forza a través da Alegría ,* o deporte ocupa unha posición especialmente importante. Esta oficina ten a nobre, pero infinitamente ardua, responsabilidade de converter a noite libre do traballador alemán, pasada en alegre cultura física, nunha fonte de forza e recreación. Hoxe, despois de dous anos de traballo, podemos constatar con satisfacción que o resultado superou con creces as nosas expectativas. Máis de tres millóns de persoas seguiron 8.500 cursos nas diferentes categorías de deporte (natación, ximnasia, atletismo lixeiro, esquí, etc.) que organizamos. Os centros médicos para asuntos deportivos e cursos especiais para aqueles que padecen defectos físicos están a servir para acondicionar incluso aos últimos dos nosos compatriotas. As nosas expedicións de vela en alta mar sempre estiveron cheas de aforo e moitas solicitudes tiveron que ser rexeitadas. Nesta dirección, tamén ampliaremos o noso traballo e, en particular, realizaremos as viaxes cun radio de acción maior que o ano pasado. Durante este inverno, no momento de escribir isto, están a celebrarse cursos de instrución de esquí nas máis fermosas rexións de deportes de inverno de Alemaña; 35.000 persoas participarán neles. En relación con estes cursos, hai dispoñibles 30.000 equipos de esquí *Strength Through Joy ,* que consisten en esquís con correas, botas e culatas a 35 marcos. Esta cifra pode parecer elevada e, con todo, o ano pasado vendéronse 18.000 equipos no comercio minorista ordinario. 42.000 turistas *Strength Through Joy* seguiron con entusiasmo os Xogos Olímpicos de Garmisch-Partenkirchen, levados ao lugar nos nosos trens *Strength Through Joy .*

Para innumerables alemáns isto significou o cumprimento dun soño longamente acariciado e aparentemente irrealizable; porque na Alemaña actual o deporte xa non é unha cuestión de bater récords por parte duns poucos elixidos ou de individuos economicamente máis afortunados, senón que se converteu nunha afección nacional. Xa hai escaseza de terreos de práctica axeitados, e a afluencia ao *Forza a través da Alegría*

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

os cursos deportivos mantéñense de xeito constante. O terceiro ano, segundo a experiencia pasada, mostrará de novo un equilibrio que demostrará que en Alemaña non só se cultiva o deporte de campionato, senón máis concretamente o adestramento popular do corpo. Non descansaremos ata que mesmo as persoas de 50 e 60 anos consideren o deporte ou o adestramento físico como unha necesidade diaria.

O departamento recentemente formado de "Forza a través da alegría", para a Escolarización e a Educación Popular, comezou o seu traballo práctico hai pouco tempo. Pero nos poucos meses da súa existencia xa prestou un valioso servizo á nación alemá mediante miles de conferencias con linterna, por medio de bibliotecas que posúen centos de miles de libros e realizando visitas e percorridos guiados de todo tipo.

Ata o ano en que o Partido Nacionalsocialista chegou ao poder, millóns de homes e mulleres alemáns nunca viran un teatro desde dentro. Non só lles parecía bastante natural non ir ao teatro, senón que tamén tiñan, como resultado da influencia marxista á que estiveran expostos, un complexo de inferioridade tal que incluso lles parecía fóra de lugar coa súa condición social ir. Aquí tamén se produciu un cambio fundamental. As posesións culturais da nación xa non serán privilexio das clases propietarias. Unha cifra escollida ao chou arroxa unha luz sorprendente sobre a considerable importancia, desde o punto de vista da política cultural, do traballo que se realizou só no "Gran Berlín": desde o 1 de decembro de 1934 ata o 30 de novembro de 1935, *Forza a través da alegría* levou ao teatro a máis dun millón e medio de traballadores de Berlín. Por moi rechamante que sexa esta cifra, apreciamos o seu verdadeiro valor considerablemente máis cando lembramos que isto representa homes e mulleres que nunca, ou practicamente nunca, foron a un teatro. Polo tanto, estas persoas representan un mecenado adicional para o teatro. As razóns polas que nunca visitaran un teatro antes eran principalmente económicas. Un traballador ou empregado cun ingreso mensual de 100 a 200 marcos simplemente non estaba en condicións de pagar os prezos normais dun teatro para si e a súa muller.

Como resultado das nosas xenerosas medidas, gañouse o patrocinio das grandes masas para o teatro e a sala de concertos, as masas que só coñecían estas institucións de oídas e as vían con total indiferenza. Este é un feito que non debe ser ignorado e que, por suposto, ten unha repercusión favorable nos teatros privados que non son visitados por *Strength Through Joy.*

As investigacións que levamos a cabo a principios de 1934 nas fábricas Siemens, relativas ás visitas a teatros, confirmaron estas observacións. Unha ou dúas cifras demóstrano facilmente: o 87,6ÿ% dos homes e o 81,3ÿ% das mulleres ás que se lles preguntou nunca viran unha ópera; o 63,8ÿ% dos homes e o 74,2ÿ% das mulleres ás que se lles preguntou nunca visitaran un teatro. Dado que estas preguntas se lles fixeron a todos os empregados na empresa Siemens, sen distinción de persoas nin posición, desde o director ata o auxiliar, pódese afirmar con razón que os membros do persoal da fábrica que xa presenciaran producións teatrais ou operísticas atopábanse entre os grupos de empregados economicamente mellor situados.

Observacións recentes nas diferentes fábricas amosan o feliz resultado de que os traballadores manuais están especialmente ben representados nas actividades organizadas por *Strength Through Joy.* Está a levarse a cabo un traballo de educación cultural, cuxos efectos se verán máis adiante.

Só en Berlín, sete teatros atenden exclusiva ou preponderantemente a *Forza pola Alegría;* mentres que o número medio de espectadores en todo o Reich se sitúa entre o 60 % e o 70 % do número de asentos dispoñibles, afortunadamente as producións teatrais de *Forza pola Alegría* sempre se esgotan con moita antelación. Un patrocinio desta calidade dificilmente poderá ser igualado por

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Teatros privados alemáns.

Os «Concertos maxistrais», que se presentaron hai un ano, e as «Horas musicais», que visitamos, gozan igualmente de gran popularidade. Os nosos grandes concertos, dirixidos polos directores alemáns máis famosos, adoitan esgotarse moito antes do comezo. Entre as orquestras famosas que participaron nos concertos están a Orquestra Filharmónica de Berlín, a orquestra local da rexión de Berlín (das Landesorchester Gau Berlin) e a orquestra da Ópera alemá. A Novena Sinfonía de Beethoven interpretouse dúas veces con sala chea.

Nos museos, o traballador viu ata agora unha institución definidamente burguesa, que por principio non visitaba. Como tamén nos resultaba difícil levar o traballador a un museo, organizamos miles de festas. Pero ademais disto trouxemos a arte á fábrica mediante exposicións de obras, que se levaron a cabo a grande escala e con aínda maior éxito en todo o Reich. O contacto cos traballadores manuais de Alemaña, ademais, ofrece ao artista unha forte inspiración para a creación artística acorde cos tempos.

Dentro duns anos, todas as fábricas máis grandes terán arranxos para unha exposición permanente. Cada ano, millóns de alemáns poderán aclamar a obra dos artistas alemáns. O que conseguimos, entón, é que o artista alemán foi onde confluen as masas traballadoras da nación, é dicir, ao patio de obras e á fábrica; e que, polo seu traballo e polos tesouros artísticos que achega ao traballador manual, o artista é ricamente recompensado polo estímulo que a súa creación artística recibe do contacto co traballador manual e coas salas de máquinas.

En total, ás nosas 66.000 funcións de *Forza a través da Alegría* asistiron 25 millóns de persoas.
Coas nosas furgonetas de rodaxe visitamos as aldeas solitarias e os recunchos estraños de Alemaña agochados nos bosques e nas terras baldías, para darlles aos nosos irmáns de alí, por unha vez, un cambio animado e un relax da carga e o cansazo do día.

Pero as nosas actividades van aínda máis alá. En miles e miles de fábricas durante moitos anos, a sucidade acumulouse en recunchos e fendas, e ninguén pensou nunca en embelecer o lugar de traballo. A xente acostumouse tanto aos lugares de traballo sucios, pechados e húmidos que eran aceptados como algo natural.

Nisto, con coraxe e enerxía renovadas, o departamento *de Beleza no Traballo* tomou parte. Un vento fresco soprou por todas as fábricas e varreu a sucidade e o po das fiestras e de todos os recunchos dos patios e das fábricas. Os xerentes gastaron máis de 200 millóns de marcos, moi a miúdo coa axuda do propio persoal da fábrica, en facer traballos, por instigación do departamento de *Beleza no Traballo ,* dignos dos seres humanos. Onde antes había lixo e lixo vellos, hoxe hai pequenos xardíns, parcelas verdes, patios ordenados, terreos deportivos, salas de traballo luminosas e aireadas, piscinas, baños e aseos. Nos últimos dous anos creáronse lugares de traballo que é un pracer ver. Ata o presente, tratáronse aproximadamente 17.000 fábricas. Xunto con innumerables melloras de maior ou menor importancia, construíronse as seguintes: 4.314 cantinas e salas comúns para o persoal da fábrica; 1.580 terreos ornamentais; 276 terreos deportivos; e 93 piscinas.

Este traballo que hoxe en día realiza *Forza a través da Alegría* nas fábricas reacciona automaticamente no fogar do traballador alemán. Porque un home que está afeito a un lugar fermoso e limpo para traballar só se sentirá cómodo nun fogar fermoso e limpo.

A construción de grupos de traballo en fábricas está a avanzar moi rapidamente. A idea é soldar ******conversor de libros electrónicos DEMO Watermarks*******

Machine Translated by Google

os membros do NSDAP e as súas organizacións sectoriais dentro da fábrica xunto cos mellores traballadores de entre 18 e 25 anos nun bloque sólido e irrompible, para mesmo en tempos de crise, en unión cos líderes da "célula" e do "bloque", manter viva a idea de comunidade.
Ademais, estes grupos de traballo deberían formar novos costumes na fábrica e inspirar funcións como inspeccións e veladas comunitarias.

En canto á organización de *Forza pola Alegría,* pódense dar as seguintes cifras: a Comunidade Nacional Socialista *Forza pola Alegría* divídese en 32 rexións, 771 distritos e 15.051 grupos locais con igual número de gardas locais. A estes súmanse os gardas de obra, cuxo traballo reside dentro da fábrica, que suman un total de 57.000. Todos estes 75.000 colaboradores prestan os seus servizos de balde a *Forza pola Alegría.*

Forza a través da alegría emprega só 2.547 funcionarios asalariados.

Esta poderosa empresa, que nos dous primeiros anos requiriu ser subvencionada pola Fronte Laboral Alemá, agardamos que sexa independente este ano. Este é quizais o feito máis rechamante e interesante, especialmente se se considera que a cantidade de diñeiro mobilizado e posto en circulación por *Strength Through Joy* é de máis dun millón de Reichmarks, mentres que o Dopolavoro italiano nin sequera alcanzou aproximadamente este nivel, e a organización estadounidense de lecer e tarde require unha subvención moi considerable; mentres que de todos os esforzos marxistas, que -xa sexa na antiga Alemaña ou na Rusia bolxevique ou nos países industriais de Occidente- fracasaron totalmente en todas partes. O nacionalsocialismo está no camiño correcto.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

O traballo de socorro de inverno alemán

por Max Hunger

TA Obra de Socorro de Inverno, inaugurada polo Partido Nacionalsocialista e asumida con gran entusiasmo por toda a nación, converteuse nunha institución recoñecida do Terceiro Reich e nunha bendición para moitos millóns de homes, mulleres e nenos necesitados, debilitados e enfermos.

Aínda que o Estado, mediante a acción directa, fai todo o posible para combater o desemprego e superar as dificultades proporcionando traballo a escala integral, aínda non tivo tempo suficiente para atopar traballo para todos os homes e mulleres capaces dispostos a traballar, aínda que logrou o milagre case incrible ante as dificultades comerciais mundiais de reducir o número de desempregados en tres anos de 7 millóns a menos de 2 millóns. Pero, como toda familia, sempre terá os seus pobres entre si.

A lexislación social e a asistencia pública fixeron, e están a facer, moito para aliviar carecen, pero estas institucións non poden abolir a carencia por completo.

É para axudar a todos aqueles cuxos medios de subsistencia están xusto por debaixo da liña fronteiriza que se creou a Obra de Axuda de Inverno. A Obra de Axuda de Inverno non ten como obxectivo suplantar a Axuda Pública, o seu obxectivo principal é complementala.

Cando o nacionalsocialismo asumiu o poder o 30 de xaneiro de 1933, fundou o Estado, como dixo o Dr. Goebbels describiuno como «un campo de ruínas», un caos político, con arcas baleiras e un de cada cinco homes a recibir o subsidio.

Requiría corazóns fortes e unha vontade de ferro para dominar unha situación case desesperada que os gobernos anteriores intentaran en van arranxar. A forma en que se xestionaron estes problemas xigantes xa se converteu en cuestión de historia, pero será lembrada para sempre como un exemplo asombroso de habilidade política audaz e construtiva.

O núcleo da gran Asociación Nacional de Benestar Socialista xa se formara na primavera de 1932, pero a súa acción real non comezou ata que o partido chegou ao poder. O primeiro acto oficial da asociación celebrouse o 6 de maio de 1933, cando, en presenza do Führer, o comisario xefe Hilgenfeldt, que fora posto á fronte da organización, deu a coñecer a orde do Führer de sancionar a Asociación como un organismo oficial dentro do partido para o Reich, autorizado a tratar todas as cuestións relacionadas co benestar e a asistencia pública.

A Asociación foi chamada á acción por primeira vez o 20 de abril, día do aniversario do Führer, cando se lle encomendou a distribución de paquetes de comida aos desempregados, e o 1 de maio, cando realizou a primeira recollida na rúa para o fondo de vacacións para nenos.

No verán do mesmo ano, a Asociación recibiu poderes executivos para a organización do Socorro de Inverno que fora planeado polo Führer, e comezou de inmediato cos preparativos organizativos para a gran tarefa. O 13 de setembro, o Führer abriu a campaña, declarando que ninguén en Alemaña debería sufrir fame ou frío durante o inverno, e o Dr. Goebbels, na súa despedida, dixo que este traballo de socorro de inverno debería levarse a cabo con

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

os métodos máis limpos e decentes imaxinables, e que en simpatía cos pobres toda a nación debería ter o primeiro domingo de cada mes un "guiso dun só prato" e ofrecer as diferenzas do custo do xantar ordinario para axudar aos necesitados. A data para que comezasen os Traballos de Socorro de Inverno fixouse para o 1 de outubro, e o 16 de setembro o Comisario Xefe Hilgenfeldt foi cun equipo de 36 axudantes ás oficinas que foran postas á súa disposición no edificio do Reichstag.

Nun discurso pronunciado o 11 de decembro de 1935, Hilgenfeldt describe algunhas das dificultades coas que tivo que lidar na organización do traballo que lle fora confiado. Desde o principio, quedou claro que o éxito da empresa dependía da construción dunha maquinaria eficiente para a recollida e distribución e de que toda a nación participase activamente nela. Polo tanto, os mornos e os indiferentes debían ser espertados a un maior sentido de cidadanía e os egoístas a un novo altruísmo; debía serlle feito comprender a todos os alemáns que a verdadeira camaradería se baseaba no autosacrificio e no socorro mutuo. O Führer, ao inaugurar a Obra de Socorro de Inverno, declarou: «Esta gran acción contra a fame e o frío debe iniciarse baixo o lema: A solidariedade internacional do proletariado foi esmagada por nós. No seu lugar, erixiremos a unidade nacional viva do pobo alemán».

Hilgenfeldt recoñeceu dende o principio que a organización, para ser eficaz, tiña que ser elástica na súa aplicación ás necesidades e adaptable ás diversas condicións de necesidade real que se pretendía aliviar.

«Ninguén debe sufrir fame nin frío!» Esta foi a orde que o Führer lles impuxo aos seus fieis seguidores.

Como se ía facer? Había arredor de 17 millóns de persoas ás que había que atender: case un terzo da poboación total de Alemaña. En realidade, unha tarefa formidable! Non obstante, o comisario xefe Hilgenfeldt sabía que, en primeiro lugar, podía contar coa colaboración dedicada dunhas 30.000 seccións locais do partido, pero tamén sabía que non poderían funcionar satisfactoriamente a menos que se establecesen plans minuciosos que abarcasen todas as continxencias.

Por esta razón, recorreu á axuda de expertos en finanzas, industria e transporte, así como no comercio da pataca, a fariña e o carbón; tamén fixo uso das institucións benéficas existentes, desde as Misións da Igrexa, a Cruz Vermella Alemá, o Corpo Técnico de Emerxencias ata o pequeno grupo de traballadores entusiastas chamados "adventistas". Foi unha mobilización xeral de todas as forzas adestradas e experimentadas en traballos de asistencia pública e daqueles dispostos e dispostos a axudar como traballadores honorarios, independentemente do seu partido ou posición social.

Todas as seccións locais do partido en todo o país recompilou e gardou os nomes de todas as persoas que necesitaban axuda suplementaria. A medida que o traballo aumentaba, unha sección especial da Asociación Nacional de Benestar Socialista afiliouse a cada sección local onde homes e mulleres de todas as clases traballaban xuntos cunha soa vontade por un obxectivo común.

Ao organizar os socorros, houbo que estudar e atender as necesidades especiais das diferentes zonas.
Como os hábitos de vida eran diferentes nos distintos distritos, mesmo na liña alimentaria, e como as zonas desfavorecidas coincidían principalmente cos centros industriais densamente poboados, a Asociación tivo que tomar medidas para satisfacer todos estes requisitos especiais. Estas dificultades ilústranse mellor cun caso concreto: a poboación da provincia de Renania do Norte-Westfalia, por exemplo, está afeita a consumir unha variedade amarela de patacas; o mesmo aplícase a Essen e Hamburgo; en consecuencia, todas as variedades brancas e vermellas de patacas tiveron que enviarse a outras partes de Alemaña onde se desexaban, especialmente a Baden.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

A recollida e distribución de patacas supuxo unha carga excepcional para os recursos da organización debido ás desiguais necesidades locais da poboación. A Baviera, por exemplo, que en canto ás patacas é autosuficiente, apenas se realizaron entregas, mentres que para o distrito de Essen necesitouse unha cantidade suplementaria de 1,45 millóns de quintales e para Saxonia 0,92 millóns de quintales. Entre outras cidades e distritos que requiriron subministracións adicionais estaban Berlín, Alemaña Central, as zonas industriais de Renania-Westfalia, Baden e partes de Württemberg. Durante a campaña de 1933/34 recolléronse e distribuíronse aproximadamente 60.000 camións de patacas de ferrocarril. Desta cantidade, só Berlín recibía diariamente entre 700 e 800 camións. A ración mensual de patacas distribuída equivalía a unhas 30 libras por persoa de toda a poboación. Pero, como só aproximadamente un terzo da poboación recibía axuda adicional, a ración por persoa dos realmente asistidos ascendía a unhas 100 libras por mes. Prevalían condicións similares con respecto ás necesidades e á distribución de combustible.

Nalgúns distritos quéimase principalmente leña, noutros céspede, carbón ou briquetas de lignito. Naturalmente, os fornos e as cociñas están especialmente adaptados ao combustible utilizado. Polo tanto, había que ter coidado de que cada localidade recibise o combustible necesario en cantidade suficiente. A cantidade de combustible permitida para cada fogar calculábase para que bastase para quentar unha habitación durante todo o inverno. Ás familias con 3 ou 4 fillos asignábaselles carbón suficiente para quentar 2 habitacións durante todo o inverno.

Para o transporte de todo o combustible necesario en 1933/34, necesitáronse uns 140.000 vagóns de ferrocarril, representando a cantidade de carbón arredor do 16ÿ% da cantidade total de combustible utilizada en Alemaña. A cantidade de carbón subministrada durante o inverno a unha familia con 2 fillos representa aproximadamente 9 quintales, mentres que cada fogar nos distritos mineiros, onde o carbón se queima de forma máis extravagante, recibiu aproximadamente 22 quintales durante o mesmo período.

A distribución do carbón lévana a cabo os comerciantes locais de carbón. As persoas con dereito á exención reciben ordes para a entrega de 1 quilo cada unha. As ordes entréganse ao comerciante de carbón, que logo entrega o carbón mediante o pago dunha pequena taxa de porteo. Os destinatarios que non poidan pagar reciben o carbón entregado de balde.

Quizais se faga unha mellor idea da magnitude do subministro de carbón se se explica que os mineiros da conca do Saar necesitarían 3 meses de traballo para obter a cantidade de carbón necesaria para os traballos de socorro de inverno.

A axuda invernal inclúe tamén o subministro de calzado e roupa. As lonxitudes do material empregado para a roupa constituiría unha lonxitude total de aproximadamente 5.000 millas.

Ademais das patacas, tamén se distribúen outros artigos alimenticios: arroz, fariña, cacao, leite, graxas, carne, peixe e outros comestibles. Tamén se ofrecen comidas gratuítas e, no Nadal, árbores de Nadal para os mozos. Só en Berlín, distribuíronse 300.000 árbores de Nadal.

Para a recollida dos agasallos necesarios para a compra de todos estes enormes subministros, adoptáronse varios métodos: recollidas rueiras nas que participan como recadadores mesmo os funcionarios estatais máis altos, actuacións benéficas, eventos sociais, lotarías rueiras, recollidas mensuais de "guiso dun só prato", doazóns de paquetes de comida dunha libra, subscricións públicas, exaccións especiais sobre a renda, recollidas privadas, venda rueira de insignias, etc., etc.

A minuciosidade da organización ilústrase mellor co método no que o "prato único-
As coleccións de "guisado" lévanse a cabo en Berlín.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

A cidade de Berlín consta dunhas 125.000 casas; de cada casa elabórase unha lista dos habitantes e, en cada casa, recóllese a cada familia ou inquilino independente. A contribución, segundo os recursos do contribuínte, é rexistrada por este na lista, que, en poucas horas, se devolve á sucursal local xunto coa suma recadada. Só en Berlín hai unha media de 140.000 axudantes voluntarios dedicados ás obras de socorro de inverno.

Tamén cómpre mencionar que a fabricación das insignias e os agasallos, que se venden nas rúas en ocasións especiais, proporcionou traballo e pan a moitos desempregados nas zonas industriais en dificultades. No inverno de 1933/34, por exemplo, realizáronse pedidos por valor de 4 millóns de marcos a fabricantes do Bosque Bávaro, Turinxia e Saxonia, e nin sequera Prusia Oriental coa súa industria do ámbar foi esquecida. Para 1934/35, o valor destes pedidos aumentou a 5 millóns de marcos.

A axuda concédese a todas as persoas que cumpran os requisitos, independentemente da súa raza ou nacionalidade.

En 1933/34, por exemplo, recibiron axuda 69.336 estranxeiros, dos cales 29.108 eran xudeus. Só en Berlín, 13.818 xudeus e 8.054 estranxeiros estaban a ser atendidos polas Obras de Socorro de Inverno. As sumas totais en diñeiro e o seu valor en diñeiro recadadas para as Obras de Socorro de Inverno foron:

in	1933/34	Mks.	357,136,040.71
in	1934/35		367,425,484.89
in	1935/36		370,000,000.00

O número de axudantes foi o seguinte:

in	1933/34	16,617,681
in	1934/35	13,866,571
in	1935/36	12,923,247

Cómpre facer unha mención especial da axuda sen precedentes prestada polos agricultores ás obras de socorro de inverno. Unhas poucas cifras ilustrarán isto: en 1933/34, por exemplo, Pommerania subministrou 841.477 quilos de patacas.

in Kurmark	1,600,000 cwt.
in Saxony	447,000 cwt.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******

Machine Translated by Google

Todas as mercadorías para as obras de socorro de inverno foron transportadas polos ferrocarrís estatais de balde. Na campaña de 1933/34, a contribución dos ferrocarrís estatais neste contexto ascendeu a 14ÿ672ÿ957ÿmks., mentres que o peso total dos transportes ascendeu a 59ÿ025ÿ995ÿcwt.

O número de axudantes honorarios que participaron nas Obras de Socorro de Inverno alcanzou unha media de 1 millón e medio cada ano, mentres que na administración desta organización empregaban o seguinte número de funcionarios, administrativos, etc.:

in	1933/34	4,116
in	1934/35	5,398
in	1935/36	about the same number

O custo total da administración está lixeiramente por debaixo do 1ÿ% dos ingresos totais.

O Führer e Reichskanzler Adolf Hitler, ao recibir o pasado 27 de maio ao comisario xefe Hilgenfeldt en compañía dos seus principais traballadores, expresou o seu gran agradecemento polo traballo realizado pola organización, e cando concluíu dicindo que "a Obra de Socorro de Inverno é unha fazaña histórica única de traballo social", só expresou o sentimento de todo verdadeiro alemán con respecto a este gran esforzo nacional de boa vontade mutua e sacrificio persoal.

******Conversor de libros electrónicos DEMO Marcas de auga*******